

Alessandro Baricco

City

SERIE DE AUTOR

 UNIVERS

Alessandro Baricco

City

Traducere din italiană de
Patricia Rădulescu

UNIVERS

2014

ALESSANDRO BARICCO
CITY

© Alessandro Baricco, 1999, 2002
© Editura UNIVERS, 2014, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

Redactori: Diana Crupenschi și Andreea Stănescu

Tehnoredactor: Constantin Niță

Coperta credit foto: Ingimage

ISBN ePUB: 978-606-8631-52-3

ISBN Print: 978-606-8631-33-2

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

PROLOG

— Așadar, domnule Klauser, credeți că Mami Jane ar trebui să moară?

— La dracu' cu toți!

— Este un da sau un nu?

În octombrie 1987, CRB – editura care publica de douăzeci și doi de ani aventurile legendarului Ballon Mac – a hotărât să organizeze un referendum printre cititorii săi pentru a stabili dacă era sau nu cazul ca Mami Jane să moară. Supereroul orb Ballon Mac ziua era dentist, iar noaptea lupta contra Răului cu ajutorul puterilor speciale ale salivei sale. Mami Jane era mama lui. În general, cititorii țineau la ea foarte mult: colecționa vechi scalpuri indiene, iar serile evolua ca basistă într-o formație de blues formată exclusiv din negri. Ea fiind albă. Ideea de a-i face de petrecanie îi venise directorului comercial al CRB – un domn foarte liniștit, cu o singură pasiune: trenulețele electrice. El susținea că în acest punct Ballon Mac ajunsese pe o linie moartă și avea nevoie de noi motivații. Moartea mamei – lovită de un tren în timp ce încerca să fugă de un eșanjist paranoic – avea să-l transforme pe erou într-un amestec letal de furie și durere, așadar leit imaginea cititorului său obișnuit. Ideea era stupidă. Dar și cititorul obișnuit al lui Ballon Mac era la fel.

Așa că, în octombrie 1987, CRB a eliberat o încăpere de la etajul al doilea și a adus opt domnișoare cu misiunea să răspundă la telefon și să culeagă părerile cititorilor. Întrebarea era: Credeți că Mami Jane ar trebui sau nu să moară?

Dintre cele opt domnișoare, patru erau angajate ale CRB, două erau trimise de serviciile sociale, una era nepoata președintelui. Ultima, o fată cam la treizeci de ani din Pomona, venise cu un contract de stagiară câștigat după ce răspunsese corect la un quiz radiofonic („Ce urăște cel mai tare Ballon Mac?“ „Să facă detartraj“). Avea mereu la ea un mic reportofon. Din când în când îl pornea și înregistra câte ceva.

Se numea Shatzy Shell.

La 10 și 45 în cea de-a douăsprezecea zi a referendumului – când moartea lui Mami Jane se situa la 64% contra 30% (restul de 6% erau de părere că trebuie să se ducă cu toții la dracu' și sunaseră ca s-o spună) – Shatzy Shell a auzit telefonul sunând pentru a douăzeci și una oară, a scris pe formularul din fața ei numărul 21 și a ridicat receptorul. A urmat următoarea conversație:

- CRB, bună ziua.
- Bună ziua, a sosit Diesel?
- Cine?
- OK, atunci încă n-a sosit.
- Aici CRB, domnule.
- Da, știu.
- Cred că ați greșit numărul.
- Nu, e în regulă, ascultați-mă...
- Domnule...
- Da?
- Aici CRB, referendumul „Trebuie sau nu să moară Mami Jane?“
- Mulțumesc, știu.
- Atunci v-aș ruga să-mi spuneți cum vă numiți.
- Numele meu n-are nici o importanță...
- Trebuie să mi-l spuneți, așa e procedura.
- OK, OK... Gould.... mă numesc Gould.

— Domnul Gould.

— Da, domnul Gould. Acum, dacă îmi permiteți...

— Credeți că Mami Jane ar trebui să moară?

— Poftim?

— Ar trebui să-mi spuneți părerea dumneavoastră... dacă Mami Jane trebuie să moară sau nu.

— Of, Doamne...

— Știți, nu-i așa, cine e Mami Jane?

— Sigur că știu, dar...

— Vedeți, trebuie să-mi spuneți doar dacă credeți că...

— Mă puteți asculta o clipă?

— Sigur.

— Bun, faceți-mi o favoare, uitați-vă puțin în jurul dumneavoastră.

— Eu?

— Da.

— Aici?

— Da, acolo, în cameră, faceți-mi plăcerea asta.

— OK, mă uit.

— Bine. Vedeți cumva un băiat ras în cap care ține de mână un tip mare, dar să fie foarte mare, un fel de uriaș, cu pantofi imenși și cu o haină verde?

— Nu, nu cred.

— Sunteți sigură?

— Da, sunt sigură.

— Bine, atunci n-au sosit încă.

— Nu.

— OK, acum vreau să știți ceva.

— Da?

— Cei doi nu sunt răi.

— Nu?

— Nu. Când vor sosi, vor începe să dărâme tot, și foarte

probabil vă vor lua telefonul și vi-l vor răsuci în jurul gâtului, sau cam așa ceva, dar nu sunt băieți răi, serios, numai că...

— Domnule Gould...

— Da?

— Îmi puteți spune câți ani aveți?

— Treisprezece.

— Treisprezece?

— Doisprezece... dacă țineți să știți exact, doisprezece.

— Ascultă, Gould, mama ta e pe acolo?

— Mama a plecat de acasă acum patru ani, acum trăiește cu un profesor care studiază peștii, comportamentul peștilor, un ihtiolog, mai exact.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să vă pară, așa e viața, n-ai ce să-i faci.

— Serios?

— Serios. Nu credeți?

— Ba da... cred că așa e... nu știu exact, îmi închipui că așa e.

— E al naibii de adevărat.

— Ai doisprezece ani, nu-i așa?

— Mâine fac treisprezece, mâine.

— Grozav.

— Grozav.

— La mulți ani, Gould.

— Mulțumesc.

— O să fie grozav să ai treisprezece ani, o să vezi.

— Sper.

— La mulți ani fericiți, serios.

— Mulțumesc.

— Dar tatăl tău nu e cumva prin preajmă?

— Nu. E la muncă.

— Aha.

— Tatăl meu lucrează în armată.

- Grozav.
- Chiar totul e mereu grozav pentru dumneavoastră?
- Pardon?
- Chiar totul e mereu grozav pentru dumneavoastră?
- Da... cred că da.
- Grozav.
- Adică... da, mi se întâmplă frecvent.
- Ce noroc.
- Mi se întâmplă chiar și în momentele cele mai ciudate.
- Atunci e într-adevăr un mare noroc.

— Odată eram într-o autoservire pe Drumul Național 16, eram chiar la ieșirea din oraș și m-am oprit la o autoservire, am intrat și m-am așezat la coadă, la casă era un vietnamez, nu înțelegea mai nimic, în ritmul ăsta abia dacă se avansa, îi cereai un hamburger și el zicea „Ce?“, poate era prima lui zi de lucru, nu știu, așa că am început să mă uit în jur, prin autoservire, erau cinci sau șase mese, și toți oamenii aceia care mâncau, atâtea fețe diferite și fiecare cu câte ceva diferit dinainte, cotlet, sendviș, *chili*, mâncau toți, și fiecare era îmbrăcat exact cum i se năzărise, se trezise dimineața și își alesese cu ce să se îmbrace, cămașa asta, cea roșie, sau rochia asta, mulată pe sâni, fiecare exact cu ce-și dorea, și acum stăteau acolo, și fiecare din ei avea o viață în spate și o viață dinainte, erau doar *în tranzit* pe acolo, a doua zi aveau s-o ia din nou de la capăt, cămașa aia albastră, rochia cea lungă, și cu siguranță blonda pistruiată avea o mamă într-un spital pe undeva, cu toate analizele de sânge peste limite, dar acum stătea acolo separând cartofii mai prăjiți, citind ziarul sprijinit de solnița în formă de pompă de benzină, era unul îmbrăcat ca pentru baseball, care cu siguranță nu mai intrase de mult pe un teren de baseball, stătea acolo cu fiul lui, un băiețel, și îi dădea încontinuu palme peste cap, la ceafă, de fiecare dată băiețelul își aranja șapca, o șapcă de baseball, și

tatăl poc, încă o palmă, și totul în timp ce mâncau, sub un televizor prins în perete, stins, în zgomotul străzii, care sosea în rafale, și așezați într-un colț erau doi inși foarte eleganți, în gri, doi bărbați, și se vedea că unul din ei plângea, era absurd, dar plângea, deasupra unei fripturi cu cartofi prăjiți, plângea în tăcere, iar celălalt nici nu clipea, și el cu o friptură dinainte, mânca și atât, doar, la un moment dat, s-a ridicat, a mers până la masa alăturată, a luat sticla de ketchup, s-a întors la loc și, atent să nu-și murdărească haina gri, a turnat puțin în farfuria celui alt, a celui care plângea, și i-a șoptit ceva, nu știu ce, apoi a închis sticla și a început să mănânce din nou, ei doi în colț, și toți ceilalți în jurul lor, cu o înghețată cu vișine împrăștiată pe jos, iar pe ușa de la baie o hârtie pe care scria *Stricat*, am privit la toate astea și e clar că nu puteai decât să te gândești *Ce greșos!*, un lucru atât de trist încât să te facă să vomiti, și în schimb în timp ce stăteam acolo la coadă și vietnamezul continua să nu priceapă o boabă, m-am gândit *Doamne, ce frumos!*, ba chiar îmi venea puțin să râd, vai ce frumos e totul, chiar totul, până la ultima firimitură sleită de pe jos, până la ultimul șervețel unsuros, fără să știu de ce, știind totuși că era adevărat, că era totul insuportabil de frumos. Absurd, nu?

— Ciudat.

— Mi-e și rușine să povestesc.

— De ce?

— Nu știu... oamenii nu povestesc, de obicei, asemenea lucruri...

— Mie mi-a plăcut.

— Haide...

— Nu, serios, mai ales povestea cu ketchupul.

— A luat sticla și i-a turnat puțin...

— Da.

— De sus până jos în gri.

— Caraghios.
— Chiar așa.
— Chiar așa.
— Gould?
— Da.
— Mă bucur că ai sunat.
— Stai, nu, așteaptă...
— Aici sunt.
— Cum te cheamă?
— Shatzy.
— Shatzy.
— Mă numesc Shatzy Shell.
— Shatzy Shell.
— Da.
— Și nu-i nimeni acolo care să-ți răsucescă firul telefonului în jurul gâtului, nu-i așa?
— Nu.
— O să-ți amintești, când vor veni, că nu sunt răi?
— O să vezi că n-o să vină.
— Nu fi așa sigură, ăia doi o să sosească...
— De ce ar face-o, Gould?
— Diesel o adoră pe Mami Jane. Și el are doi metri și patruzeci și șapte de centimetri.
— Grozav.
— Depinde. Când e *foarte* furios nu e deloc grozav.
— Și acum e *foarte* furios?
— Și tu ai fi la fel dacă s-ar face un referendum pentru uciderea lui Mami Jane, iar Mami Jane ar fi idealul tău de mamă.
— E doar un referendum, Gould.
— Diesel spune că e doar o escrocherie. Au hotărât de luni bune c-o vor ucide, fac asta doar ca să-și salveze imaginea.

- Poate se înșală.
- Diesel nu se înșală niciodată. El e un uriaș.
- Cât de uriaș?
- Foarte.
- Odată am fost cu un tip care putea să dea la coș fără să se ridice măcar pe vârfuri.
- Serios?
- Dar meseria lui era să rupă biletele la un cinema.
- Și îl iubeai?
- Ce întrebare mai e și asta, Gould?
- Ai spus că *erai* cu el.
- Da, eram împreună. Am fost împreună douăzeci și două de zile.
- Și apoi?
- Nu știu... era puțin cam *complicat* totul, înțelegi?
- Da... și în cazul lui Diesel totul e puțin cam complicat.
- Și așa.
- Tatăl lui a trebuit să îi construiască un veceu pe măsură, l-a costat o avere.
- Ți-am zis, totul e puțin cam complicat.
- Așa e. Când Diesel a încercat să meargă la școală, la Taton, a sosit acolo dimineața...
- Gould?
- Da.
- Scuză-mă o clipă, Gould.
- OK.
- Rămâi pe fir, de acord?
- OK.

Shatzy Shell a pus apelul în așteptare. Apoi s-a întors spre domnul care, din picioare, în fața biroului ei, o observa. Era șeful departamentului de dezvoltare și promovare. Se numea Bellerbaumer. Era genul care își sugerează rama de la ochelari.

— Domnule Bellerbaumer...

Domnul Bellerbaumer tuși.

— Domnișoară, vorbiți despre uriași.

— Exact.

— Vorbiți la telefon de douăsprezece minute și discutați despre uriași.

— Douăsprezece minute?

— Ieri ați trâncănit douăzeci și șapte de minute cu un agent de la Bursă care v-a propus la final să vă ia de nevastă.

— Nu știa cine e Mami Jane, a trebuit...

— Și cu o zi înainte ați stat lipită de telefon preț de o oră și unsprezece minute corectând temele unei pușlamale care la urmă v-a răspuns: Da' de ce nu-i zburăți creierii lui Ballon Mac?

— Ar putea fi o idee bună, ia gândiți-vă.

— Domnișoară, telefonul acela este proprietatea CRB, iar dumneavoastră sunteți plătită să puneți o singură întrebare nenorocită: Vreți sau nu să moară Mami Jane?

— Fac tot ce pot.

— La fel și eu. Prin urmare, sunteți concediată, domnișoară Shell.

— Poftim?

— Sunt nevoit să vă concediez, domnișoară.

— Serios?

— Îmi pare rău.

—

— ...

— ...

— ...

— Domnule Bellerbaumer?

— Spuneți.

— Vă deranjează dacă închei apelul?

— Ce apel?

— Apelul. E un băiețel care așteaptă pe fir.
— ...
— ...
— Încheiați apelul.
— Mulțumesc.
— Pentru nimic.
— Gould?
— Alo?
— Va trebui să închid, să știi, Gould.
— OK.
— Tocmai am fost concediată.
— Grozav.
— Nu sunt atât de sigură că e.
— Măcar nu te vor sugruma pe tine.
— Cine?
— Diesel și Poomerang.
— Uriașul?
— Uriașul e Diesel. Poomerang e celălalt, ăla fără păr. E mut.
— Poomerang.
— Da. E mut. Nu vorbește. Aude, dar nu vorbește.
— Îi vor opri la intrare.
— Ăștia doi nu se opresc niciodată.
— Gould?
— Da.
— Crezi că Mami Jane ar trebui să moară?
— La dracu' cu toți.
— „Nu știu.“ OK.
— Îmi spui ceva, Shatzy?
— Acum trebuie să plec.
— Un singur lucru.
— Spune.
— Locul acela, autoservirea de care ziceai....

— Da...

— Mă gândeam... nu sună deloc rău...

— Așa...

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să-mi fac ziua de naștere acolo.

— Cum adică?

— Mâine... e ziua mea... am putea să mergem cu toții să mâncăm acolo, poate îi mai găsim pe ăia doi îmbrăcați în gri, ăia cu ketchupul.

— E o idee ciudată. Gould.

— Tu, eu, Diesel și Poomerang. Plătesc eu.

— Nu știu.

— E o idee bună, îți jur.

— Poate.

— 85.56.74.18.

— Ce e?

— Numărul meu. Dacă îți convine, mă suni, OK?

— Nu pari să ai treisprezece ani.

— Îi împlinesc mâine, mai exact.

— Așa e.

— Atunci ne-am înțeles.

— Da.

— De acord.

— Gould?

— Da?

— La revedere.

— La revedere, Shatzy.

— La revedere.

Shatzy Shell a apăsă butonul albastru și a dezactivat linia. A mai stat puțin să-și bage lucrurile în geantă, era o geantă galbenă cu inscripția *Salvează planeta Pământ de unghiile de la picioare date cu oja*. A luat cu ea și fotografiile înrămate ale lui

Walt Disney și Eva Braun. Și micul reportofon pe care îl purta mereu la ea. Din când în când îl pornea și spunea niște lucruri în el. Celelalte șapte domnișoare o priveau, tăcute, în timp ce telefoanele sunau în gol, irosind indicații prețioase despre viitorul lui Mami Jane. Ceea ce avea de spus, Shatzy Shell a spus în timp ce-și scotea tenișii și-i schimba cu pantofii cu toc.

— Și, ca să știți, în curând pe ușa aia vor intra un uriaș și un tip fără păr, mut, vor dărâma totul și vă vor sugruma cu firele de la telefon. Pe uriaș îl cheamă Diesel, iar pe mut Poomerang. Sau invers, nu prea-mi mai amintesc. Oricum, nu sunt răi.

Fotografia Evei Braun avea o ramă de plastic roșie și un suport în spate, învelit în stofă și pliabil: ca s-o țină în picioare, când e cazul. Ea, Eva Braun, avea efectiv chipul Evei Braun.

— Ai înțeles?

— Mai mult sau mai puțin.

— Era pianist într-un centru comercial enorm, la parter, sub scara rulantă care urca, puseseră o bucată de mochetă roșie pe jos și un pian alb și el cânta șase ore pe zi, în frac, Chopin, Cole Porter, chestii de genul, toate pe de rost. Îi puseseră la dispoziție un cartonaș elegant, pe care scria *Pianistul nostru se întoarce curând*: când trebuia să meargă la veceu, îl scotea și îl punea pe pian. Apoi se întorcea și o lua de la început. Nu era rău ca alți tați, vreau să spun, nu rău în felul acela... el nu bătea pe nimeni, nu bea, nu și-o trăgea cu secretara, nimic de genul ăsta, era unul care nici mașină... nu-și cumpăra, avea grijă să nu aibă o mașină prea... prea nouă, sau frumoasă, putea s-o facă, dar n-o făcea, avea grijă, era ceva firesc, nu cred să fi avut un plan anume, n-o făcea și atât, nu făcea nici unul din lucrurile astea, și tocmai asta era problema, înțelegi? de aici pornea problema... că nu făcea lucrurile astea, și o mie de alte lucruri, lucra și nimic mai mult, asta făcea, *ca și cum viața l-ar fi rănit*, iar el s-ar fi retras în acea meserie a lui care era o înfrângere, fără dorința

de a se salva, era ca o gaură neagră, un hău de nefericire, iar tragedia, adevărata tragedie, miezul acestei tragedii era că ne trăsese după el, în acel hău, pe mine și pe mama, nu făcea decât să ne tragă înăuntru, cu o constanță miraculoasă, în fiecare clipă a vieții lui, în fiecare moment, dedicându-și fiecare gest demonstrației maniacale a unei teoreme ucigătoare, teorema următoare, că dacă el era așa era *din cauza noastră, din cauza mea și a mamei*, asta era teorema, *din cauza noastră*, pentru că noi două existam, din vina noastră, ca să ne salveze pe noi, ca să ca să ca să; tot timpul amintindu-ne neîncetat teorema asta cretină, toată viața lui cu noi a fost acest îndelung gest continuu și epuizant, pe care el îl făcea intenționat în modul cel mai crud și viclean cu putință, adică fără să spună niciodată un cuvânt, fără să vorbească vreodată despre asta, nu vorbea niciodată despre asta, putea să ne-o spună, desigur, și totuși n-a făcut-o niciodată, n-a spus nici măcar un cuvânt, și asta era îngrozitor, era sfâșietor, să nu spui niciodată nimic, și totuși s-o spui tot timpul, prin modul în care stătea la masă, și prin ce vedea la televizor, și chiar și prin modul în care se tunde, și prin toate lucrurile alea nenorocite pe care nu le făcea, și chipul cu care te privea... era crud, e ceva ce te poate face să înnebunești, și eu chiar asta făceam, înnebuneam, eram un copil, un copil nu se poate apăra, copiii sunt niște ticăloși, dar sunt lucruri de care nu se pot apăra, cum ar fi bătaia, ce poate să facă un copil? nu poate face nimic, înnebuneam și cu asta basta, așa că într-o zi mama m-a luat deoparte și mi-a povestit despre Eva Braun. Era un exemplu bun. Fata lui Hitler. Mi-a spus că trebuia să mă gândesc la Eva Braun. Dacă ea a reușit, vei reuși și tu, mi-a spus. Era o discuție ciudată, dar interesantă. Mi-a spus că atunci când el s-a sinucis, la sfârșit, cu o pastilă de cianură, ea s-a sinucis cu el, se afla acolo, în buncăr, și s-a sinucis cu el. Fiindcă și cel mai rău tată are ceva bun, mi-a spus. Și trebuie să înveți să iubești

acel lucru. Mă gândeam. Îmi imaginam ce putea să aibă el bun, Hitler, și țeseam povești în jurul acestui lucru, cum ar fi el întorcându-se seara acasă, obosit, și vorbind încet, și așezându-se în fața șemineului, fixând focul, iar eu, care eram Eva Braun, nu? o fetiță cu codițe blonde împletite, și cu picioarele albe ca laptele ieșindu-mi de sub fustă, eu îl priveam fără să mă apropii, din camera alăturată, și el era atât de minunat de obosit, cu tot sângele acela lipit de el, frumos în uniforma lui, și numai stând acolo să-l privești deodată tot sângele dispărea și îi vedeai numai oboseala, fascinanta oboseală, pe care eu stăteam acolo să i-o admir, până când la un moment dat se întorcea spre mine, și mă vedea, și îmi zâmbea, și se ridica, cu oboseala lui orbitoare pe chip venind spre mine, până la mine, și se ghemuia lângă mine: Hitler. Tâmpenii absolute. Îmi spunea ceva în șoaptă, în germană, și apoi mâna lui, mâna dreaptă, îmi mângâia ușurel părul, și oricât de înfricoșătoare putea să pară, mâna aceea era blândă, și caldă, și liniștitoare, avea în ea un fel de înțelepciune, o mână ce te putea salva, și oricât de respingătoare putea să pară, totuși o mână pe care o puteai iubi, pe care sfârșeai prin a o iubi, sfârșeai prin a te gândi ce frumos era că e mâna dreaptă a tatălui tău, blândă, deasupra ta. Astfel de lucruri îmi treceau prin minte. Ca să mă antrenez, înțelege? Eva Braun era sala mea de sport. Cu timpul am devenit foarte bună. Seara, mă uitam la tata, așezat în pijama în fața televizorului, până când ajungeam să-l văd pe Hitler, în pijama în fața televizorului. Fixam puțin imaginea, până ajungeam să cred în ea, apoi o lăsam să dispară și mă întorceam la tata, la fața lui adevărată: Dumnezeuule, părea atât de blândă, cu toată oboseala și cu toată nefericire aceea. Apoi mă întorceam la Hitler, pe urmă îl recuperam pe tata, mergeam înainte și înapoi cu imaginația, și era o modalitate de a scăpa de tortură, de tăceri, de tot rahatul ăla. Funcționa. Cu mici excepții, funcționa.

În fine. Câțiva ani mai târziu am citit într-o revistă că Eva Braun nu era fiica lui Hitler, ci amanta. Soția, nu știu. Mă rog, se culca cu ea. A fost o lovitură. M-a bulversat serios. Am încercat să pun lucrurile din nou în ordine, cumva, dar nu era chip. Nu reușeam să-mi scot din minte imaginea lui Hitler care se apropia de fetița aceea și începea s-o sărute și tot tacâmul, dezgustător, iar fetița eram eu, Eva Braun, iar el devenea tata, o încurcătură, un lucru groaznic. Se sfârâmase de-a binelea jocul, nu mai putea fi refăcut, funcționase, dar nu mai funcționa. Stop joc. Nu l-am mai iubit pe tata până când nu a schimbat trenul, cum spunea el. Amuzantă poveste. A schimbat trenul într-o duminică oarecare. Stătea acolo și cânta, sub scara rulantă, și de el s-a apropiat o doamnă cu multe bijuterii și puțin amețită. El cânta *When we are alive*, iar ea a început să danseze, în fața tuturor, cu pungile de cumpărături în mână și un chip transportat. Au continuat așa preț de o jumătate de oră. Apoi ea l-a luat cu ea, și a fost pentru totdeauna. Tot ce a spus, acasă, a fost: Am schimbat trenul. Atunci, ca să fiu sinceră, am început să țin puțin la el, fiindcă era ca o eliberare, nu știu, se pieptănase puțin ca un *latin lover*, cu cărarea bine trasată în părul alb, și avea o cămașă nouă, mai că mi-a venit să-l iubesc, cel puțin o clipă, a fost ca o eliberare. „Am schimbat trenul.“ Ani de tragedie domestică anulați cu o frază de doi lei. Grotesc. Dar de zeci de ori e așa, e așa aproape mereu: descoperi la urmă că durerea, toată acea durere, era inutilă, că ați suferit ca niște animale, și era inutil, nu era nici drept, nici nedrept, nu era frumos sau urât, era doar *inutil*, tot ce poți spune la final e: A fost o durere inutilă. Să-ți vină să înnebunești, nu alta, când te gândești, mai bine nu te gândești, tot ce poți face e să nu te mai gândești, niciodată, înțelegi?

— Mai mult sau mai puțin.

— E bun hamburgerul?

— Da.

În orice caz, Diesel și Poomerang nu au mai ajuns la CRB fiindcă la intersecția dintre Strada Șapte și Bulevardul Bourdon au zărit în fața ochilor, pe trotuar, tocul unui pantof negru, rostogolit de cine știe unde, dar nemișcat, ca o stâncă minusculă în mijlocul fluviului dezlănțuit de oameni ieșiți în pauza de prânz.

— La naiba! zise Diesel.

— Ce e? nonspuse Poomerang.

— Uite, zise Diesel.

— La naiba! nonspuse Poomerang.

Priveau atenți tocul acela negru, cui, și le-a luat un timp până să vadă – la o clipă după flash-ul inevitabil al unei glezne în dres negru – să vadă *pasul* care îl pierduse, exact pasul, înțeles ca ritm și ca dans, compas feminin învelit într-un dres negru. L-au văzut mai întâi în pendularea dansantă a două picioare subțiri, apoi în șocul moale al sânului care, de sub cămașă, îl transmitea mai departe părului – scurt și negru, gândi Diesel – scurt și blond, gândi Poomerang – suficient de drept și fin încât să danseze în ritmul acela, care în ochii lor devenise de acum trup feminin, și omenire, și poveste, când dintr-odată se poticni în insesizabilul contratimp al unui toc care începe să se miște, la un pas, și, la pasul următor, deja să se dezlipească, separându-se de talpă și de acel ritm complet – de femeie omenire poveste – forțându-l la o cadență – nu chiar o cădere – în care să regăsească echilibrul unei nemișcări – tăcerea.

Era mare agitație în jurul lor, dar nimic nu părea să-i poată clinti din loc, Diesel chiar mai încovoiat ca de obicei, Poomerang netezindu-și înainte și înapoi cu mâna stângă țeasta lipsită de păr: cu dreapta agățată de buzunarul pantalonilor lui Diesel, ca de obicei. Priveau un toc negru cui, dar în realitate o

priveau pe femeia aceea estompându-se și încetinind, o văzură întorcându-se preț de o clipă și spunând

— Rahat!

fără să se gândească vreo clipă să se oprească, cum ar fi făcut o femeie obișnuită – să se oprească, să se întoarcă înapoi, să-și recupereze tocul, să încerce să-l lipească la loc sprijinindu-se cu o mână de vreun indicator stradal, sens interzis – fără ca măcar să se gândească să facă un lucru atât de firesc, ci continuând să meargă, spunând numai

— Rahat!

în clipa când, refuzând să-și lase frumusețea schimonosită de contratimpul unui șchiopătat forțat, își scoate pantoful rănit, cu un gest firesc, fără să se oprească din mers, și devine pe vecie legendă, pentru cei doi, când îl scoate și pe celălalt – compas desculț cromat în nylon negru –, își ia pantofii, îi aruncă în coșul de gunoi albastru în timp ce privește împrejur căutând ceva care nu se lasă prea mult căutat, o mașină galbenă ce străbate bulevardul încet: ridică un braț, de la încheietură îi alunecă în jos un obiect de aur, mașina galbenă semnalizează, se oprește, ea urcă, dictează o adresă în timp ce-și trage piciorul fin – desculț – pe banchetă, făcându-i fusta să se ridice și lăsând să străfulgere preț de o clipă imaginea îmbietoare a dantelei jartierei unui ciorap care lasă liberi câțiva centimetri de coapsă – albă – făcându-și din nou apariția pe tivul unui slip, nu mai mult decât un fulger ce se insinuează în ochii unui domn în costum negru care, deși nu se oprește din mers, ia cu el, lipit de retină, acest fulger fierbinte, care îi aprinde conștiința și se izbește de grilajul letargiei sale de bărbat căsătorit, într-un tumult de plânsete și scrâșnete metalice.

Ce anume s-a întâmplat a fost că Diesel și Poomerang au rămas prinși în bărbatul în negru, de fapt înghițiți de urma

adâncă a tulburării lui, care îi emoționa, dacă putem spune așa, și care i-a împins departe, până când au ajuns să vadă culoarea covorașului de lângă patul lui – maro – și să simtă mirosul din bucătăria lui. Au ajuns chiar să se așeze la masă cu el și au observat că soția lui râdea prea tare la replicile care se prelingeau dinspre televizorul mergând, în timp ce el, bărbatul în costum negru, îi turna berea în pahar, păstrând pentru el sticla de apă minerală, caldută și răsuflată, la care îl constrângea de ani de zile amintirea îndepărtată a patru pietre la rinichi. Au găsit în al doilea sertar al biroului lui șaptezeci și două de pagini dintr-un roman, neterminat, care se intitula *Ultimul pariu*, și o carte de vizită – Dr. Mortensen – purtând pe verso urma unor buze date cu ruj violet. Radio-deșteptătorul era reglat pe 102.4 Radio Nostalgia și peste lampa de pe noptieră, blocând lumina, era o broșură de la Copiii lui Dumnezeu care propovăduia imoralitatea vânătorii și pescuitului: titlul, puțin ars de lumina lămpii, anunța: *Vă voi face pescari de oameni*.

Se pregăteau să caute prin lenjeria intimă a doamnei Mortensen când, printr-o banală și vulgară asociație de idei, sângele le-a fost tulburat de amintirea compasului feminin emailat cu nylon negru – o puternică tulburare ce-i forță să se avânte înapoi la taxiul galben și să rămână acolo, pe marginea străzii, puțin amețiți din pricina dezastruoasei descoperiri – dezastruoasa dispariție a taxiului galben în măruntaiele orașului – întreg bulevardul plin de mașini, dar golit de taxiuri galbene și legende așezate pe bancheta din spate.

— Dumnezeu! spuse Diesel.

— Dusă, nonspuse Poomerang.

Pe suprafața curbă a tocului-cui negru fixară cu privirea un oraș întreg, mii de străzi, sute de mașini galbene, oarbe.

— Pierdută, spuse Diesel.

— Poate, nospuse Poomerang.
— Ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.
— Să căutăm, dar nu mașina.
— Sunt mii.
— Nu mașina galbenă.
— Prea multe mașini.
— Nu mașina, pantofii.
— Chiar acolo unde poate să meargă mașina galbenă.
— Pantofi. Un magazin de pantofi.
— Unde a zis ea că voia să meargă.
— Un magazin de pantofi. Cel mai apropiat magazin de pantofi.
— S-a uitat la taximetrist și a zis...
— Cel mai apropiat magazin de pantofi. Pantofi cu toc-cui negri.
— ...cel mai frumos magazin de pantofi, aici aproape.
— Toxon's, Strada Patru, etajul doi, pantofi de damă.
— Toxon's, la naiba.
Au găsit-o în fața oglinzii, cu pantofi negri în picioare, cu toc-cui, și un vânzător care-i spunea
— Perfecti.

Și n-au mai lăsat-o. Preț de un număr de ore greu de precizat, au catalogat gesturile și obiectele din jurul ei, ca și cum ar fi testat parfumuri. Era ceva ce respiraseră de acum când, după o cină interminabilă, au urmărit-o până în patul unui bărbat care mirosea a apă de colonie și care tot butona telecomanda ca să repornească *Bolero*-ul lui Ravel. În fața patului era un acvariu cu un pește mov și cu multe bule stupide. El făcea dragoste într-o tăcere religioasă: își așezase verigheta de aur pe noptieră, alături de o cutie cu cinci prezervative de calitate. Ea îl zgâria cu unghiile pe spate, îndeajuns de tare ca să simtă, îndeajuns de încet ca să nu lase semne. La al șaptelea

Bolero zise

— Scuze

se lăsă să alunece jos din pat, se îmbracă, își puse pantofii negri, cu toc-cui, și ieși, fără să spună nimic. Ultimul lucru pe care-l văzură din ea a fost o ușă închisă ușor.

Ploaie. Asfalt precum oglinda în jurul tocului-cui negru, ochi sclipitor ațintit asupra lor.

— Ploaie, zise Diesel.

Își ridicară privirea, altă lumină, gri, lume puțină, zgomot de cauciucuri și bălți. Pantofi putrezi, apă în gulere. Pe ceasuri, o oră inutilă.

— Să mergem, zise Diesel.

— Să mergem, nonspuse Poomerang.

Mergea greu Diesel, și încet, târându-și piciorul stâng, cu un pantof ridicol, uriaș, agățat în capătul unui picior care se strâmba imediat sub genunchi, și se curba stângaci, deformând fiecare pas în dansuri cubiste. Și respira greu, ca un ciclist în urcare, o respirație care era și ritm murdar, și durere. Poomerang cunoștea acest pas și această respirație pe de rost. Rămânea prins în ea și o dansa elegant, afișând o oboseală demnă de un maraton de tangou.

Și unul, și altul, apropiați, apoi bucăți putrede de oraș pe drumul de întoarcere, lumini lichide ale semafoarelor, mașini într-a treia lăsând în urmă zgomot de bălți, un toc pe jos, tot mai departe, ochi umed, fără pleoape, fără gene, ochi sfârșit.

Fotografia lui Walt Disney era puțin mai mare decât cea a Evei Braun. Avea o ramă de lemn deschisă la culoare și un suport în spate, pliabil: ca s-o țină în picioare, când e cazul. El, Walt Disney, avea părul alb și încălecase pe un trenuleț, zâmbitor. Era un trenuleț pentru copii, cu o locomotivă și multe vagoane. Nu avea roți de lemn, ci roți de cauciuc, și se afla la Disneyland, Anaheim, California.

— Ai înțeles?

— Mai mult sau mai puțin.

— Ei, bine, el era cel mai mare, a fost cel mai mare. Un reacționar de temut, dacă vrei, dar care știa cum să obțină fericirea, ăsta era talentul lui, să ajungă drept în miezul fericirii, fără prea multe complicații, și i-a tras pe toți după el, chiar pe toți, a fost cel mai mare negustor de fericire în viață, avea fericire pentru toate buzunarele, pentru toate gusturile, cu poveștile lui cu rațe, pitici și pui de căprioară, dacă stai să te gândești, așa cum a făcut, și totuși el din tot talmeș-balmeșul ăsta a scos ceva care te face ca, acum, când cineva te întreabă ce e fericirea, chiar dacă te dezgustă puțin, ești obligat să recunoști, până la urmă, nu neapărat ce e, dar ce aromă are, mă refer la gust, ca și cum ai zice căpșună sau zmeură, fericirea are gustul ăsta, n-ai ce să-i faci, poate că o fi falsă, poate că nu e fericirea veritabilă, originalul, ca să spun așa, dar acelea erau copii fabuloase, mai bune decât originalul, pe care nu putem în nici un caz să...

— Gata.

— Gata?

— Da.

— Cum a fost?

— Hm.

— Mergem?

— Mergem.

Mergem? Mergem.

— Casa asta e groaznică, zise Shatzy.

— Da, spuse Gould.

— E o casă groaznică, îți spun eu.

Tehnic vorbind, Gould era un geniu. O stabilise o comisie de cinci profesori care îl examinase, la vârsta de șase ani, supunându-l unui test de trei zile. Potrivit parametrilor Stocken, a rezultat că aparține segmentului delta: la asemenea niveluri, inteligența e o mașinărie hipertrofică ale cărei limite sunt greu de intuit. I-au alocat provizoriu un IQ de 108, o cifră destul de înspăimântătoare. Fusese retras de la școala primară, unde încercase vreme de șase zile să pară normal, și încredințat unei echipe de cercetători universitari. La unsprezece ani își luase licența în fizică teoretică, cu o lucrare despre modelul lui Hubbard în două dimensiuni.

— Ce caută pantofii în frigider?

— Bacterii?

— Adică?

— Studiul bacteriilor. În pantofi se găsesc lamele microscopice. Bacterii gram pozitive.

— Și puiul mucegăit e tot pentru bacterii?

— Ce pui?

Casa lui Gould avea două etaje. Erau opt camere și multe anexe, cum ar fi un garaj și o pivniță. În sufragerie era o mochetă ce imita dalele toscane din teracotă, dar, cu o grosime de patru centimetri, nu era prea reușită. În camera de pe colț,

de la primul etaj, se afla o masă de fotbal. Baia era în întregime roșie, inclusiv obiectele sanitare. Impresia generală era aceea a unei case burgheze în care FBI-ul venise să caute un microfilm cu partidele de sex ale președintelui dintr-un bordel din Nevada.

— Cum reușești să locuiești aici?

— Nu prea se poate spune că locuiesc aici.

— E casa ta, nu?

— Mai mult sau mai puțin. Am două camere la facultate, mai jos, la universitate. Acolo iau și masa.

— Un copil n-ar trebui să *locuiască* la facultate. Un copil n-ar trebui nici măcar să învețe acolo, într-un asemenea loc.

— Și ce-ar trebui să facă un copil?

— Ce știu eu? Să se joace cu câinele lui, să le falsifice semnătura părinților, să-i curgă mereu sânge din nas, așa ceva. Cu siguranță nu să locuiască la facultate.

— Ce să falsifice?

— Nu contează.

— Să falsifice?

— Măcar o guvernantă, ar putea măcar să-ți ia o guvernantă, tatăl tău nu s-a gândit niciodată la asta?

— Dar *am* o guvernantă.

— Chiar?

— Într-un fel.

— În ce fel, Gould?

Tatăl lui Gould era convins că avea una, o guvernantă, și că o chema Lucy. În fiecare vineri, la șapte și jumătate, o suna ca să știe dacă era totul în regulă. Atunci Gould îi pasa telefonul lui Poomerang. Poomerang imita foarte bine vocea lui Lucy.

— Dar Poomerang nu e mut?

— Ba da. Și Lucy e mută.

— Ai o guvernantă mută?

— Nu chiar. Tatăl meu crede că am o guvernantă, o plătește lunar prin mandat poștal, iar eu i-am spus că ne înțelegem foarte bine, dar că e mută.

— Și el îi *telefonează* ca să știe cum merg lucrurile?

— Da.

— Genial.

— Funcționează. Poomerang e foarte bun. Știi, nu e același lucru să-l auzi pe unul care tace sau să auzi cum tace un mut. E o tăcere diferită. Tatăl meu s-ar prinde.

— Trebuie să fie un om inteligent tatăl tău.

— Lucrează în armată.

— Desigur.

În ziua în care Gould absolvise, tatăl lui zburase de la baza militară din Arpaka acolo și aterizase cu un elicopter pe terenul din fața universității. Era o mulțime de lume. Rectorul rostise un discurs foarte frumos. Unul dintre pasajele cele mai semnificative fusese acela cu biliardul. „Privim aventura ta umană și științifică, dragul meu Gould, așa cum am privi mișcarea savantă pe care inteligența unui braț divin a imprimat-o bilei inteligenței tale, aplecându-se asupra postavului verde al biliardului vieții. Tu ești o bilă, Gould, și aluneci în lungul marginilor științei trasând infailibila traiectorie care te va face, spre bucuria și consolarea noastră, să te rostogolești ușor în buzunarul faimei și a succesului. Și timid, dar cu mare mândrie, îți spun, fiule: acel buzunar are un nume: acel buzunar se numește Premiul Nobel.“ Din tot discursul, lui Gould îi rămăsese în amintire mai ales fraza: Tu ești o bilă, Gould. Fiindcă înclina, lucru ușor de înțeles, să-i creadă pe profesorii săi, se împăcase cu ideea că viața lui avea să alunece pe un traseu prestabilit, și ani de zile se străduise să simtă sub pielea zilelor sale mângâierea moale a unui postav verde: și să recunoască în anumite dureri imprevizibile care surveneau

trauma geometrică a unor margini exacte, infailibile din punct de vedere științific. Nefericita circumstanță care făcea ca accesul în sălile de biliard să le fie interzis minorilor îl împiedicase multă vreme să verifice felul cum, în realitate, imaginea sclipitoare a biliardului se poate transforma ușor în metaforă perfectă a erorii, un loc care aproape demonstrează imposibilitatea omului de a atinge perfecțiunea. O singură seară la Merry's ar fi putut să-i ofere informații utile despre iremediabila ingerință a hazardului în orice figură geometrică. În lumina plină de fum de deasupra meselor verzi pline de pete de grăsime ar fi zărit chipuri pe care era întipărită, ca în hieroglife, înfrângerea acelei iluzii ce ar fi dorit să îmbine armonios intenția și realitatea, imaginația și faptele. Nu i-ar fi fost greu, la urma urmelor, să descopere o lume imperfectă, în care era foarte puțin probabil să surprindă, printre chipurile jucătorilor, pe acela, solemn și reconfortant, al lui Dumnezeu. Dar, cum spuneam, la Merry's intri numai cu actul de identitate, ceea ce i-a permis frumoasei metafore a rectorului, dincolo de orice logică, să rămână intactă în imaginația lui Gould vreme de mulți ani, ca o icoană sfântă salvată dintr-un bombardament. Așa o regăsise, neschimbată, în sine însuși, ani mai târziu, în ziua în care decisese brusc să-și distrugă viața. Avusese timp chiar s-o contemple, în acel moment, cu grijă afectuoasă și disperată, înainte să-i dedice cel mai crud adio pe care și-l putuse imagina.

— Tu ai o slujbă, Shatzy?

— Nu, Gould.

— N-ai vrea să fii guvernanta mea?

— Ba da.

2

În spatele casei lui Gould e un teren de fotbal. Jucau numai

puștii, cei mari stăteau pe bănci strigând sau în micuța tribună de lemn, mâncând și strigând. Era iarbă peste tot, chiar și în fața porților și pe mijlocul terenului. Era un teren de fotbal frumos. Gould, Diesel și Poomerang se uitau ore întregi la el de la fereastra dormitorului. Priveau meciurile, antrenamentele, tot ce era de privit. Gould își lua notițe. Avea o teorie a lui. Era sigur că fiecărui rol îi corespundea un anumit profil morfologic și psihologic. El putea să recunoască un atacant încă dinainte să se schimbe și să-și pună pe el tricoul cu numărul 9. Zona lui de excelență era lectura fotografiilor echipelor: le examina puțin și apoi știa să-ți spună pe ce poziție joacă tipul cu mustață, care era extrema dreaptă. Avea un procent de eroare de 28%. Se străduia să coboare sub 10%, antrenându-se ori de câte ori putea pe copiii de pe terenul aflat lângă casa lui. Îi dădeau multă bătaie de cap fundașii, căci, deși nu era greu să-i identifice, i se părea greu să înțeleagă care juca pe dreapta și care pe stânga. De obicei fundașul dreapta era mai compact ca aspect fizic și mai rudimentar din punct de vedere psihologic. Avea o abordare rațională a lucrurilor și se ghida după deducții logice, în general lipsite de variante fantastice. Își trăgea ciorapii în sus când i se lăsau, iar uneori scuipa pe jos. În schimb, fundașul stânga tindea cu timpul să preia trăsăturile adversarului său direct, aripa dreaptă, element cunoscut ca plin de personalitate, imprevizibil, cu puternice tendințe anarhice și remarcabilă fragilitate mentală. Aripa dreaptă transformă poziția sa pe teren într-un ținut fără reguli, în care singurul punct de referință stabil e linia de margine, o dungă de cretă albă pe care o caută cu disperare obsesivă. Fundașul stânga, care în calitate de fundaș dispune de o înzestrare psihologică de bază orientată mai ales spre ordine și geometrii, e constrâns să se adapteze la un ecosistem incomod pentru el, și e, așadar, prin vocație, un perdant. Necesitatea de a-și reactualiza

încontinuu reacțiile la scheme complet imprevizibile îl condamnă la o perenă precaritate spirituală, și adesea și fizică. Aceasta poate explica tendința lui, ușor de identificat, de a-și lăsa părul lung, de a fi scos din joc pentru proteste și de a-și face semnul crucii la auzul fluierului de start. Acestea fiind spuse, să-l distingi de un fundaș dreapta, într-o fotografie, e aproape imposibil. Gould, uneori, reușea.

Diesel privea pentru că îi plăceau loviturile cu capul. Simțea o plăcere cu totul aparte să audă impactul craniului cu mingea, și de fiecare dată când se întâmpla asta zicea „Ce nebunie!“, de fiecare dată, cu un zâmbet blajin pe față. Ce nebunie! Odată, un băiețel, acolo, dedesubt, a dat o lovitură cu capul, mingea a atins bara transversală, a sărit înapoi, băiețelul a lovit-o din nou cu capul, a nimerit stâlpul lateral, s-a repezit înainte și s-a dus să prindă din nou mingea cu capul înainte ca ea să lovească pământul, atingând-o ușor și trimițând-o în plasă. Atunci Diesel a zis „Adevărată nebunie!“. În celelalte ocazii, însă, spunea numai „Ce nebunie!“.

Poomerang se uita pentru că era în căutarea unei acțiuni pe care o văzuse cu ani în urmă la televizor. După părerea lui, fusese așa de frumoasă, încât nu se putea să fi dispărut pentru totdeauna, rățacea cu siguranță pe toate terenurile din lume, iar el o aștepta acolo, pe acel teren plin de copii. Se informase cu privire la numărul de terenuri de fotbal din lume – un milion opt sute patru – și era perfect conștient că șansele de a o vedea trecând chiar pe acolo erau minime. Dar, pe baza unui calcul efectuat de Gould, nu erau cu siguranță mult mai mici decât riscurile de a te naște mut. Așadar, Poomerang o aștepta. Mai exact, acțiunea era următoarea: portarul șutează lung, de pe linia de trei sferturi atacantul centrează balonul cu capul, portarul echipei adverse iese din zona porții și șutează în aer, balonul depășește linia de centru, trece pe deasupra tuturor

jucătorilor, ricoșează la marginea careului, sare peste portarul stupefiat și se oprește fix în colțul porții. Dintr-un punct de vedere strict fotbalistic, era vorba de o ciudățenie lamentabilă. Dar Poomerang susținea că, din punct de vedere estetic, rareori văzuse ceva mai armonios și mai elegant. „Era ca și cum totul s-ar fi transformat într-un acvariu – nonspunea, încercând să explice –, ca și cum totul s-ar fi mișcat în reluare în apă, încet și fără bruschețe, cu mingea înotând prin aer, fără grabă, și jucătorii preschimbați în pești, privind în sus cu gura deschisă, întorcând cu toții capetele la dreapta și la stânga, derutați și pierduți, portarul cu branhiile larg deschise în timp ce balonul trecea pe deasupra lui, iar la urmă năvodul unui pescar șiret capturând peștele-balon și privirile tuturor, un pescuit miraculos în cea mai deplină tăcere, de abis marin, pe o întindere de alge verzi delimitată cu alb de un scafandru geometru.“ Era minutul șaisprezece al reprizei a doua. Partida s-a încheiat cu 2 la 0.

Din când în când, Gould cobora și mergea să se așeze la marginea terenului, în spatele porții de dreapta, lângă profesorul Taltomar. Treceau zeci de minute fără să-și spună nimic. Mereu cu privirea îndreptată spre teren. Profesorul Taltomar avea o anumită vârstă și, în spate, mii de ore de fotbal private. Îi păsa relativ puțin de joc. El observa arbitrii. Îi studia. Ținea mereu strânsă între buze o țigară fără filtru, stinsă, și murmura periodic fraze de genul „prea departe de acțiune“ sau „regula avantajului, tâmpitule“. Adesea dădea din cap. Era singurul care aplauda la lucruri precum o eliminare sau repetarea unui penalty. Avea unele certitudini discutabile pe care le rezuma într-o maximă ce însoțea de ani de zile toate discuțiile: „un hent e întotdeauna voluntar, ofsaidul nu e niciodată îndoielnic, femeile sunt toate niște curve“. Susținea că universul era „un meci jucat fără arbitru“, dar în felul lui

credea în Dumnezeu: „face pe tușierul și ratează toate ofsaidurile“. Odată, pe jumătate beat, recunoscuse în public că fusese arbitru în tinerețe. Apoi se ferecase într-o tăcere misterioasă.

Gould îi atribuia, nu fără motiv, o cunoaștere nemăsurată a regulamentului, și venea să caute la el ceea ce nu reușea să găsească la eminenții universitari care îl pregăteau zilnic pentru Nobel: certitudinea că ordinea era o proprietate a infinitului. Astfel, între ei se produceau următoarele lucruri:

1. Gould sosea, nu dădea nici măcar bună ziua și se așeza lângă profesor, fixând cu privirea terenul.

2. Zeci de minute nu schimbau nici o vorbă și nici o privire.

3. La un moment dat, Gould, continuând să privească jocul, spunea ceva de genul: „pasă laterală prin dreapta, atacantul recuperează din voleu, izbește în plin bara, care se rupe în două, balonul se lovește de arbitru, ajungând apoi între picioarele extremei drepte, care șutează spre dreapta în direcția porții, unde un fundaș blochează cu mâna, apoi degajează la întâmplare“.

4. Profesorul Taltomar se gândea în timp ce-și scotea țigara dintre buze și scutura un scrum imaginar. Apoi scuipa pe jos o rămășiță de tutun și murmura încet: „Partidă suspendată până la repararea barei, cu amendarea clubului gazdă pentru neglijență în întreținerea terenului. La reluarea jocului, penalty pentru echipa oaspeților și cartonaș roșu pentru fundaș. O zi de suspendare, fără alt avertisment“.

5. O vreme, continuau fără să privească terenul de joc, fără vreun comentariu.

6. La un moment dat, Gould pleca spunând: „Mulțumesc, domnule profesor“.

7. Profesorul Taltomar murmura, fără să se întoarcă spre el: „Cu bine, fiule“.

Se întâmpla cam o dată pe săptămână.

Lui Gould îi plăcea mult.

Copiii au nevoie de certitudini.

Și mai era un lucru important care se întâmpla pe acel teren. Uneori, în timp ce Gould stătea acolo cu profesorul, se întâmpla ca balonul să se rostogolească dincolo de poartă, chiar în direcția lor. Atunci portarul făcea un pas înspre ei și striga: „Mingea!“ Profesorului Taltomar nu i se clintea nici un mușchi. Gould se uita la minge, se uita la portar, apoi rămânea nemișcat.

— Mingea, vă rog!

Dezorientat, sfârșea prin a privi fix în gol, în fața lui, rămânând nemișcat.

3

Vineri, la ora șapte, tatăl lui Gould telefonă ca s-o întrebe pe Lucy dacă totul era în regulă. Gould spuse că Lucy plecase cu un negustor de ceasuri pe care îl cunoscuse la slujba de duminica trecută.

— De ceasuri?

— Dar nu numai, și lăntișoare, crucifixuri, chestii din astea.

— Dumnezeule, Gould. Trebuie să dai anunț la ziar. Ca data trecută.

— Da.

— Dă anunțul la ziar imediat, completează chestionarele alea, OK?

— Da.

— Dar fata aia nu era cumva și mută?

— Ba da.

— Și i-ai spus ceasornicarului?

— I-a spus ea.

— Ea?

— Da, la telefon.
— Incredibil, nu alta.
— Așa e.
— Mai ai chestionare?
— Da.
— Dacă e nevoie, să faci niște fotocopii, OK?
— Alo?
— Gould?
— Alo, da.
— Gould, mă auzi?
— Acum te aud.
— Dacă rămâi fără chestionare, fă niște fotocopii.
— Alo?
— Gould, mă auzi?
— ...
— Gould!
— Aici sunt.
— M-ai auzit?
— Alo?
— E o problemă cu semnalul.
— Acum te aud.
— Mai ești acolo?
— Da, sunt...
— Alo!
— Aici sunt.
— Dar ce naiba se întâmplă cu...
— La revedere, tată.
— Sunt de căcat telefoanele astea!
— La revedere!
— Sunt de căcat telef...

Pac.

Din moment ce nu putea veni să susțină interviurile de

selecție, tatăl lui Gould le puna pe candidate să completeze un chestionar pe care îl redactase el însuși și care urma să-i fie expediat prin poștă, rezervându-și dreptul s-o aleagă pe noua guvernantă a lui Gould pe baza răspunsurilor obținute. Întrebările erau în număr de 37, dar foarte rar candidatele ajungeau până la ultima. (15. Ketchup sau maioneză?) Cel mai adesea se ridicau și plecau după ce o citeau pe prima (1. Candidata este rugată să reconstituie seria de eșecuri care au determinat-o să ajungă astăzi, la vârsta pe care o are și în șomaj, să candideze pentru un post prost plătit și nu lipsit de necunoscute.). Shatzy Shell puse pe masă fotografiile Evei Braun și a lui Walt Disney, introduse o foaie în mașina de scris și bătu cifra 22.

— Citește-mi puțin numărul 22, Gould.

— Cred că ar trebui să începi cu prima.

— Cine spune?

— Are numărul 1, întotdeauna se începe cu numărul 1.

— Gould?

— Da.

— Uită-te bine la mine.

— Da.

— Tu chiar crezi că atunci când lucrurile au un număr, iar un anumit lucru are numărul 1, atunci ceea ce trebuie să facem noi, ceea ce trebuie să faci tu, și eu, și toți, e să începi tocmai cu el, din simplul motiv că acela poartă numărul 1?

— Nu.

— Grozav.

— Pe care o voiai?

— Pe 22.

— 22. Candidata își mai amintește care e cel mai frumos lucru care i-a fost dat să-l facă atunci când era mică?

Shatzy stătu o clipă clătinând din cap și murmurând

neîncrezătoare „care i-a fost dat să-l facă“. Apoi începu să scrie.

Când eram mică, cel mai frumos lucru era să mergem să vizităm Salonul Casei Ideale. Era la Olympia Hall, un loc imens, părea o stațiune, cu acoperișul în formă de cupolă. enorm. În loc de căi ferate și de trenuri era Salonul Casei Ideale. Nu știu dacă știți, domnule colonel. Îl făceau în fiecare an. Lucrul incredibil era că se construiau case adevărate și te plimbai printre ele ca printr-o țară imaginară, cu străduțe și felinare la colțuri, iar casele erau toate diferite și foarte curate, noi. Totul era la locul lui, perdelele, aleile, erau și mici grădini, o lume de vis. Puteai să-ți imaginezi că totul era din carton, dar era construit din cărămizi adevărate, și florile erau adevărate, totul era adevărat, ai fi putut să locuiești acolo, puteai să urci scările, să deschizi ușile, erau case adevărate. E greu de explicat, însă mergeai printre ele și simțeai o chestie foarte ciudată, un fel de mirare dureroasă. Vreau să spun, da, erau case adevărate, și toate cele, dar de fapt, în realitate, casele adevărate nu erau așa. A mea avea șase etaje, ferestre egale între ele și o scară de marmură, cu mici paliere la fiecare etaj, și un miros de dezinfectant pretutindeni. Era o casă frumoasă. Dar acelea erau diferite. Aveau acoperișuri ciudate și forme stilate, cu ferestre curbate, cu o verandă în față, sau scări care urcau în spirală, și mici terase, balcoane, treburi de genul ăsta. Și câte un felinar deasupra ușii. Sau un garaj cu o ușă colorată. Erau adevărate, dar nu erau adevărate: în asta consta păcăleala. Acum, când mă gândesc, o spunea chiar denumirea, Salonul Casei Ideale, dar ce știai, atunci, despre ce era ideal și ce nu? Nu înțelegeai conceptul acela de *ideal*. Așa că te lua prin surprindere, pe la spate, dacă pot să spun așa. Și era o senzație ciudată. Cred că aș putea să vă fac să înțelegeți exact acel lucru dacă aș reuși să vă explic de ce prima oară când am mers acolo am izbucnit în plâns. Serios. În plâns. Mă dusesem pentru că mătușa mea lucra

acolo și avea bilete gratuite. Era foarte frumoasă, o doamnă înaltă, cu păr negru, lung. O angajaseră să facă pe mama care își vede de lucru la bucătărie. Faptul că din când în când le animau, casele astea, adică aduceau înăuntru oameni care se prefăceau că locuiesc acolo, de exemplu un domn care stătea în sufragerie citind ziarul și fumând pipă, și chiar copii, în pijama, în pat, în paturi suprapuse, era o minunăție, noi nu văzuserăm niciodată paturi suprapuse. Tot ca să obțină efectul acela de *ideal*, înțelegeți? Și ele, personajele, erau *ideale*. Mătușa mea era *ideală* în bucătărie, elegantă, frumoasă, cu un șorț desenat: aranja lucrurile deschizând ușile dulapurilor unei bucătării americane, le deschidea și le închidea în continuu, dar cu gesturi line, și scotea cești și farfurii, lucruri de genul ăsta, mereu. Zâmbind. Uneori veneau și vedete de cinema sau cântăreți faimoși și făceau același lucru, cu fotografii care-i fotografiau, și poza lor, a doua zi, apărea în ziar. Îmi amintesc de una îmbrăcată într-o blană, o cântăreață, cu briliante pe degete, care se uita la obiectiv și între timp dădea cu un aspirator Hoover. Noi nu știam nici măcar ce era ăla un aspirator. ăsta era un alt lucru frumos la Salonul Casei Ideale: când ieșai de acolo, aveai capul plin de lucruri pe care nu le mai văzuseși și pe care nu aveai să le mai vezi niciodată. Așa era. Oricum, prima oară am mers cu mama, și chiar la intrare era un sătuc de munte reconstituit, ca atare, cu pajiștile și cărările lui, o minunăție. În spatele lui era desenat un fundal imens cu vârfuri muntoase și un cer albastru. Am început să simt în capul meu lucruri ciudate. Aș fi rămas pe loc să privesc pe vecie. Mama m-a luat de acolo și am ajuns într-un loc unde erau numai băi, una după alta, băi incredibile, iar ultima se chema „Acum și atunci“, era multă lume care privea, era un fel de scenă, la dreapta vedeai o baie cum erau cele de acum o sută de ani, iar la stânga o baie identică, dar cu toate lucrurile

moderne, de azi. Ce era incredibil e că în căzi se aflau două modele, nu era apă, însă erau două domnișoare, și, iar asta e chiar genial, erau gemene, înțelegeți? Două gemene care stăteau fix în aceeași poziție, una într-o vană de aramă și cealaltă într-o cadă emailată în alb, iar celălalt lucru nebunesc e că erau *dezbrăcate*, jur, complet dezbrăcate, zâmbeau publicului și își țineau brațele într-o poziție studiată care lăsa să li se întrezărească sânii, dar nu să se vadă cu adevărat, o soluție de compromis, și toată lumea discuta cu mare seriozitate despre instalațiile sanitare, dar urmărea neconștient cu coada ochiului dacă nu cumva brațele se mutaseră puțin, atât de puțin cât să poată să vadă sânii gemenelor, care, în paranteză fie spus, vedeți ce lucruri ciudate ajung să-și amintească unii, se numeau gemenele Dolphin, chiar dacă acum, gândindu-mă mai bine, cred că era un nume de scenă. Vă spun povestea asta cu baia pentru că are și asta legătură cu faptul că am izbucnit în plâns, la sfârșit. Vreau să spun, erau o grămadă de lucruri care, de la început, te nedumereau, un aparat care îți lucra șoldurile și care te predispunea, ca să spun așa, la ceva special. În orice caz, am plecat de acolo, de la gemenele dezbrăcate, și am intrat în holul central. Erau o mulțime de Case Ideale, aliniate una lângă alta, fiecare cu grădina ei, unele care păreau antice, sau vechi, și altele mai moderne, cu câte o decapotabilă parcată în față. O minunăție. Mergeam încet și, la un moment dat, mama s-a oprit și a zis „Uite ce frumoasă e asta!“, era o casă cu două etaje, cu verandă în față, acoperișul în pantă și hornuri înalte din cărămidă roșie. Nu avea nimic extraordinar, era *ideală* într-un mod foarte normal, și poate tocmai de asta te păcălea. Am stat acolo s-o privim, în tăcere. Era multă lume care trecea pe lângă noi, discutând, și tot zgomotul acela care e mereu la Salonul Casei Ideale, dar eu am început să nu mai aud nimic, ca și cum totul s-ar fi stins treptat în capul meu. Și la un moment

dat s-a întâmplat ca la fereastra bucătăriei, o fereastră mare, la parter, cu perdelele trase, să văd aprinzându-se înăuntru lumina și o femeie intrând, zâmbitoare, cu flori în mână. S-a apropiat de masă, a așezat florile, a luat o vază și s-a dus la chiuvetă s-o umple cu apă. Făcea asta ca și cum nimeni n-ar fi privit-o, ca și cum ar fi fost într-un colț de lume uitat, unde erau numai ea și bucătăria aceea. A luat florile și le-a pus în vază, apoi a așezat vaza în centrul mesei, aranjând puțin un trandafir care atârna mai într-o parte. Era o doamnă blondă, cu o bentiță care îi ținea părul pe spate. S-a întors, a mers spre frigider, l-a deschis și s-a aplecat să ia o sticlă de lapte și încă ceva. A închis frigiderul cu o mișcare ușoară a cotului, fiindcă avea mâinile ocupate. Și deși eu nu aș fi avut cum să aud, totuși am auzit exact sunetul ușii care se închidea, metalic și puțin cald. N-am mai auzit niciodată ceva atât de clar, și definitiv, și salvator. Atunci am privit o clipă casa, întreaga casă, grădina, hornurile, scaunul de pe verandă, totul. Și apoi am izbucnit în plâns. Mama s-a speriat, credea că mi s-a întâmplat ceva, și de fapt chiar mi se întâmplase ceva, dar ea a crezut că făcusem pipi pe mine, mi se întâmpla frecvent asta, când eram mică, făceam pipi pe mine și începeam să plâng, așa că ea a crezut că asta se și întâmplase și a început să mă tragă după ea spre băi. Apoi, când a văzut că nu eram udă pe dedesubt, a început să mă întrebe ce pățisem, și nu se mai oprea din întrebat, era ca o tortură, fiindcă evident că eu nu știam ce să răspund, reușeam numai să repet că era totul bine, că eram bine.

— Și atunci de ce plângi?

— Nu plâng.

— Ba plângi.

— Nu e adevărat.

Era un soi de *mirare sfâșietoare, dureroasă*. Nu știu dacă vă puteți imagina, domnule colonel. E cam ca atunci când privești

trenulețele electrice, mai ales când se vede și macheta, cu o gară micuță și tuneluri, vaci pe pajiști și felinare aprinse la trecerile de nivel. E la fel. Sau ca atunci când vezi în desene animate căsuța șoriceilor, cu cutii de chibrituri pe post de paturi, și tabloul bunicului șoricel pe perete, biblioteca și o lingură drept balansoar. Simți un fel de consolare, pe dinăuntru, ca un soi de *revelație*, care îți deschide larg inima, ca să spunem așa, dar simți totodată și un fel de strângere, ca senzația unei pierderi iremediabile și definitive. O catastrofă dulce. Cred că are legătură cu faptul că ești *în exterior*, în acele momente, că le privești numai *din exterior*. Nu poți urca în trenuleț, așa stau lucrurile, iar casa șoriceilor e un lucru care rămâne acolo, în televizor, iar tu ești iremediabil *în exteriorul lui*, îl privești și nu e nimic altceva ce poți face. În acea Casă Ideală, în ziua aceea, puteai să intri, dacă voiai, stăteai puțin la coadă și apoi puteai să intri să-i vizitezi interiorul. Dar, dacă o făceai, nu mai era la fel. Erau o grămadă de lucruri interesante, ceva ciudat, puteai chiar să atingi obiectele de decor, dar nu mai era acea uimire din clipa când o văzuseși de afară, senzația aia nu mai exista. E un lucru ciudat. Când ți se întâmplă să vezi locul în care ai fi *în siguranță*, tot *din exterior* te uiți la el. Nu ești niciodată înăuntru. E locul *tău*, dar tu nu ești în el. Mama continua să mă întrebe de ce eram tristă, iar eu aș fi vrut să-i spun că nu eram tristă, dimpotrivă, ar fi trebuit să-i explic că era mai degrabă ceva ca o fericire, precum experiența răvășitoare de a o fi văzut dintr-odată, și în acea casă stupidă. Dar cum aș fi putut? Nici acum n-aș reuși. E chiar puțin rușinos. Aceea era o Casă Ideală stupidă special făcută ca să te ducă de nas, era un business cretin al unor topografi și zidari, era o mare escrocherie, ca să spun adevărul. După părerea mea, arhitectul care o proiectase putea să fie un imbecil în toată regula, unul care se ducea la prânz la ieșirea din școli ca să se

frece de fetițe și să le susure la ureche „Suge-mi-o“, ori așa ceva. Nu știu. De altfel, nu știu dacă ați observat și dumneavoastră, dar, în general, când e ceva care te izbește ca o *revelație*, poți să pui pariu că e o prefăcătorie, vreau să spun, ceva care nu e *adevărat*. Luați, de exemplu, trenulețul. Poți să privești ore întregi o gară *adevărată* fără să se întâmple nimic, ca apoi să arunci numai o scurtă privire unui trenuleț și, poc, se stârnește toată povestea asta stupidă. E illogic, dar așa e, și uneori cu cât e mai stupid lucrul care te ia prin surprindere, cu atât rămâi mai fascinat, mai uimit, ca și cum ar fi nevoie de o anumită doză de impostură, de impostură voită, ca să obții asta, ca și cum totul ar avea nevoie să fie superficial, sau măcar puțin, ca să poată, pe urmă, să se apropie de experiența unei *revelații*. Și cu cărțile, sau cu filmele, e tot la fel. Mai superficial de atât, și-ți vine să mori, și, dacă ai curiozitatea să afli cine e dincolo de ele, poți pune pariu că vei găsi numai ticăloși, dar totodată descoperi acolo, în ele, niște lucruri pe care n-ai cum să le vezi plimbându-te pe stradă și pe care n-o să le găsești niciodată în viața adevărată. Viața adevărată nu *vorbește* niciodată. E doar un joc de abilități, o poveste în care câștigi sau pierzi, ești pus să îl joci ca să te distrezi, ca să nu te gândești. Și mama s-a folosit de el, de trucul ăsta, în ziua aia. Pentru că nu încetam cu smiorcăiala, m-a tras după ea în fața unei mașinării toată numai luminițe și sigle, părea să fie o mașină cu sloturi, sau ceva de genul ăsta. O instalase o firmă care producea margarină. Era bine pusă la punct, nimic de zis. Jocul consta în faptul că erau șase biscuiți, pe o farfurie, și unii erau făcuți cu unt, iar alții cu margarină. Trebuia să îi guști, unul câte unul, și să spui de fiecare dată dacă erau făcuți cu margarină sau cu unt. În acele vremuri margarina era ceva puțin exotic, nu se știa prea bine ce era, se credea numai că era mai puțin dăunătoare ca untul și că în esență era scârboasă. Asta era

problema. Atunci au inventat mașina aia, și jocul consta în faptul că, dacă biscuitul ți se părea făcut cu unt, apăsați pe un buton roșu, și invers, dacă ți se părea că avea gust de margarină, îl apăsați pe cel albastru. Era distractiv. Și eu m-am oprit din plâns. Nu că s-ar fi schimbat ceva în mintea mea, continuam să simt lipită de mine acea sfâșietoare uimire dureroasă, și de fapt nu aveam să mai scap niciodată de ea, fiindcă atunci când un copil descoperă că există un loc care e locul lui, când lași să-i sclipască în fața ochilor Casa *lui*, și *sensul* unei Case, și mai ales ideea că *există* o Casă, e pentru totdeauna, futut până la capăt, fără cale de întoarcere, vei continua să fii unul care trece pe acolo din întâmplare, cu o uimire dureroasă și sfâșietoare lipită de tine, și deci mereu mai vesel decât ceilalți și mereu mai trist, cu toate lucrurile alea, în timp ce te plimbi, de râs și de plâns. În acel caz anume, oricum, m-am oprit din plâns. A funcționat. Mâncam biscuiți, apăsam butoane, luminițele se aprindeau și nu mai plângeam. Mama era mulțumită, credea că trecuse, nu putea deloc să înțeleagă, ea, dar eu da, înțelegeam totul la perfecție, știam că nu trecuse nimic, că nu avea să mai treacă niciodată, dar între timp nu mai plângeam, și mă jucam cu untul și cu margarina. Dacă ați ști de câte ori am simțit, de atunci, acea senzație lipită de mine... Am impresia că n-am mai făcut nimic altceva de atunci. Cu mintea rătăcind, apăsând butoane albastre sau roșii, încercând să ghicesc. Un joc de abilități. Ești pus să-l joci ca să te distrezi. Din moment ce funcționează, de ce să te împotrivești? De altfel, când s-a terminat Salonul Casei Ideale, în acel an, firma care producea margarina a anunțat că jucaseră în total o sută treizeci de mii de persoane jocul acela, și că numai 8% din concurenți ghiciseră toți cei șase biscuiți. Au anunțat-o cu oarecare triumf. Cred că era mai mult sau mai puțin chiar procentul meu de reușită. Vreau să spun că, dacă mă gândesc la

toate dățile când am încercat să ghicesc, apăsând pe tastele albastre și roșii ale acestei vieți, trebuie că am nimerit în aproape 8% din cazuri, e un procent care îmi pare plauzibil. O spun fără mândrie. Dar cred că mai mult sau mai puțin așa a fost. După cum mi se pare mie.

Shatzy se întoarce spre Gould, căruia nu-i scăpase nici un rând.

— Cum ți se pare?

— Tata nu e colonel.

— Nu?

— General.

— În regulă, general. Dar restul?

— Dacă o ții tot în ritmul ăsta, când o să termini tu n-o să mai am nevoie de guvernantă.

— Așa e. Ia dă-mi să văd....

Gould îi dădu lista cu întrebările. Shatzy aruncă o privire, apoi se opri la o întrebare de pe pagina a doua.

— Asta o să meargă repede. Ia citește-mi...

— 31. Candidata poate să răspundă în linii mari care e visul vieții sale?

— Pot.

Visul meu e să fac un western. Am început când aveam șase ani și intenționez să nu dau colțul înainte să-l fi terminat.

— *Voilà!*

De la vârsta de șase ani, Shatzy Shell lucra la un western. Era singurul lucru la care ținea cu adevărat în viață. Se gândea la el încontinuu. Când îi veneau idei bune, pornea reportofonul și le șoptea înăuntru. Avea sute de casete înregistrate. Ea spunea că era un western nemaipomenit.

Au eliminat-o pe Mami Jane în numărul din ianuarie, într-o

poveste denumită *Șina ucigașă*. Așa merg lucrurile.

5

Povestea cu westernul, de altfel, era adevărată. Shatzy lucra la ea de ani buni. La început strânsese idei, apoi umpluse caiete cu notițe. Acum folosea reportofonul. Din când în când îl pornea și șoptea chestii în el. Nu avea o metodă clară, dar continua, fără să se oprească. Și westernul creștea. Începea cu un nor de nisip și crepuscul.

Clasicul nor de nisip și crepuscul, ca în fiecare zi, suflat de vânt pe pământ și în cer, în timp ce Melissa Dolphin mătură strada din fața casei, biciuită de valul de aer rotund, cu migală nejustificată, și fără sens. Dar purtându-și anii, șaiszeci și trei, cu calm și mulțumire. E sora geamănă a lui Julie Dolphin, care acum o privește, legănându-se pe verandă, la adăpost de vântul puternic: prin praf, privind-o, ea singură, doar ea o înțelege.

La dreapta, aliniat în marginea străzii centrale, aleargă satul. La stânga, nimicul. Nu există graniță dincolo de ele, ci numai un ținut decretat inutil și abolit de gânduri. Pietre și nimic. Când cineva moare, prin locurile acelea, spun: Surorile Dolphin l-au văzut trecând. Mai ultimă decât casa lor, acolo, nu există. Nici altundeva, se spune.

Așa că Melissa Dolphin e mirată și surprinsă când ridică ochii spre neantul acela și vede silueta unui bărbat, neclară în mijlocul norului de nisip și crepuscul, apropiindu-se încet. Deși văzuse adesea dispărând câte ceva, în direcția aceea – crengi, animale, un bătrân, priviri inutile –, să *apară* ceva de acolo, asta nu văzuse niciodată. Cineva.

— Julie... spuse încet și se întoarse spre sora ei.

Julie Dolphin e în picioare, pe verandă, și strânge în mână o pușcă Winchester model 1873, cu țeavă octogonală, calibru 44-40. Îl privește pe bărbatul acela – merge încet, cu pălăria lăsată

pe ochi, cu mantaua lungă până la călcâie, târăște ceva, un cal, ceva, un cal și încă ceva, un batic îi apără fața de praf. Julie Dolphin ridică pușca, lasă patul de lemn să-i alunece pe umărul drept, înclină capul ca să alinieze privire, țintă, bărbat.

— Da, Melissa, spuse ea încet.

Țintește pieptul în plin și trage.

Bărbatul se oprește.

Ridică privirea.

Lasă în jos baticul care îi ascunde chipul.

Julie Dolphin îl privește. Încarcă iar. Apoi își înclină capul ca să alinieze privire, țintă, bărbat.

Țintește în față și trage.

Ecoul împușcăturii e înghițit de praf. Julie Dolphin scoate cartușul din obturator: Morgan roșu, calibru 44-40. Rămâne în picioare, să privească.

Bărbatului îi ia ceva timp să ajungă la Melissa Dolphin, în mijlocul străzii, nemișcată. Își scoate pălăria.

— Closingtown?

— Depinde – răspunde Melissa Dolphin.

Exact așa începea westernul lui Shatzy Shell.

6

— Vin cu tine.

— De ce?

— Vreau să văd afurisita asta de școală, spune Shatzy.

Au ieșit deci, amândoi, puteau merge cu autobuzul sau pe jos, Să mergem puțin pe jos și apoi poate luăm autobuzul. OK, dar ia ceva pe tine.

— Ce-ai spus?

— Nu știu, Gould, ce am spus?

— Ia ceva pe tine.

— Haide.

- Jur.
- Ai visat.
- Ai spus ia ceva pe tine, ca și cum ai fi mama.
- Hai, să mergem.
- Așa ai spus.
- Termină.
- Zău.
- Și ia ceva pe tine.

Strada era puțin în pantă, și pe jos erau toate frunzele căzute din copaci, de aceea Gould mergea târându-și picioarele, ca și cum ar fi avut două cârțițe în loc de pantofi, cârțițe care săpau tuneluri prin frunze, făcând un zgomot de trabuc care se aprinde, dar înmiit. Zgomot galben și roșu.

- Tata fumează trabuc.
- Serios?
- I-ar plăcea de tine.
- *Îi place*, Gould.
- De unde știi?
- Se înțelege, din voce.
- Chiar așa?
- Poți înțelege o mulțime de lucruri din voce.
- De exemplu?
- De exemplu, când auzi pe cineva cu o voce frumoasă, dar foarte frumoasă, o voce frumoasă de bărbat, nu?
- Așa.
- Atunci poți să juri că e urât.
- Urât.
- Mai rău decât urât, foarte urât, slinos, nu știu, și așa de înalt, sau are mâinile grăسune, care îi transpiră mereu, mereu puțin umede, îți închipui?
- În fine.
- Cum adică în fine?

— Nu știu, nu-mi place să strâng mâini, nu am cine știe ce experiență în ce privește mâinile.

— Nu-ți place să strângi mâinile.

— Nu. E stupid.

— A, da?

— Adulții au mereu mâini prea mari, nu are sens să mi le strângă chiar *mie*, e o tâmpenie numai să se gândească la asta, nu poate ieși nimic bun.

— Odată am văzut la televizor cum se înmânau Premiile Nobel. Ei bine, unul urca pe scenă, la patru ace, și pe urmă nu făcea decât să strângă mâini, de la început și până la sfârșit.

— Asta e altă poveste.

— Asta e o poveste care mă interesează. Povestește-mi-o, Gould.

— Cum adică?

— Nobelul.

— Așa?

— Cum au decis ca tu să-l câștigi?

— Nu au *decis* ca eu să-l câștig.

— L-ai câștigat și cu asta basta?

— Premiul Nobel nu se dă copiilor.

— Ar putea face o excepție.

— Încetează.

— OK.

— ...

— ...

— ...

— În regulă, și atunci cum a fost, Gould?

— Nimic, e o prostie, așa, cred că e un fel de a spune.

— Ciudat mod de a spune.

— Nu-ți place, așa-i?

— Nu e că nu-mi place.

— Nu-ți place.

— Mi se pare puțin ciudat, atâta tot. Cum faci să-i spui unui copil că va câștiga Nobelul, poate fi inteligent și tot ce vrei, dar nu poți să știi, poate că el nu e *atât* de inteligent, poate că *nu vrea* să câștige Nobelul, și, în orice caz, chiar dacă ar fi așa, de ce să i-o spui? E mai bine să-l lași în pace, să facă ce are de făcut și, într-o dimineață, când se va trezi, o să-i spunem ai auzit vestea? Ai câștigat Nobelul, punct.

— Știi, nimeni nu mi-a mai spus...

— E ca și cum i-ai spune cuiva când o să moară.

— ...

— ...

— ...

— Era doar un exemplu, Gould.

— ...

— Haide, Gould, era doar un exemplu... Gould, uită-te la mine.

— Ce e?

— Era doar un exemplu.

— În regulă.

Gould se opri. Se întoarse. În spate erau cele două dâre săpate de picioarele lui prin mijlocul frunzelor, foarte lungi, până în depărtare. Puteai să-ți imaginezi că cineva, poate niște ore mai târziu, va merge pe acolo vârându-și picioarele prin cele două dâre, ușor, amuzându-se să nu iasă în afara lor. Gould făcu un salt într-o parte și se depărtă cu pași ușori, încercând să nu lase urme. Privi în urmă cele două dâre care se întrerupeau, dintr-odată. *Aventurile omului invizibil*, se gândi.

— Autobuzul, Gould. Îl luăm?

— Da.

Parcurgea tot bulevardul și apoi întorcea pe cursul apei unde strada urca, flancând parcul și trecând prin fața spitalului

de animale. Era un autobuz roșu. La un moment dat ajungea la școală.

— Ah, e frumoasă, zise Shatzy.

— Da.

— E chiar frumoasă, n-aș fi crezut.

— De aici nu se vede, dar se continuă în spate, acolo sunt toate terenurile de sport, și apoi și mai departe, mult timp.

— Frumoasă.

Stătură unul lângă celălalt, să privească. Erau tineri care intrau și ieșeau, și o pajiște mare, în fața scărilor, cu alei și câțiva copaci uriași, puțin strâmbi.

— Știi terenul, cel din spatele casei mele, unde se joacă fotbal? zise Gould.

— Da.

— Sunt acolo puștii ăia care joacă fotbal.

— Da.

— Chestia ciudată e că și atunci când nu e nici o minge nicăieri în zonă, ei tot joacă. Din când în când îi vezi că șutează în aer sau se prefac că driblează. Sau lovesc cu capul, dar nu e nici o minge, aleargă numai pe loc în timp ce așteaptă să vină antrenorul sau să înceapă partida. Uneori nu sunt nici măcar îmbrăcați de fotbal, au încă geanta de sport în mână, și haina pe ei, dar tot fac pase pe pe margine sau driblează o banchetă, chestii din astea.

— ...

— ...

— ...

— Pentru mine e totuna.

— ...

— Școala, vreau să spun, pentru mine e la fel.

— ...

— Chiar dacă nu sunt cărți deschise, sau profesori, sau

școală, nimic, eu... e același lucru... nu încetez niciodată să... nu încetez niciodată. Ai înțeles?

— Poate.

— E ceva ce-mi place. Nu încetez niciodată să mă gândesc la ea.

— Haios.

— Înțelegi?

— Da.

— N-are legătură cu Nobelul, înțelegi?

Partea frumoasă e că nici măcar nu se priveau, stăteau tot acolo, în picioare, cu ochii rătăcind de la școală la peluză, la copaci și tot restul.

— Nu vorbeam serios, Gould.

— Chiar?

— Sigur, ziceam și eu ca să zic, nu trebuie să mă asculți pe mine, sunt ultima persoană pe care ar trebui s-o asculți când vine vorba de școală. Crede-mă.

— De acord.

— Nu e punctul meu forte școala, atâta tot.

— ...

— Scuză-mă, Gould.

— Nu face nimic.

— OK.

— Mă bucur că-ți place.

— Ce?

— Aici.

— Da.

— E frumos aici.

— Da. Dar să te întorci acasă apoi, da?

— Sigur că mă întorc.

— Așa să faci: te întorci.

— Da.

— OK.

Atunci s-au privit. Mai înainte, nu. S-au privit puțin. Gould avea o căciulă de lână, puțin strâmbă, așa încât o ureche era sub căciulă și cealaltă nu. Când îl vedeai așa, îți trebuia un ochi de vultur ca să-ți dai seama că e un geniu. Shatzy îi trase căciula pe urechea descoperită. „Pa“, îi zise ea. Gould intră pe poartă și începu să străbată aleea centrală, din mijlocul pajiștii mari, fără să se întoarcă nici măcar o dată. Părea mic de tot, în mijlocul acelei școli mari, și Shatzy își zise că nu văzuse niciodată, în toată viața ei, ceva mai mic decât băiețelul acela și ghiozdanul lui, care străbăteau aleea și deveneau, cu fiecare pas, și mai mici. Se gândi că era scandalos să i se permită unui copil să fie atât de singur și că ar fi trebuit cel puțin, cel puțin să i se pună pe urme un detașament de husari, sau ceva de genul ăsta, ca să îl escorteze pe alee și apoi înăuntru, în săli, vreo douăzeci de husari, dacă nu mai mulți. Dar așa, era groaznic.

— Așa e groaznic, spuse către doi băieți care tocmai ieșeau, cu cărți sub braț și niște pantofi care păreau desprinși din benzile desenate.

— E totul în regulă?

— Nimic nu e în regulă.

— A, da?

Cei doi băieți râdeau înfundat.

— Îl știți pe unul care se numește Gould?

— Gould?

— Da, Gould.

— Puștiul?

Râdeau înfundat.

— Da, puștiul.

— Sigur că-l știm.

— Ce e de râs?

— Pe domnul Nobel, cine nu-l cunoaște?

— Ce e de râs?
— Hei, calmează-te, surioară.
— Deci îl cunoașteți sau nu?
— Firește că-l cunoaștem.
— Sunteți camarazi cu el?
— Cine, noi?
— Voi.
Râdeau înfundat.
— Ăla nu e camaradul nimănui.
— Ce vrea să zică asta?
— Nu e camaradul nimănui, asta vrea să zică.
— Nu vine la școală cu voi?
— El locuiește la școală.
— Și atunci?
— Și atunci nimic.
— Merge la cursuri ca toți ceilalți, nu?
— Da' ce-ți pasă ție? Ce, ești ziaristă?
— Nu sunt ziaristă.
— E mămicuța lui.
Râdeau înfundat.
— Nu sunt mămicuța lui. Are deja o mamă.
— Și cine e? Marie Curie?
— Du-te dracului!
— Hei, surioară, calmează-te.
— Calmează-te tu.
— Ești dusă cu pluta.
— Du-te dracu'!
— Hei.
— Las-o-n pace, e tăcănită.
— Ce dracu' vrea....
— Hai, las-o baltă...
— E tăcănită.

— Hai, vino, să mergem.

Nu mai râdeau înfundat.

— N-O SĂ MAI FACEȚI ATÂTA PE DEȘTEPȚII CÂND VOR SOSI HUSARII, strigă Shatzy în urma lor.

— Auzi la ea.

— Las-o baltă, hai.

— ÎI ATÂRNĂ DE COAIE PE ĂȘTIA CA VOI ȘI APOI FAC ANTRENAMENTE PE EI LA ȚINTĂ.

— E țicnită.

— Incredibil.

Shatzy se întoarce iar cu fața spre școală. „O să vă atârne de coaie“, murmură încet. Apoi își trase nasul. Era frig de-a binelea. Se uită la pajiștea mare, la copacii puțin strâmbi. Mai văzuse și înainte copaci din ăștia, dar nu își mai amintea unde. În fața unui muzeu, poate. Era frig de-a binelea. Scoase mânușile și și le puse. *Lume de căcat*, se gândi. Se uită la ceas. Erau copii care intrau și copii care ieșeau. Școala era albă. Pajiștea era îngălbenită. *Lume de căcat*, se gândi.

Apoi începu să alerge.

O luă pe alee și o străbătu în fugă, până la scările mari, urcă treptele câte două deodată și intră în școală. O apucă pe un hol lung, apoi urcă la etajul al doilea, intră într-un soi de cantină, ieși pe partea opusă, coborî un etaj, deschise toate ușile pe care le găsi, ajunse din nou în afara școlii, traversă un teren de sport și o grădină, intră într-o clădire galbenă, cu trei etaje, urcă scara, se uită în bibliotecă și în toalete, intră în birouri, luă un lift, urmă o săgeată pe care scria FUNDATIA GRABENHAUER, se întoarce înapoi, o luă pe un hol vopsit în verde, deschise prima ușă, se uită în sală, văzu un domn în picioare în fața catedrei și pe nimeni în bănci, în afară de un băiețel, așezat în rândul al treilea, cu o cutie de Cola în mână.

— Shatzy.

- Salut, Gould.
- Ce faci aici?
- Nimic, vreau doar să mă asigur că totul e bine.
- E totul bine, Shatzy.
- Totul în regulă?
- Da.
- Bine.
- Cum fac să ies de aici?
- Coboară și apoi urmează săgețile.
- Săgețile.
- Da.
- OK.
- Pe mai târziu.
- Pe mai târziu.

În sală rămaseră doar Gould și profesorul.

— E noua mea guvernanta, spuse Gould. O cheamă Shatzy Shell.

— Simpatică, remarcă profesorul, care în cazul de față se numea Martens. Apoi își reluă lecția, care în cazul de față era lecția cu numărul 14: Și acesta pare să fie miezul acestei experiențe unice, deși numai parțial sondabil, și obscur – articulează profesorul Martens în lecția numărul 14. Să luăm exemplul unui trecător care, organizându-și metoda de acțiune potrivit unui plan anterior, pus la punct chiar în acea dimineață, se plimbă cu un scop precis pe calea de circulație bine și clar delimitată a unui trotuar. Să presupunem că se confruntă brusc cu prezența neglijabilă, în mijlocul trotuarului, a unui toc-cui negru, o prezență deopotrivă neprevăzută, cât și, pe de altă parte, imprevizibilă.

Și rămâne ca vrăjit.

Numai el, atenție, și nu sutele de oameni care, în stări de spirit și comportamentale analoge, au văzut toc-cui negru, dar

adevărul ei schimbător / mai exact ceea ce în realitate înseamnă tot ceea ce în orizontul nostru perceptiv survine ca emoție și senzație capabile să se raporteze la expresia lingvistică *femeie*

în nici o femeie nu e toată femeia dintr-un toc-cui pierdut pe stradă: și dacă asta e adevărat, atunci autenticitatea ar fi o metropolă subterană care poate fi percepută cu ajutorul sclipirilor ivite din niște fante minuscule ce o anunță, obiecte-luminiscente decupate în suprafața blindată a realului, vâlvătăi care sunt prevestiri și stimuli, semnal și ușă, înger – dezarticulă profesorul Martens în lecția cu numărul 14. Adăugând: Și să nu se aducă în discuția *madlena* lui Proust. Ne-am instalat în această imagine domestică până la obscenitate, burgheză, atât de confortabilă / în ea s-a neutralizat focul fantelor adevărate, reduse la fenomene în sinea lor nesemnificative de memorie involuntară și, nu se știe de ce, deoarece involuntară, revelatoare / întinși pe divanul doctorului am vândut pe nimic sclipirile revelatoare din subteran ca pe niște scursuri deprimante ale subconștientului personal și individual / le-am încredințat unei terapii consolatorii, ca și cum ar fi fost calculi renali, pentru a fi drenați și urinați în micțiunea amintirilor, amintirile / memoria / diureză a sufletului / lașitate impardonabilă / ca și cum – dezarticulă profesorul Martens coborând de la catedră și apropiindu-se de Gould –

ca și cum bărbatul care rămâne vrăjit de tocul-cui, negru, ar fi, în acel moment, el însuși: și ar avea o biografie a sa, și o memorie a sa. Asta e minciuna. Ochii care văd sclipirile sunt terminale unice ale lumii. Sunt combinații de lucruri survenite, obiective constelații de eventualități ce s-au întâlnit într-o clipă unică în același loc. Nu e nimic subiectiv. Fiecare sclipire e o irupție a obiectivității. Este autenticul care

face un decupaj în real

gândește-te la ochii aceia, incapabili să fie
altfel decât reali, și numai atât, ochi fără istorie

după, numai după, atunci e istorie

ascultă, după, numai după, atunci e istorie
în ambiția de a eterniza acea sclipire se transformă în
istorie, atât cât se poate

gândește-te la creierul care poate s-o facă
câtă ușurință, și câtă forță pentru a menține în
suspensie o sclipire suspendată tot acel timp necesar pentru ca
ea să se topească în istorie

asta, asta ar însemna să plăsmuiești istorii,
asta e ce ar trebui să știi să faci, stând în ascultare tot timpul
necesar, așteptând luminișul ascuns în lama acelei sclipiri,
culegând pasul și măsurile, respirația, ritmul, parcurgându-i
cărările, respirându-i ritmii, până când poți să ții, cu mâinile, cu
glasul, acea clipă larg deschisă pe loc, și *îmblânzit* în linia curbă
a unei istorii, în linia dreaptă a unei istorii, *ascuțită*,

îți poți imagina gest mai frumos? – dezarticulă
profesorul Martens în lecția numărul 14.

Profesorul Martens îi preda lui Gould cursuri de mecanică
cuantică. Avea mania bicicletelor, de pe care, de altfel, cădea
frecvent din cauza unei labirintite netratate corespunzător. Un
strămoș al lui luptase în bătălia de la Charlottenburg și el avea
dovezi. Așa spunea.

7

O altă scenă frumoasă era cea cu meniul. În *saloon*. Nu
meniul. Scena. Era în *saloon*.

Unde dansau o sumedenie de lucruri, voci, zgomote, culori,
dar să nu uităm – zice Shatzy – duhoarea. Asta e importantă.
Trebuie să-ți amintești bine duhoarea. Transpirație, alcool, cal,

dinți cariați, pișat și after shave. Ți închipui? Până când nu jurai că îți închipui, nu continua.

La început era ceva între Carver, tipul din *saloon*, și străinul, cel cu surorile Dolphin. Carver vorbea mereu în timp ce ștergea paharele. Nimeni nu-l văzuse vreodată spălând vreunul.

— Tu ești străinul?

— Ce e, o nouă marcă de whisky?

— E o întrebare.

— Am auzit altele mai bune.

— Pe cele bune le ținem pentru clienții cu bani.

Străinul pune pe tejghea o monedă de aur și zice:

— Să auzim.

— Whisky, señor?

— Dublu.

Shatzy spunea că mai era ceva de înregistrat, dar în esență era aproape perfect. Dialogul, se înțelege.

— Mereu îi împușcați pe cei care ajung prin partea locului?

— Surorile Dolphin, ha?

— Două doamne. Gemene.

— Ele.

— Frumoasă pereche.

— N-am mai văzut pe nimeni să folosească pușca cum o fac ele – zice Carver și începe să șteargă încă un pahar.

— Adică?

— N-ai auzit povestea cu valetul de inimă roșie?

— Nu.

— Sunt celebre pentru treaba asta. Vine așa. Ele se așază la patruzeci de pași de tine, tu arunci în aer un pachet de cărți, ele trag, tu aduni cărțile de pe jos, iar la urmă o să ai în mână cincizeci și una de cărți normale și una cu două găuri la mijloc.

— Valetul de inimă roșie.

— Aha.

— De fiecare dată valetul de inimă roșie.

— Le place cartea aia. Trebuie să fie o poveste de-a lor.

— Și când se poate vedea numărul?

— Nu se poate vedea. Ultima oară a fost acum doi ani și s-a terminat cu moarte de om. Fără replică.

— Ele l-au ucis?

— Nu era din partea locului, un cretin. Auzise povestea cu valetul de inimă roșie și nu-i venea s-o creadă, spunea că cele două fete bătrâne nu puteau nimeri o carte nici dacă o răsucau și le-o băgai pe țeava puștii. A ținut-o așa mai multe zile, râdea ca un nebun când spunea povestea asta a lui cu răsucitul cărții și așa mai departe. În cele din urmă surorile Dolphin s-au hotărât că răbdaseră destul. Nu atât treaba cu cărțile de joc le înfuria, cât cea cu fetele bătrâne, pe aici toată lumea știe că e mai bine să ocolești subiectul, iar asta nu se mai oprea, fetele bătrâne în sus, fetele bătrâne în jos. Le-a înfuriat la culme. Încă un whisky?

— Mai întâi povestea.

— În cele din urmă a pus pariu pe o mie de dolari că ele n-o să reușească, ele, cele două fete bătrâne. Părea sigur pe el. Ele au venit și și-au adus puștile. Se strânsese tot ținutul să privească. Idiotul râdea pe înfundate fără nici o grijă, a numărat cei patruzeci de pași, a luat pachetul de cărți de joc în mână și l-a aruncat în sus. A căzut lat la pământ în timp ce cărțile încă mai erau în aer, ca niște frunze moarte: două lovituri drept în inimă. Mort de-a binelea. Surorile Dolphin s-au răsucit fără un cuvânt și s-au întors acasă.

— Bingo.

— Eram cu toții acolo, împietriți, și nici nu știam încotro să ne uităm. O tăcere cumplită. Numai șeriful s-a mișcat: s-a apropiat de cadavru, l-a întors pe spate, s-a uitat puțin la el,

părea să caute ceva. Apoi s-a întors spre noi: dădea din cap și zâmbea.

Carver se oprește din ștersul paharului. Zâmbea și el.

— Idiotul făcuse pe șmecherul. Scosese valetul de inimă roșie din pachet și-l ascunsese. Ghici unde.

— În buzunarul de la vestă.

— Chiar deasupra inimii. Îmi amintesc și acum cartea aia. Murdară de sânge. Și în mijloc: două găuri, ca o semnătură.

— Whisky, Carver.

— Sî, señor.

— De ce sunt viu?

— Asta e o cârciumă, biserica e mai jos, pe cealaltă parte a străzii.

— De ce au tras în mine surorile Dolphin, și totuși eu sunt acum aici bînd whisky?

— Cartușe oarbe. Surorile nu știu, li le confecționează Truman special, Morgan roșu calibru 44-40, o treabă bine făcută, le aruncă pe cele adevărate. Dar sunt oarbe. Ordinele șerifului.

— Și ele nu știu?

Carver ridică din umeri. Străinul golește paharul. E duhoare de transpirație, alcool, cal, dinți cariați, pișat și after shave. Dacă o întrebi pe Shatzy ce naiba legătură are cu meniul, îți răspunde are, are. Liniștește-te, e doar începutul.

8

Pentru că baia era chiar în fața scărilor, când Shatzy a urcat la etaj să se culce, a trecut prin fața băii. Înăuntru era Gould. Și ce se auzea de afară era vocea lui. Vocea lui care imita voci.

— Nu suntem la facultatea aia a ta de căcat, știi, Larry? Uită-te la mine și respiră.... hai, respiră.... ȘI LAS-O MAI MOALE CU CHESTIA AIA, DUMNEZEULE!

— Îți tremură sprânceana, Maestro.

— Las-o totuși moale, fir-ar să fie... ascultă, Larry, mă ascuți?

— Da.

— Dacă nu încetezi să faci pe puișorul, tipul ăla o să te trimită acasă cu o față nouă.

— Da.

— Ți-ar plăcea să pleci cu o față nouă?

— Nu.

— Respiră... așa, puișor de rahat...

— Nu sunt un...

— BA EȘTI, CĂCAT DE PUIȘOR DE RAHAT, respiră... dă-i apă... APĂ... Ascultă-mă, mă ascuți? Pe ăsta nu-l păcălești stând să-l aștepți, m-am făcut înțeleș?

— ...

— Apropie-te, Larry, trebuie să intri și să fii atent la pumni, trebuie să-i cauți pumnii, ai înțeleș, încetează să mai fugi, nu ești aici ca să dai bine în fotografii, caută-i pumnii, TERMINĂ CU APA AIA, când îi simți pumnii, atunci ești la distanța potrivită, atunci trebuie să bagi mare, lovitură de stânga la ficat și upercut, prin garda lui încape și un frigider, LARRY!

— Da.

— Caută-i pumnii și lovește. Repetă.

— Mâna... mă doare mâna.

— REPETĂ, PENTRU DUMNEZEU!

— Caută-i pumnii...

— Caută-i pumnii, Larry.

DONG!

— Du-te dracu', Larry.

— ... 'te dracu'.

A treia repriză aici pe ringul de la Toyota Master Building, Larry Gorman și León Sobilo, după opt reprize, Gorman pare

atins la față, Sobilo tot în centrul ringului... în postura lui caracteristică, neelegantă, dar eficientă... un mare luptător, amintiți-vă de întâlnirea cu Harder... douăsprezece reprize feroce... jab de stânga al lui Sobilo, încă un jab... Gorman se dă în spate, Gorman la corzi, se strecoară cu eleganță...

CE-A FOST ASTA, LARRY? NU DANSEZI TANGO, PENTRU DUMNEZEU!

Sobilo nu-l slăbește, încă un jab, și încă unul... croșeu de dreapta, DUBLEAZĂ CU STÂNGA, GORMAN SE CLATINĂ... CAUTĂ COLȚUL, PUBLICUL E ÎN PICIOARE... Sobilo în forcing, Gorman se retrage în colț...

ACUM, LARRY!

UPERCUT AL LUI GORMAN, CROȘEU DE DREAPTA, LOVITURĂ DE STÂNGA LA CORP, SOBILO PARE SERIOS ATINS, SE RETRAGE SPRE CENTRUL RINGULUI

ÎNCHEIE, LARRY, LA DRACU', ACUM...

Gorman nu-i dă pace... își ține brațele întinse în lungul corpului, un spectacol ciudat, dragi ascultători... Sobilo se oprește... trunchiul lui Gorman se clatină, are garda în continuare coborâtă... jab al lui Sobilo, Gorman se ferește, ȘI TRECE DE GARDA LUI SOBILO.

DREAPTA

DIRECTĂ DE DREAPTA

STÂNGA

CROȘEU DE STÂNGA

ȘI DREAPTA

CROȘEU DE STÂNGA, SOBILO E LA PĂMÂNT, LA PĂMÂNT, LA PĂMÂNT, SOBILO LA PĂMÂNT, O COMBINAȚIE CRIMINALĂ, SOBILO LA PĂMÂNT, NU PARE SĂ AIBĂ FORȚA SĂ SE MAI RIDICE... DREAPTA STÂNGA DREAPTA CU O RAPIDITATE UIMITOARE... SOBILO ÎNCEARCĂ SĂ SE RIDICE... SE RIDICĂ, SOBILO E ÎN PICIOARE, NUMĂRĂTOAREA S-A ÎNCHEIAT,

SOBILO E ÎN PICIOARE, DAR S-A TERMINAT, S-A TERMINAT, ARBITRUL ÎNTRERUPE MECIUL, S-A TERMINAT, LA UN MINUT ȘI ȘAISPREZECE SECUNDE ÎN CEA DE-A TREIA REPRIZĂ KO TEHNIC, DRAGI ASCULTĂTORI, A FOST DE AJUNS O SCLIPIRE DE CLASĂ A LUI LARRY GORMAN CA SĂ-ȘI ADJUDECE VICTORIA, AICI, LA TOYOTA MASTERS BUILDING...

— Unde naiba ai învățat pasul ăsta de tangou?

— La facultate, Maestro.

— Nu spune prostii.

— Dacă vrei, vă învăț.

— Ia asta pe tine, hai.

— Ce față am?

— A ta.

— OK.

Zgomot de apă trasă. Apoi de robinet și de periută pe dinți. Apoi nimic. Ușa se deschide și Gould apare în pijama. Shatzy se uită la el, nemișcată.

— Și asta ce mai e?

— Asta care?

— Televizorul ăsta.

— E un radio.

— Aha.

— O bestie, Sobilo ăsta.

— Italian?

— Argentinian. Un luptător. Urât la față, dar o bestie. N-a fost pus niciodată la pământ până acum.

— Gould?

— Da.

— De ce nu-ți ajunge doar să te masturbezi în baie, ca toți băieții?

— O fac în pat, e mai comod.

— Corect.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

9

Sâmbătă Shatzy i-a invitat pe toți la cină, așa că după-amiază au trecut pe la Wizwondk, frizerul, ca să se tundă. Era multă lume, se făcuse coadă în fața ușii. Sâmbăta, toată lumea se tunde.

— Sâmbăta, la mine, toată lumea face baie, zise Diesel.

Tipul întins și înșăpunit până în nări continua să-și curețe gâtul, dar desigur că în poziția aia nu putea să scuipe și ținea totul în el. Îți venea să mori numai când te gândeai ce avea să scuipe, când venea clipa. Pale de la ventilatorul care se rotea în tavan și învârtea peri fire de păr vechi reclame la briantină și parfum de apă de colonie. Pereți îngălbeniți, oglinzi cu Brigitte Bardot veșnic tânără în inima lui Wizwondk, unii spun că era preot, acolo de unde venise, și se mai auzea o poveste cu fetițe, sau așa ceva, Wizwondk frizerul: joia tunde gratis, „eu știu de ce, dar n-o să vă spun niciodată“. Poomerang se tunde zero, Gould „tundeți cât mai puțin cu putință, vă rog“. Diesel nu se așeza pe scaune, așa că stătea în picioare, sprijinit de chiuvetă, iar Wizwondk se urca pe un scăunel, urca și cobora, și tunde, ceafa liberă, cărare pe mijloc. Acum, în orice caz, cu toții la coadă, în căldura de afară, așteptând.

— KO tehnic în repriza a treia, zise Gould.

— Rahat, spuse Diesel și scoase din buzunar o bancnotă soioasă și i-o dădu lui Poomerang. Poți să-mi explici cum de a rezistat atât în picioare?

— Ți-am spus, tipul ăla e o bestie.

— Nu trebuie să-i bruschezi pe artiști, iar Gorman e un artist, nonspuse Poomerang luând bancnota.

— Și Mondini ce zice? spuse Diesel.

— Mondini avea o față, nu-i venea să scoată un cuvânt. Spune că Larry face pe șmecherul, urcă în ring și dansează tangou.

— *Baila baila.*

„Următorul“, spuse Wizwondk.

Mondini era antrenorul lui Larry. Maestro, cum i se spune. Cel care-l descoperise. Avea pe cap un păr aspru și creț ca un burete de sârmă. Avea o întreagă poveste.

POOMERANG – Mondini era tinichigiu, nu unul foarte priceput, dar asta făcea. A reparat veceurile dintr-o sală de sport și s-a îndrăgostit de box. La prima întâlnire a fost doborât de șase ori. Odată întors în vestiar, s-a îmbrăcat, a ieșit și a așteptat să apară cel care-l pusese la pământ. Avea un nume rusesc, Kozalkev. Mondini abia dacă se ținea pe picioare după loviturile încasate, dar l-a urmat fără să se dea de gol până când respectivul a intrat într-un bar. Mondini a intrat și el. A comandat o bere și a mers să se așeze lângă rus. A așteptat puțin, apoi i-a spus: Învață-mă. Kozalkev avusese cincizeci și trei de lupte, vindea partidele, iar din când în când aranja să lupte cu debutanți ca să-și îmbunătățească puțin recordul. Du-te dracu', îi răspunsese. Mondini, foarte calm, i-a vărsat berea pe pantaloni. S-au bătut cu picioarele și și-au aruncat pahare unul altuia în față până când au fost luați cu forța și aruncați în celulă, la secția de poliție. Preț de o oră au stat în penumbră, singuratici și tăcuți. Apoi rusul a zis: Primul lucru: ca să faci box trebuie să-ți fie foame. Nu contează de ce. Dimineața, ajunseseră la trucurile despre cum să lovești la rinichi fără să te vadă arbitrul și pretinzând că adversarul s-a întors. Un pumn în rinichi e ceva ce te doare până în centrul ochilor, între paranteze fie spus.

DIESEL – Mondini spunea că pentru a învăța să boxezi e de ajuns o noapte. Și că e nevoie de o viață întreagă să înveți să

lupți. El s-a oprit la treizeci și unu de ani. O carieră ca atâtea altele, o singură întâlnire memorabilă. Douăsprezece reprize la Atlantic City cu Barry „King“ Moose. Au sfârșit la podea de câte patru ori fiecare. Ca și cum ar fi vrut să se omoare. Ultima repriză au petrecut-o sprijiniți unul de altul, epuizați, cap în cap, cu pumnii dedesubt, atârându-le ca niște limbi de pendul în gol: au petrecut acele ultime trei minute înjurându-se ca niște animale. La sfârșit i-au acordat victoria lui Moose, care avea ceva pile. Mondini a încercat să uite. Dar odată, când stăteau cu toții în fața televizorului și se vorbea despre o crimă în Atlantic City, cineva l-a auzit murmurând: Frumos loc, am stat o săptămână acolo, cândva, într-o duminică seara.

— Să aranjăm nițeluș părul ăsta alb? zise Wizdwonk. Lunea, zi liberă, umbla prin cimitire, parcă ar fi avut rude peste tot. Și seara, acasă, cânta la chitară. Ceilalți deschideau ferestrele și ascultau.

POOMERANG – Mondini s-a retras când avea treizeci și unu de ani. Ultima partidă a disputat-o cu un negru din Philadelphia, și el la sfârșit de carieră. Când l-a văzut urcând în ring, Mondini și-a strigat soția, care stătea mereu în primul rând, și i-a zis:

— Ai luat banii?

— Da.

— OK. Totul pe mine, la puncte.

— Dar...

— Fără discuții. Pe mine la puncte. Și să sperăm doar că tipul ăsta o să se țină în picioare până la sfârșit.

Mondini a fost doborât în repriza a doua, și din nou în a șaptea. Nu lupta rău, dar nu reușea deloc să vadă venind nenorocitul de croșeul de stânga. Negrul disimula bine, nu puteai să prevezi. I-a dat unul în a zecea și l-a lăsat lat. Mondini a văzut totul în ceață o vreme. Apoi a zărit-o pe soția lui

uitându-se la el, aplecată peste brancarda din vestiar. A îndrăznit să schițeze un zâmbet.

— Nu te îngrijora. O iau de la cap.

— S-a rezolvat – i-a răspuns soția. Am pariat totul pe celălalt.

Cu banii respectivi a deschis sala. Și a devenit Mondini, cel adevărat. Maestrul. Maeștri ca el mai greu de găsit.

Băiatul așezat exact sub calendarul Berbaluz (vopsele și șampoane) începu să tremure ca posedat. Tremura din tot corpul, puternic. Alunecă de pe scaun și ajunse pe jos. Avea spume la gură și scrâșnea din dinți. La fiecare respirație se auzea un șuierat înspăimântător. Wizwondk se opri, cu foarfecele și pieptănul în mână. Toți se uitau, nimeni nu se mișca. Grăsanul așezat pe scaunul de lângă el zise

— Ce naiba îl apucă și pe-ăsta?

Nimeni nu-i răspunse. Băiatului îi era rău, lovea din mâini și din picioare, iar capul i se mișca necontrolat, cu ochii pierduți și spuma scurgându-i-se pe față.

— Ce grețos, fir-ar să fie!

Tipul masiv se ridicase, se uita la băiatul întins din fața lui și își ștergea mâinile pe haină, ca și cum și le-ar fi curățat. Se făcuse galben la față, fruntea îi lucea de transpirație.

— Faceți-l să înceteze. E o mizerie!

Wizwondk nu reușea să se miște. Cineva se ridică, dar nimeni nu îndrăznea să se apropie. Un bătrânel care rămăsese așezat șopti ceva de genul

— Trebuie ajutat să respire...

Wizwondk zise

— Telefonul...

Băiatul se izbea cu capul de sol, nu gemea, nimic, numai șuieratul acela înfricoșător...

DIESEL – O sală de antrenamente grozavă. Sala Mondini.

Chiar deasupra ușii, ca să evite orice neînțelegere, scria, cu roșu, CA SĂ BOXEZI, TREBUIE SĂ-ȚI FIE FOAME. Apoi era o fotografie cu Mondini tânăr, etalându-și pumnii, și una cu Rocky Marciano, cu autograf. Avea un ring albastru, puțin mai mic decât cel regulamentar. Și aparate peste tot. Mondini deschidea la trei după-amiaza. Primul lucru pe care îl făcea era să pună în funcțiune ceasul, cel care afișa rundele. Avea numai limba pentru secunde, și la fiecare trei rotații suna și se oprea preț de un minut. Mondini avea un fel de reflex condiționat. Când suna ceasul, scuipa pe jos și zâmbea: ca și cum ar fi scăpat teafăr de ceva. Trăia într-un timp al lui, fracționat în runde de trei minute și pauză de unu. Când închidea sala, seara târziu, ultimul lucru pe care îl făcea, pe întuneric, era să oprească ceasul. Apoi se ducea acasă, ca o navă care își coborâse velele.

POOMERANG – A condus câțiva boboci la titlul național, indivizi fără prea mare talent, dar el îi lucra bine. Îi omora cu exerciții, apoi, când erau copti, îi puneă să se așeze în fața lui și le vorbea. Despre orice. Și printre altele despre box. După o jumătate de oră se ridicau și n-ar fi știut să repete un cuvânt. Dar când se urcau pe ringul albastru, să lupte, își aminteau tot, cum să țină garda, cum să fenteze un croșeu, cum să se rotească în jurul stângacilor. Sprijinit de corzi, Mondini îi privea în tăcere, fără să piardă o mișcare. Apoi îi trimitea acasă fără un cuvânt. A doua zi, o lua de la capăt. Elevii aveau încredere în el. Reușea să scoată ce-i mai bun din fiecare. Când ce era mai bun însemna s-o încaseze de fiecare dată când urcau în ring, Mondini îi chema deoparte, într-o seară ca celelalte, și le spunea Te conduc acasă, OK? Îi suia în berlina lui de douăzeci de ani și, vorbind despre cu totul altceva, îi ducea acasă. Când coborau din mașină coborau și din ring. O știau. Unii îi spuneau: Îmi pare rău, Maestro! El ridica din umeri. Și totul se încheia acolo. A continuat așa vreme de șaisprezece ani. Apoi a venit Larry

Gorman.

Băiatul a început să facă pipi pe el. Pantaloul i s-a udat, apoi urina a început să se scurgă pe dalele podelei. Grăsanul se rotea în jurul lui, își ieșise din fire:

— Drăcia dracului, ce scârbă... ce dracu', încetează odată, tâmpitule, vrei să încetezi?

Nimănui nu-i mai trecea prin gând să se apropie, fiindcă băiatul continua să se răsucescă în toate direcțiile, iar grasul era atât de nervos, că li se făcea frică. Continua să strige.

— Termină odată, mă auzi? Termină, tâmpitul ăsta s-a pișat pe el, la dracu', s-a pișat pe el, ca un animal, nenorocitul...

Stătea în picioare în fața lui și dintr-odată îi trase un șut în sold, apoi se uită la pantof, un mocasin negru, să vadă dacă se murdărise, iar treaba asta l-a scos din minți de-a binelea.

— Drăcia dracului, uite ce mizerie, nu e posibil, e greșos, făceți-l să se oprească!

A început să-l lovească peste tot, cu piciorul. Atunci Wizwondk a făcut doi pași în față. Avea foarfeca în mână. O ținea ca pe un pumnal.

— Acum gata, domnule Abner, zise.

Grăsanul nici măcar nu-l auzi. Trăgea șuturi ca un nebun în corpul băiatului. Striga și lovea, băiatul continua să tremure, avea față plină de salivă și din când în când scotea şuieratul ăla, dar mai slab, îndepărtat. Lumea împietrise. Wizwondk mai făcu încă doi pași în față.

DIESEL – Larry Gorman avea atunci șaisprezece ani. Un fizic plăcut, bine clădit, o față frumoasă, nu de boxer, o familie ca lumea, cu stare. A intrat în sală într-o seară când se făcuse deja târziu. Și a întrebat de Mondini. Maestrul stătea sprijinit de corzi, uitându-se la doi tipi care se băteau. Blondul rămânea mereu descoperit pe flancul drept. Celălalt n-avea vlagă. Mondini înghițea în sec. Larry s-a apropiat de el și i-a zis: Bună,

mă numesc Larry și aș vrea să fac box. Mondini s-a răsucit, s-a uitat bine la el, apoi i-a arătat afișul roșu de deasupra ușii, și s-a întors să-i urmărească pe cei doi care se băteau. Larry nici măcar nu s-a întors. Citise deja afișul. CA SĂ BOXEZI, TREBUIE SĂ-ȚI FIE FOAME. Ce-i drept, n-am luat încă cina, zise. Ceasul a sunat, cei doi au încetat să se lovească, Mondini a scuipat pe jos și a spus Foarte amuzant. Acum pleacă. Altul ar fi plecat. Dar Larry era diferit, el nu pleca niciodată. S-a așezat pe o banchetă într-un colț, și nu s-a mișcat de acolo. Mondini continuă încă două ore, apoi sala începu să se golească, toți își luau lucrurile și plecau. Au rămas numai ei doi. Mondini și-a pus pardesiul peste trening, a stins lumina, s-a îndreptat spre ceas și a zis: Dacă vine cineva, latră. Apoi a stins ceasul și a plecat. A doua zi, la trei după-amiaza, s-a întors la sală, iar Larry era acolo. Pe banchetă. Dă-mi un singur motiv bun ca să te antrenez, i-a zis Mondini. Să vedeți cum e să-l antrenați pe viitorul campion mondial, a răspuns Larry.

POOMERANG – Într-un anumit sens, Mondini îl ura. Dar și-a petrecut un an ca să-i remodeleze corpul, cu exerciții epuizante. Îl curăța de bani, cum spunea el. Larry lucra fără să protesteze, iar uneori se uita la ceilalți și învăța. Un elev model, dacă n-ar fi avut mania să vorbească non-stop. Vorbea neîncetat. Comenta. Nimeni nu putea să urce în ring, că el și începea. Putea să fie în timp ce sărea coarda, sau chiar pe jos, la a optzecea genuflexiune. La primul pumn, începea să comenteze. Își dădea cu părerea. Corecta, sfătuia, se enerva. O făcea destul de încet, în general, dar era totuși enervant. Într-o seară, să fi fost cam un an din ziua în care venise, în ring erau doi tipi, se luptau, iar el nu mai tăcea. Era nervos că unul dintre cei doi, cel scund, nu știa să-și mascheze loviturile. Și jocul lui de picioare era prea lent. Ce are, s-a căcat în scarpeți? spunea. Mondini i-a oprit pe cei doi. L-a dat jos pe cel scund, s-a uitat la Larry și i-a zis: Urcă.

I-a pus mănușile, casca de protecție și proteza. Larry nu urcase niciodată în ring și nu dăduse un pumn nimănui niciodată. Celălalt era la categoria semigrea, cu șase meciuri disputate, toate câștigate. O promisiune. S-a uitat la Maestru fiindcă nu știa prea bine ce să facă. Mondini i-a făcut un semn cu capul care spunea dă-i tare că te opresc eu dacă e. Larry s-a pus în gardă. Când privirea i s-a încrucișat cu a celuilalt, a zâmbit, și cu proteza clătinându-i-se în gură a reușit să spună: Frică?

Wizwondk era acum în fața grăsanului. Dar el nici nu părea să-l vadă. Continua să-i dea șuturi băiatului și să strige, își ieșise de-a binelea din minți.

— Nenorocitul, fiu de cătea, du-te la tine acasă să faci mizeriile astea, poți să și crăpi la tine acasă, pe mine să mă lași în pace, ai înțeles? Țsta e un loc public, spuneți-i că e un loc public, nu se poate să...

Se uita în jur grăsanul. Căuta pe cineva care să-l aprobe, dar toți erau înmărmuriți, priveau și stăteau nemișcați, nici unul nu reușea să-și mute privirea, nemișcați cu toții. Doar Wizwondk, cu foarfecele în mână, părea încă viu.

— Plecați de acolo, domnule Abner, spuse, tare.

Atunci domnul Abner, continuând să strige, puse un picior pe fața băiatului, peste toată acea salivă, și începu să strivească, ca și cum ar fi vrut să stingă o țigară uriașă, ridicându-și totodată cracul pantalonului, ca să nu se murdărească. Wizwondk făcu un pas înainte și îi înfipse foarfecele în coaste. O dată și încă o dată, fără să spună nimic. Grasul se întoarse, era mut de uimire, ca să poată să stea în picioare trebui să-și ia piciorul de pe fața băiatului. Se clătina și nu mai striga, dar se apropie de Wizwondk și îl luă de guler, strângea cu ambele mâini, în timp ce sângele îi curgea de pe haină pe pantaloni. Atunci Wizwondk ridică foarfeca și i-o înfipse în gât, și apoi, când grasul se clătină, în piept. Foarfeca se rupse. Un șuvoi de

sânge izbucnea ritmic din jugulara grăsanului și stropea încăperea. Se prăbuși la pământ răsturnând măsuta cu reviste. Băiatul era încă acolo, se auzea zgomotul capului său izbindu-se de pământ, nu se oprise, ca un ceas nereglat, nimic, din corpul lui, nu stătea pe loc. Numai respirația părea să i se fi oprit. Wizwondk lăsă să-i cadă pe jos ciotul de foarfecă cu care rămăsese în mână. Cealaltă bucată ieșea din pieptul domnului Abner, șiroind de sânge.

DIESEL – S-au scurs cele trei minute și gongul a sunat. Mondini a spus Destul. I-a scos casca lui Larry și a început să-i dezlege mânușile. Larry respira greoi. Mondini a spus Te conduc acasă, OK? A durat ceva să ajungă, în berlina lui veche de douăzeci de ani, în cartierul celor bogați. S-au oprit în fața unei viluțe cu multe ferestre și lampioane. Mondini a oprit motorul și s-a întors spre Larry.

— Trei minute și nu i-ai dat nici măcar un pumn.

— Trei minute și nu am încasat nici măcar un pumn, a răspuns Larry.

Mondini fixa cu privirea volanul. Așa era. Larry trecuse runda mișcându-se pe picioare cu o agilitate impresionantă, și dansând în toate direcțiile, ca și cum ar fi avut roțile sub tălpi. Celălalt lansase toate loviturile pe care le știa, fără însă să reușească să-l atingă. Coborâse din ring nervos ca o fiară.

— Ăsta nu e box, Larry.

— Nu voiam să-i fac rău.

— Nu spune tâmpenii.

— Serios, nu voiam să...

— Nu spune tâmpenii.

Mondini aruncă o privire vilei. Părea un anunț publicitar care vindea fericire.

— De ce naibii vrei să faci box?

— Nu știu.

- Ce naibii răspuns e și ăsta?
- Asta spune și tata. Ce naibii răspuns e? E avocat.
- Se vede.
- Frumoasă casă, nu?
- Se vede de pe mutra ta.

Au stat puțin așa, în tăcerea aceea de oameni bogați. Larry se juca cu scrumiera mașinii. Mondini nu se juca cu nimic fiindcă se gândea la ce văzuse pe ring: cel mai mare talent care îi trecuse vreodată prin mâini. Era bogat, fiul unui avocat, fără nici un nenorocit de motiv bun pentru a face box.

- Ne vedem mâine – a spus Larry deschizând portiera.

Mondini a ridicat din umeri.

- Du-te dracu', Larry.
- 'te dracu', a răspuns celălalt vesel și a intrat în casă.

A rămas de atunci modul lor de a se saluta. Chiar și în timpul meciurilor, în colț, când gongul suna, Larry se ridica, Mondini dădea deoparte scăunelul și se salutau de fiecare dată așa.

- Du-te dracu', Larry.
- 'te dracu.

Apoi Larry se ducea și câștiga. A câștigat de douăsprezece ori consecutiv. Treisprezece, cu Sobilo.

Wizwondk se prăbuși în genunchi. Băiatul continua să se răsucescă în toate direcțiile, la pământ. La un metru de el, grăsanul improșca sânge peste tot, cu ochii larg deschiși și mâinile, la răstimpuri, bâjbâindu-i prin aer. În jur, ceilalți se treziră din vrajă. Unii o luară la fugă. Doi se apropiară de Wizwondk și-l ridicară spunându-i ceva. Cineva luă telefonul și sună la poliție. Gould se trezi împins în față, la câțiva pași de cele două corpuri care se zbăteau ca niște pești pe fundul unei căldări de pescar. Încercă să se întoarcă înapoi, dar nu reușea. Brusc începu să se simtă un miros groaznic. Se întoarse și văzu

pe o oglindă o fotografie alb-negru, cu o echipă de fotbal la poză, cu toții transpirați și zâmbitori, și cu o cupă mare așezată pe jos, chiar la mijloc. Își făcu drum cu coatele și se opri chiar în fața fotografiei, sprijinindu-se de chiuvetă. Încercă să stingă totul în jurul lui și începu cu extrema dreaptă: era în tricou și short, dar avea jampierele lăsate, mustăți de imbecil și râdea cu o melancolie înfiorătoare. Liberoul era singurul netranspirat, și cel mai înalt: simplu. Îl recunosc pe mijlocașul ofensiv după fața bulversată a unui tip scund care stătea la marginea fotografiei și pe vârful de atac după fața de actor a celui care ținea cupa de o toartă și se uita fix la obiectiv. Începu să aibă dificultăți când încercă să caute fundașii. Toți avea fețe de fundași. Încercă să le studieze gambele, acolo unde era vizibile. Dar era mare agitație în jur, oameni care se împingeau, cineva care striga, nu reușea să se concentreze. Se opri o clipă înainte să înțeleagă că cel în trening, dar transpirat, era fundașul stânga, evident eliminat. Închise ochii. Și începu să vomite.

Wizwondk și-a petrecut câțiva ani la închisoare. Când și-au dat seama că era inofensiv, i-au dat voie să ceară de acasă chitara. Cânta în fiecare seară, chestii vesele. Din celulele învecinate, ceilalți îl ascultau.

10

Marginea terenului, în spatele porții din dreapta. Stăteau nemișcați acolo, privind. Profesorul Taltomar cu chiștocul de țigară stins între buze. Gould cu căciula de lână pe cap, cu mâinile în buzunare.

Minute în șir.

Apoi Gould, continuând să fixeze jocul, zise:

— Furtună groaznică pe teren. Minutul douăzeci și unu din repriza a doua. Centrare din stânga, atacantul echipei oaspete, în mod evident în ofsaid, blochează cu pieptul, arbitrul fluieră,

dar fluierul, plin de apă, nu funcționează, atacantul șutează cu latul, arbitrul fluieră din nou, însă fluierul dă iar rateu, mingea se înfige în vinclu, arbitrul încearcă să fluie cu degetele, dar nu reușește decât să-și umple mâna de salivă, atacantul aleargă ca un posedat spre fanionul de corner, își scoate tricoul, se sprijină de fanion, schițează câțiva pași de dans brazilian stupid și se face cenușă, din pricina unui fulger care a lovit respectivul fanion.

Profesorul Taltomar își luă timp de gândire scoțându-și țigara dintre buze și scuturând un scrum imaginar.

Cazul era, obiectiv vorbind, complex.

În cele din urmă scuipă pe jos câteva rămășițe de tutun și murmură încet:

— Gol anulat pentru poziție neregulamentară. Avertisment pentru atacantul care și-a scos tricoul. Transportare în afara terenului a cenușii sale, se recurge la banca de rezervă pentru înlocuirea lui. După înlocuirea fluierului arbitrului și instalarea unui nou fanion de corner, jocul este reluat cu o lovitură de pedeapsă din locul în care s-a petrecut ofsaidul. Nici o sancțiune pentru echipa gazdă. N-ar mai lipsi decât să fie făcut cineva responsabil pentru ghinionul atacantului advers.

Tăcere.

Apoi Gould spuse

— Mulțumesc, domnule profesor
și plecă.

— Să fii cuminte, băiete, murmură profesorul Taltomar fără ca măcar să se întoarcă.

Partida rămăsese blocată la zero la zero.

Arbitrul alerga puțin, dar știa meserie.

Era un frig groaznic.

Copiii au nevoie de certitudini.

— Dă-mi-o pe domnișoara Shell.

— Da.

Gould îi dădu receptorul lui Shatzy. De cealaltă parte a firului era tatăl lui.

— Alo?

— Domnișoara Shell?

— Eu sunt.

— Rudă cu cei cu benzina?

— Nu.

— Păcat.

— Așa zic și eu.

— La întrebarea numărul 31, ați răspuns că faceți un western.

— Exact.

— Că visul vieții dumneavoastră e să faceți un western.

— Așa e.

— Vi se pare un răspuns bun?

— Nu aveam altul.

— ...

— ...

— Dar ce e? Un film?

— Pardon?

— Acest western... Ce e, un film, o carte, o bandă desenată, ce naiba e?

— În ce sens?

— Mă auziți?

— Da.

— Ce e? Un film?

— Ce e ce?

— WESTERNUL, ce e?

— E un western.

— ...

— ...

— Un western?

— Un western.

— Domnișoară Shell?

— Eu.

— E totul bine acolo?

— Minunat.

— Gould este un băiețel special, ați înțeles asta?

— Cred că da.

— Nu vreau să existe complicații în jurul lui, mă înțelegeți?

— Mai mult sau mai puțin.

— Trebuie să-i stea mintea la învățătură, apoi totul va veni de la sine.

— Da, domnule general.

— Este un băiețel puternic, va reuși.

— Probabil.

— Știți povestea mâinii lui Joaquín Murieta?

— Pardon?

— Joaquín Murieta. Era un bandit.

— Fantastic.

— Spaima Texasului, ani întregi semănase groaza în Texas, un bandit feroce, puternic, doborâse unsprezece șerifi în trei ani, pe capul lui era o recompensă ce părea o colecție de zerouri.

— Adevărat?

— În cele din urmă a fost nevoie de intervenția armatei ca să îl prindă. A durat ceva, dar l-au prins. Și știți ce au făcut?

— Nu.

— I-au tăiat o mână, mâna stângă, cea cu care trăgea. Au pus-o într-un sac și au trimis-o să facă înconjurul Texasul. A

făcut turul tuturor orașelor. Șeriful primea pachetul, expunea mâna în saloon, apoi o puneă în sac și o expedia în orașul următor. Era ca un avertisment, înțelegeți?

— Da.

— Așa lumea înțelegea cine e cel mai puternic.

— Așa e.

— Dar știți ce era ciudat în toată povestea asta?

— Nu.

— Ca s-o spunem pe-a dreaptă, au trimis patru mâini ale lui Joaquín Murieta, ca să meargă treaba mai repede, pe cea adevărată, și alte trei mâini ale unor afurisiți de mexicani, iar într-o zi au greșit calculele, într-un oraș care se numea Martintown au sosit două simultan, două mâini ale lui Joaquín Murieta, ambele stângi.

— Grozav.

— Știți ce a spus lumea?

— Nu.

— Nici eu.

— Ah.

— O poveste frumoasă, nu?

— Da, e o poveste frumoasă.

— Mă gândeam că v-ar putea fi de folos, pentru westernul dumneavoastră.

— O să mă gândesc.

— Ultima oară când am trecut pe acolo, în frigider erau un avion galben de plastic și cartea de telefon.

— Acum e totul la locul lui.

— Contez pe dumneavoastră.

— Desigur.

— Trebuie să bea lapte băiatul ăsta, luați din acela cu vitamine.

— Da.

— Și calciu, are nevoie de calciu, mereu a avut calciul cam scăzut.

— Da.

— Într-o zi o să vă explic totul.

— Ce?

— De ce eu sunt aici și Gould e acolo. Nu vi se pare o idee prea grozavă, îmi închipui.

— Nu știu.

— Sunt sigur că nu vi se pare o idee grozavă.

— Nu știu.

— O să vă explic, veți vedea.

— De acord.

— Era problematic, înainte, cu fata aceea mută. Era o fată bună, dar nu era ușor să te înțelegi cu ea.

— Îmi închipui.

— Sunt mai liniștit cu dumneavoastră, domnișoară Shell.

— Bine.

— Dumneavoastră vorbiți.

— Așa e.

— E mult, mult mai practic.

— Sunt de acord.

— Bine.

— Bine.

— Mi-l dați pe Gould?

— Da.

Tatăl lui Gould telefona în fiecare vineri, la șapte și un sfert seara.

12

Frumoasă, curva din Closingtown, frumoasă. Negru, părul curvei din Closingtown, negru. Zeci de cărți, în camera ei, la primul etaj al saloonului, le citește în timp ce așteaptă, povești

cu un început și un sfârșit, dacă o întrebi ți le va povesti. Tânără, curva din Clostown, tânără. Când te strânge între picioare, îți șoptește: *iubire*.

Spunea Shatzy că prețul era cât patru beri.

Sete de ea, în pantalonii întregului oraș.

Ca să nu ne îndepărtăm de la poveste, ea, acolo, sosise ca să fie învățătoare. Școala fusese transformată în depozit de când plecase domnișoara McGuy. Și astfel, la un moment dat, a sosit ea. Amenajase totul, iar copilașii începuseră să cumpere caiete, creioane și toate cele. După Shatzy, își știa meseria. Făcea lucrurile să pară simple și avea cărți care puteau fi înțelese. În cele din urmă, chiar și copiii mai mari prinseră gustul, veneau când puteau, învățătoarea era frumoasă, iar la urmă reușeai să citești numele scrise sub chipurile bandiților, cele atârinate în biroul șerifului. Acei băieți erau deja bărbați. Ea a făcut greșeala să rămână cu unul dintre ei, singură, în școala pustie, într-o seară oarecare. L-a strâns la piept și a făcut dragoste cu el cu tot nesațul din lume. Apoi, când lucrul s-a aflat, bărbații ar fi fost gata să treacă cu vederea, dar femeile au spus despre ea că era o curvă, nu o învățătoare.

A închis școala și a început să lucreze vizavi, într-o cameră de la primul etaj al saloonului. Delicate, mâinile curvei din Clostown, delicate. O chema Fanny.

Toți o iubeau, dar numai unul cu adevărat, și acela era Pat Cobhan. El rămânea jos, bea bere și aștepta. Când totul se termina, ea cobora.

Bună, Fanny.

Bună.

Se plimbau în lung și-n lat, de la un capăt al orașului la celălalt, strânși unul într-altul, în întuneric, și vorbind despre vântul acela care nu se oprea niciodată.

Noapte bună, Fanny.

Noapte bună.

Avea şaptesprezece ani Pat Cobhan. Verzi, ochii curvei din Closingtown, verzi.

Dacă vrei să înţelegi povestea lor – spunea Shatzy –, trebuie să ştii câte gloanţe erau într-un pistol, la vremea aceea.

Şase.

Ea spunea că era un număr perfect. Gândeşte-te. Şi fă-l să cânte, ritmul acela. Şase gloanţe, unu doi trei patru cinci şase. Perfect. Auzi tăcerea, după? Asta da tăcere. Unu doi trei patru. Cinci şase. Ca o respiraţie. La fiecare şase gloanţe e o respiraţie. Poţi să respiri repede, sau încet, dar fiecare respiraţie e perfectă. Unu doi trei patru cinci. Şase. Respiră tăcere, acum.

Câte gloanţe erau într-un pistol?

Şase.

Atunci îţi spunea povestea asta.

Pat Cobhan râde, cu spumă de bere în barbă şi miros de cal pe mâini. Un violonist cântă şi are un câine dresat. Oamenii îi aruncă monede, câinele le adună şi apoi se întoarce la stăpân, mergând pe labele din spate, băgându-i moneda în buzunar. Violonistul e orb. Pat Cobhan râde.

Fanny munceşte, deasupra, cu fiul pastorului între picioare. *Iubire*. Fiul pastorului se numeşte Young. A păstrat cămaşa pe el şi are părul negru ud de transpiraţie. Ceva ca o spaimă în privire. Fanny îi spune Fute-mă Young, dar el devine rigid şi alunecă dintre coapsele deschise – ciorapi albi cu dantelă până deasupra genunchiului şi după, nimic. El nu ştie unde să se uite. Îi ia o mână şi o apasă pe sexul ei. Da, Young, spune. Îl mângâie, Eşti frumos, Young, spune. Îşi linge palma, privindu-l în ochi, apoi începe din nou să îl mângâie, abia atingându-l. Da, zice Young. Ea îi strânge în palmă sexul. El închide ochii şi se gândeşte nu trebuie să mă gândesc. La nimic. Ea îşi priveşte mâna, apoi transpiraţia de pe faţa lui Young, pe piept, şi din nou

mâna ei care alunecă peste sexul lui. Îmi place pula ta, Young, o vreau, vreau pula ta. El e întins pe-o parte, sprijinit într-un braț. Brațul tremură. Vino, Young, spune ea. El are ochii închiși. Vino. El se întoarce peste ea și se înfige între coapsele deschise. Așa, Young, așa. El deschide ochii. Ceva ca o spaimă în privire. El se strâmbă și se îndepărtează. Așteaptă, Young, îi spune ea, ținându-i capul între mâini și sărutându-l. Așteaptă, îi zice.

Pat Cobhan râde, dedesubt, și aruncă o privire la ceas, în spatele tejghelei. Mai cere o bere și se joacă cu o monedă de argint, încercând s-o țină în echilibru pe buza paharului gol.

Vrei să te căsătorești cu mine, Fanny?

Nu spune prostii, Pat.

Vorbesc serios.

Termină.

Îți plac, Fanny?

Da.

Îmi placi, Fanny.

Moneda cade în pahar, Pat Cobhan răstoarnă paharul, moneda pică – pe lemnul tejghelei, curge un strop de bere, lichid și spumă. El ia moneda și o șterge de pantaloni. Se uită la ea. Ar vrea s-o miroasă. O pune din nou pe buza paharului. Aruncă o privire la ceas. Se gândește: Young, nenorocitul, vrei să termini odată? Dulce parfumul curvei din Closingtown, dulce.

Fanny își lasă buzele să alunece pe sexul lui Young, el o privește și îi place. Îi bagă mâna în păr și o împinge spre el. Ea îi ia mâna și i-o dă la o parte, continuând să-l sărute. El o privește. Îi bagă din nou mâna în păr, ea se oprește, ridică privirea spre el și îi spune Fii cuminte, Young. Taci, îi spune el, și îi împinge cu mâna capul spre sexul lui. Ea i-l ia în gură și închide ochii. Alunecă tot mai repede, înainte și înapoi. Așa, curvo, îi spune el. Așa. Ea deschide ochii și vede pielea lucind de transpirație de

pe pântecul lui Young. Vede mușchii care se contractă, spasmodic, ca într-un soi de agonie. Haide, spune el. Nu te opri. Un soi de agonie. El o privește. Îi place. O privește. Apoi își pune mâinile pe umerii ei, strânge cu putere și brusc o împinge pe spate, culcându-se deasupra ei. Încet, Young, îi spune ea. Ea îi caută cu o mână sexul, el i-o dă la o parte. Împinge puternic între coapse. Rahat, spune el. Rahat. Are părul lipit de frunte, ud de transpirație. Rahat. Se îndepărtează din nou, dintr-odată. Ea întoarce capul într-o parte, ridică privirea spre cer preț de o clipă și oftează. Și el o vede. O vede.

Pat Cobhan ridică ochii și fixează ceasul din spatele tejghelei. Apoi se uită la scara care duce la primul etaj. Apoi se uită la paharul de bere, plin, din fața lui.

Hei, Carver.

Part.

Ține-mi-o la rece.

Pleci?

Mă întorc.

Totul în regulă, Pat?

E OK, da, e OK.

În regulă.

Ține-mi-o la rece.

Rămâne sprijinit de tejghea. Se întoarce și aruncă o privire înspre ușa saloonului. Scuipă pe jos, apoi strivește ghemul de salivă cu cizma – și privește praful umed, pe jos. Ridică din nou capul.

Vezi să nu se pișe careva în ea, înțeles? și zâmbește.

De ce nu te duci acasă, Pat?

Du-te tu, Carver.

Ar trebui să te duci acasă.

Nu-mi spune ce trebuie să fac.

Carver dă din cap. Pat Cobhan rânjește. Ridică paharul de

bere și bea o gură. Așază la loc paharul, se întoarce, privește scara ce duce la primul etaj, privește limbile negre de pe cadranul alb îngălbenit, nenorocitele, zice încet.

Young s-a întors, a întins o mână spre centura lată agățată de scaun, a scos din teacă pistolul și acum îl ține strâns în mână. Lasă țeava să alunece pe pielea lui Fanny. Albă pielea curvei din Closingtown, albă. Ea dă să se ridice. Stai jos, îi spune. O împunge cu țeava pistolului sub bărbie. Nu te mișca. Nu striga. Ce naiba faci, zice ea. Gura. Lasă țeava pistolului să-i alunece pe piele, tot mai jos. Îi desface picioarele. Apropie pistolul de sexul ei. Te rog, Young, zice ea. El împinge ușor pistolul. Apoi îl scoate afară și lent îl împlântă înăuntru. Ți place? zice. Ea începe să tremure. Nu asta voiai? spune el. Împinge adânc pistolul. Ea își arcuiește spatele, apropie o mână de obrazul lui Young, lent. Te rog, Young, spune. Te rog. Îl privește. El se oprește. Calmează-te, spune ea. Ești un băiat bun, Young, așa e? Tu ești un băiat bun. Îi curg lacrimi din ochi, îi scaldă toată fața. Lasă-mă să te sărut, îmi place să te sărut, vino aici, Young, sărută-mă. Vorbește încet, privindu-l fără întrerupere. Stai cu mine, să facem dragoste, vrei? Da, zice el. Și începe să miște din nou pistolul, înainte și înapoi. Să facem dragoste, zice. Ea închide ochii. Are o grimasă de durere care îi desfigurează chipul. Te implor, Young. El se uită la țeava pistolului intrând și ieșind din carne. Vede că e brăzdată de sânge. Ridică cu degetul mare cocoșul pistolului. Îmi place să fac dragoste, zice.

'te dracu', zice Pat Cobhan. Se îndepărtează de teighea și se răsuțește. Mă întorc, zice. Trece pe lângă masa fraților Castorp, îi salută ducând două degete la marginea pălăriei. Neagră.

Voios, Pat?

Da, domnule.

Vânt câinesc azi.

N-o să se oprească niciodată.

Tata zice c-o să obosească.

Taică-tu.

Zice că nici un cal nu poate galopa la nesfârșit.

Vântul nu e cal.

Tata zice că da.

Așa zice?

Da, domnule.

Zi-i să-și mai arate fața.

Da, domnule.

Să-i zici.

Da, domnule.

Bravo.

Pat Cobhan salută și se îndreaptă spre scară. Se uită în sus și nu vede nimic. Urcă câteva trepte. Se gândește că ar vrea să aibă un pistol. Tatăl lui nu vrea să se plimbe de colo-colo cu un pistol. Așa n-o să intri în belele. Nimeni nu trage într-un băiat neînarmat. Se oprește. Aruncă o privire spre pendulă, jos, în spatele tejghelei. Nu reușește să-și amintească exact cât timp a trecut. Încearcă să-și amintească, dar nu reușește. Privește saloonul de sus și se gândește că e ca o pasăre ghemuită pe un ram. Ar fi frumos să-și deschidă aripile, să treacă peste capetele tuturor și să se așeze în pălăria orbului care cântă. Aș avea pene lucioase, negre, se gândește în timp ce cu mâna dreaptă pipăie în buzunar conturul dur al cuțitului său. Cuțit mic, cu lama îndoită în miezul de lemn. Se uită înainte și nu vede nimic. O ușă închisă, fără zgomote, nimic. Sunt un prost, se gândește. Rămâne pe loc acolo, pleacă privirea, își vede cizma pe treaptă. Praf gros pe piele roasă. Lovește de două ori, cu tocul în lemn. Apoi se apleacă și cu un deget își lustruiește vârful. În clipa aceea aude venind de deasupra zgomotul sec al unei împușcături, și un strigăt scurt. Și înțelege că totul s-a terminat. Apoi aude a doua împușcătură, și, una după alta, a

treia și a patra și a cincea. Așteaptă. Capul îi zumzăie ciudat și totul pare îndepărtat. Simte pe cineva care îl împinge și oameni care aleargă strigând spre scară. În ochi are vârful lucitor al cizmei sale. Așteaptă. Dar nu aude nimic. Atunci se ridică, se răsucesce și coboară încet scara. Traversează saloonul, iese, se urcă pe cal. Călărește toată noaptea și dimineața sosește la Abilene. A doua zi pornește iar, spre nord, prin Bartleboro și Connors, merge în lungul fluviului până la Contertown, și zile întregi călărește în direcția munților. Berbery, Tucson City, Pollak, până la Full Creek, unde trece calea ferată. Urmează șinele preț de mile întregi. Quarzsite, Colton, Oldbridge, apoi Rider, Rio Solo, Sullivan și Preston. După douăzeci și două de zile sosește într-un loc numit Stonewall. Privește vârful copacilor și zborul păsărilor. Coboară de pe cal, ia un pumn de praf și îl lasă să-i curgă printre degete. Nu e vânt aici, se gândește. Vinde calul, cumpără un pistol. Centură, teacă și pistol. Seara merge la cârciumă. Nu vorbește cu nimeni, rămâne tot timpul așezat, bând și privind. Îi studiază pe toți, unul câte unul. Apoi alege un bărbat, cu mâini albe fără bătăături, piteni lucioși. O barbă tunsă subțire, atent și cu grijă.

Om ăla trișează, zice.

E ceva în neregulă, băiete?

Nu-mi plac nenorocirile, atâta tot.

Cară-te de-aici cu limba ta afurisită, repejor.

Nu-mi plac lașii, atâta tot.

Băiete.

Nu mi-au plăcut niciodată.

Să facem o chestie.

Să aud.

Eu n-am auzit nimic, tu te ridici, dispari și câtă vreme mai trăiești îi mulțumești cerului că s-a terminat așa.

Să facem altfel. Tu pui cărțile jos, te ridici și te duci să trișezi

altundeva.

Bărbatul împinge scaunul înapoi, se ridică încet, se întoarce și rămâne în picioare, cu brațele în lungul șoldurilor și mâinile atingând pistoalele. Se uită la băiat.

Pat Cobhan scuipă pe jos. Se ridică. Fixează vârful cizmelor, ca și cum ar căuta ceva. Apoi ridică privirea spre bărbat.

Tâmpitule, zice bărbatul.

Pat Cobhan apucă brusc pistolul. Dar nu-l scoate. Și aude a șasea împușcătură, atunci. Apoi nimic, pentru totdeauna.

Tăcere.

Ce tăcere.

Pe ușa frigiderului, Shatzy ținea o poezie de Robert Curts. O copiase fiindcă îi plăcea. Nu toate, dar îi plăcea spre final unde zicea: Mor în aceeași răsuflare amanții. Avea și un final frumos, dar cel mai grozav lucru era versul acela: Mor în aceeași răsuflare amanții.

Și altceva. Shatzy fredona mereu un cântec, destul de stupid, pe care îl învățase când era mică. Avea o grămadă de strofe. Refrenul începea așa: Roșii pajiștile paradisului nostru, roșii. Cântecul nu era cine știe ce. Era așa lung, că puteai să crăpi înainte să fi apucat să-l cânti pe tot. Serios.

Young a murit în celulă, cu o zi înainte de proces. Tatăl lui s-a dus să-l viziteze și l-a împușcat în față, de aproape.

13

Gould avea douăzeci și șapte de profesori. Cel pe care-l prefera, în orice caz, era Mondrian Kilroy. Era un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu o față ciudată de irlandez (nu era irlandez). Purta mereu în picioare papuci de casă de cârpă gri, astfel încât toată lumea credea că locuiește acolo, la universitate, și unii chiar că se născuse acolo. Preda statistică.

Odată Gould intrase în amfiteatrul 6 și așezat într-o bancă

oarecare îl găsisse pe profesorul Mondrian Kilroy. Partea ciudată era că plângea. Gould se așeză într-o bancă mai îndepărtată și-și deschise cărțile. Îi plăcea să învețe în amfiteatrele goale. De obicei nu găsea în ele profesori care plângeau. Mondrian Kilroy spuse ceva încet, iar Gould rămase un pic tăcut, după care răspunse că nu a înțeles. Atunci Mondrian Kilroy vorbi întorcându-se spre el, și spuse că plângea. Gould văzu că nu avea batistă în mână ori ceva asemănător, și dosul palmelor îi era ud, iar lacrimile i se scurgeau în gulerul unei cămăși albastre. Vrea un șervețel? întrebă. Nu, mulțumesc. Continua să plângă, nu încapă nici o îndoială.

Oricât de insolit, lucrul nu era complet illogic, dată fiind direcția pe care o luaseră de câțiva ani studiile profesorului Mondrian Kilroy, mai precis natura cercetărilor sale, care, de câțiva ani, se concentraseră asupra unui domeniu oarecum neobișnuit, mai exact: studia obiectele curbe. Nu se știe câte obiecte curbe există, și numai Mondrian Kilroy, chiar dacă doar aproximativ, era capabil să măsoare impactul lor asupra rețelei perceptive a omului, și, în final, asupra dispoziției sale etico-sentimentale. În general îi era greu să se concentreze asupra problemei în prezența colegilor, adesea înclinați să considere astfel de cercetări „excesiv laterale“ (orice ar vrea să însemne o astfel de expresie). Dar avea propria convingere că prezența suprafețelor curbe în indicele existenței era oricum, mai puțin accidentală, ba chiar reprezenta oarecum calea de scăpare prin care realul se sustrăgea destinului său de structură forte, organizată octogonal, și în mod fatal blocată. Era ceea ce, în general, „repunea lumea în mișcare“, pentru a folosi chiar termenii profesorului Mondrian Kilroy.

Sensul tuturor acestor lucruri reieșea destul de clar – deși într-o formă indubitabil curioasă – din lecțiile lui, mai ales în unele anume, și cu neobișnuită limpezime într-una dintre ele,

cea cunoscută ca lecția numărul 11, dedicată, mai exact, lucrării *Nymphéas* a lui Claude Monet. După cum se știe, *Nymphéas* nu este chiar un tablou, ci un ansamblu de opt mari decorațiuni murale care, puse alături, ar produce în final o impresionantă compoziție lungă de nouăzeci de metri și înaltă de doi. Monet a lucrat la ele un număr necunoscut de ani, hotărând, în 1918, să le ofere țării lui, Franța, ca omagiu adus victoriei obținute în Primul Război Mondial. A continuat să lucreze la ele până la sfârșitul zilelor sale, și a murit, pe 5 decembrie 1926, înainte să apuce să le vadă expuse publicului. Straniu *tour de force*, acestea s-au bucurat din partea criticii de o primire contradictorie, fiind descrise, pe rând, drept capodopere profetice, dar și decorațiuni numai bune de ornat pereții vreunei *brasserie*. Publicul continuă și azi să la atribuie o admirație necondiționată și vrăjită.

Cum îi plăcea să sublinieze chiar profesorului Mondrian Kilroy, *Nymphéas* prezintă o caracteristică spectaculos paradoxală – deconcertantă, îi plăcea să spună –, și anume deplorabila alegere a subiectului: pe o lungime de nouăzeci de metri, acestea nu fac decât să immortalizeze o baltă cu nuferi. Câțiva copaci, în trecere, puțin cer, poate, dar în esență: apă și nuferi. Greu ai putea să găsești un subiect mai lipsit de importanță, în definitiv kitsch, și nici nu e ușor să-ți închipui cum a putut un geniu să dedice unei asemenea neghiobii ani de muncă și zeci de metri pătrați de culoare. O după-amiază și un ceainic ar fi fost mai mult decât suficiente. Și totuși, tocmai în această absurdă alegere *începe* genialitatea *Nymphéas*. Ce voia Monet să facă – spunea profesorul Mondrian Kilroy – e atât de evident: să picteze nimicul.

Trebuie să fi fost o asemenea obsesie pentru el, să picteze nimicul, încât, privind în urmă, ultimii lui treizeci de ani de viață par posedați de asta – ca și în întregime absorbiți. Și mai

exact de când, în noiembrie 1893, a cumpărat un vast teren învecinat cu proprietatea sa de la Giverny, și a venit cu ideea să construiască pe el un bazin mare pentru florile acvatice – în alți termeni, o baltă plină de nuferi. Proiect care ar putea fi în linii mari interpretat ca senila lui acaparare de către un hobby estetizant însă pe care profesorul Mondrian Kilroy nu ezita s-o definească drept prima acțiune conștientă, strategică a unui om care știa unde voia să ajungă. Pentru a picta nimicul, trebuia înainte să îl găsească. Monet a făcut ceva mai mult: l-a produs. Era conștient că soluția problemei nu era să obțină nimicul sărind peste real (orice pictură abstractă e în stare să facă un asemenea lucru), ci mai degrabă să obțină nimicul printr-un proces de progresivă descompunere și diluare a realului. A înțeles că nimicul pe care îl căuta era totul, surprins într-o clipă de absență momentană. Îl imagina ca pe o zonă liberă între ceea ce era și ce nu mai era. Era conștient că avea să fie o treabă de durată.

— Mă scuzați, mă cheamă prostata – obișnuia să spună profesorul Mondrian Kilroy când ajungea în acest punct al lecției sale numărul 11. Se ducea la baie și se întorcea câteva minute mai încolo, vizibil ușurat.

Spun cronicile că Monet, în acei treizeci de ani, a petrecut mult mai multă vreme lucrând în parcul său decât cu pictura: ingenuu, ele scindează în două un gest care în realitate era unic, și pe care el l-a înfăptuit cu râvnă obsesivă în fiecare clipă a ultimilor săi treizeci de ani: *să facă Nymphéas*. Să îi cultive sau să îi picteze erau doar nume diferite pentru una și aceeași aventură. Ne putem imagina că ceea ce avea în minte era: să aștepte. Fusesse suficient de viclean încât să aleagă, ca punct de pornire, o fâșie de lume în care realul se prezenta la un înalt grad de evanescență și monotonie, nu departe de un mutism insignifiant. O baltă cu nuferi. De aici, problema era să facă

acea porțiune de lume să se elibereze de orice urmă reziduală de sens, reușind să o secătuiască de sânge și să o golească și să o dilueze până în punctul de a o aduce aproape de completa ei dispariție. Regretabila sa *fîntă* s-ar fi transformat atunci în ceva mai puțin decât prezența simultană a unor absențe diferite și evaporate. Pentru a obține un asemenea, atât de ambițios, rezultat, Monet a apelat la un truc mai degrabă banal, dar testat – o șmecherie a cărei eficacitate răvășitoare o atestă orice viață conjugală. Nimic nu poate să devină mai nesemnificativ decât lucrul lângă care te trezești în fiecare dimineață a existenței tale. Ce a făcut Monet a fost să-și aducă la el acasă acea porțiune de lume pe care intenționa să o reducă la nimic. A creat o baltă cu nuferi tocmai acolo unde nu se putea să n-o vadă. Numai un laș – argumenta profesorul Mondrian Kilroy în lecția sa 11 – ar putea crede că a-și impune o asemenea cotidiană intimitate cu acea baltă putea fi un mod de a o cunoaște și a o înțelege și a-i fura secretul. Era un mod de a o distruge. Se poate spune că Monet, cu fiecare privire îndreptată spre acea baltă, se mai apropia cu un pas de indiferența absolută, anihilând de fiecare dată resturi de stupoare și rămășițe de uimire. Se poate chiar avansa ipoteza că lucrul său neobosit în parc – atestat de cronici –, retușând ici și colo, punând și scoțând flori, trasând și retrasând borduri și linii, n-a fost nimic altceva decât o meticuloasă intervenție chirurgicală asupra a tot ceea ce opunea rezistență uzurii obișnuinței și se încăpățâna să cuteze suprafața atenției, brăzdând tabloul absolutei insignifianțe care se forma în ochii pictorului. El căuta rotunjimea nimicului, Monet, și acolo unde obișnuința se dovedea neputincioasă nu ezita să intervină cu lopata.

— Hârșș – remarca cu efect onomatopeic profesorul Mondrian Kilroy, însoțind expresia de un gest fără echivoc.

— Hârșș.

Într-o zi s-a trezit, s-a dat jos din pat, a coborât în parc, a ajuns pe malul bălții și ce a văzut a fost: nimic. Altul s-ar fi mulțumit cu asta. Dar geniului îi e specifică o încăpățânare nelimitată care îl face să-și urmărească propriile scopuri cu o grijă hipertorfică pentru perfecțiune. Monet a început să picteze: dar a făcut-o închis în atelierul său. Nici o clipă nu i-a dat prin minte să-și așeze șevaletul pe malul bălții, în fața nuferilor. I-a fost imediat clar că, după ce muncise din greu atâția ani ca să producă acei nuferi, avea să îi picteze rămânând închis în atelierul său, și mai exact închis într-un loc de unde, ca să spunem adevărul, nu putea să vadă nuferii. Ca să spunem adevărul: acolo, și-i putea *aminti*. Și această alegere a amintirii – și nu abordarea directă a vederii – a fost o genială, extremă înțelegere a nimicului, ținând cont că amintirea – și nu vederea – asigura o contra-mișcare perceptivă milimetrică care oprea nuferii la un pas de a cădea în insignifianță și, prin sugestia amintirii, îi încălzea îndeajuns cât să-i rețină o clipă înainte să se prăbușească în inexistență. Erau un nimic, dar *erau*.

În sfârșit, putea să picteze.

Aici, de obicei, profesorul Mondrian Kilroy făcea o pauză oarecum teatrală, mergea să se așeze în spatele catedrei și acorda publicului câteva clipe de tăcere ce erau folosite diferit, dar în cea mai mare parte cu oarecare politețe. Acesta era momentul când, în general, colegii lui părăseau sala, ținând o pânză de microexpresii faciale pe care se citea vie aprobare și totodată sinceră dezamăgire pentru seria de obligații care, după cum se înțelegea, îi împiedica să mai rămână. Profesorul Mondrian Kilroy nu părea niciodată să le observe.

Nu că Monet ar fi vrut, la propriu, să picteze nimicul. Nu era în ceea ce-l privea un viciu de artist obosit și nici măcar goala ambiție a unui *tour de force* plin de virtuozitate. Avea în minte ceva mai subtil. Profesorul Mondrian Kilroy se oprea o clipă, în

acest punct exact fixa publicul și coborând vocea, ca și cum ar fi scandat un secret, spunea: Monet avea nevoie de nimic, ca pictura lui să poată fi liberă, în absența unui subiect, să se redea singură. Contrar a ceea ce un consumerism naiv ar putea să sugereze, *Nymphéas* nu înfățișează nuferi, ci privirea care îi privește. Sunt calculul unui anumit sistem de percepție. Ca să fim mai exacti: al unui sistem de percepție profund nefiresc. Alți colegi, cu mai multă autoritate ca mine, desigur – observa profesorul Kilroy cu o falsă modestie grețoasă – au evidențiat deja că *Nymphéas* sunt lipsite de coordonate, altfel spus, apar plutind într-un spațiu fără ierarhii în care nu există apropiere și depărtare, deasupra și dedesubt, înainte și după. Tehnic vorbind, sunt privirea unui ochi imposibil. Nu se află pe malul bălții – punctul de vedere care îi privește –, nu e în aer, nu e la suprafața apei, nu e în depărtare, nu e aproape. E pretutindeni. Poate un zeu astigmatic ar putea să vadă așa – îi plăcea să gloseze, ironic, profesorului Mondrian Kilroy. El spunea: *Nymphéas* sunt nimicul, văzut prin ochiul nimănui.

Astfel, să privești *Nymphéas* însemna să privești o privire – spunea – și în plus o privire care nu putea fi raportată la o experiență a noastră precedentă, ci o privire unică și irepetabilă, o privire care n-ar putea niciodată să fie a noastră. În alți termeni: să privești *Nymphéas* e o experiență limită, o sarcină aproape imposibilă. Lucrul nu trebuie să-i fi scăpat lui Monet, care mult timp s-a ocupat, și preocupat, cu o exigență maniacală, să studieze o anume așezare a *Nymphéas* care să reducă pe cât posibil non-vizibilitatea. Ce a reușit să găsească a fost un expedient elementar, ingenuu în sine, care până și astăzi demonstrează o oarecare eficacitate și care, ca irelevant corolar, a făcut să alunece acei nuferi în raza de studiu a profesorului Mondrian Kilroy. Monet a vrut ca *Nymphéas* să fie dispuse – conform unei succesiuni exacte – pe opt pereți curbi.

— Curbe, domnilor – scanda profesorul Mondrian Kilroy, cu satisfacție vădită.

Pentru un învățat care dedicase ample lucrări curcubeului, ouălor tari, caselor lui Gaudí, ghiulelelor de tun, ieșirilor de pe autostradă și coturilor fluviilor – pentru un învățat care consacrase suprafețelor curbe ani de reflecție și analiză – pentru profesorul Mondrian Kilroy, așadar, trebuia să fie o emoționantă epifanie să descopere cum pictorul acela bătrân, împingându-se în echilibru pe muchia imposibilului, se încredințase, spre salvarea sa, mișcării curbe a unor pereți îngăduitori, scăpați de condamnarea oricărui unghi. Și, cu satisfacție electrizată, profesorul Mondrian Kilroy se simțea îndreptățit, în momentul acesta, să proiecteze diapozitivul numărul 421, reprezentând perspectiva celor două săli ale Orangeriei din Paris, unde *Nymphéas* ale lui Monet au fost instalate, în ianuarie 1927, și unde, și astăzi, i-ar fi permis publicului să le vadă, dacă *a vedea* nu ar fi un termen complet neadecvat gestului, imposibil, de a le privi.

(Diapozitivul numărul 421)

Nu e un singur centimetru din *Nymphéas* care să nu fie o suprafață curbă, domnilor. Și cu aceasta profesorul Mondrian Kilroy ajungea în miezul lecției sale numărul 11, clar cea mai limpede dintre toate. Se apropia de auditoriu și de acum până la sfârșit dezlănțuia totul cu o pasiune aluvională și metodică.

Eu am văzut oamenii, acolo, înăuntru, având a face cu *Nymphéas*. Dând năvală pe ușă și imediat simțindu-se pierduți, ca DOBORÂȚI de fireasca sarcină de a vedea, EJECTAȚI din habitacolul unui punct de vedere precis și deversAAAAți într-un spațiu al cărui început îl caută în van. Un început. Într-un anumit sens, *Nymphéas* se rotesc în jurul lor, deși nemișcați, puși în mișcare de curbura care îi aliniază unul în continuarea

celuilalt în jurul golului din cele două săli, sugerând în mod fatal un fel de panoramă căreia oamenii i se abandonează, încercând să se rotească în jurul lor înșilor, cu privirea întoarsă la 360 de grade, într-o uimire copilărească. Nu rareori cu un surâs pe chip. Poate preț de o clipă își fac iluzia că au văzut, instalați într-o percepție înrudită cu cea cinematografică, dar imediat apare dezamăgirea care îi determină, mecanic, să caute distanța justă și secvența potrivită, mai exact cele două lucruri de care cinematograful i-a dezobișnuit dictându-le cu exactitate la fiecare pas distanța și secvența, și astfel dezvățându-i în privința alegerii privirii, cinematograful fiind o privire constant forțată, suplinitoare, și, ca să spunem așa, despotică, tiranică: în vreme ce, în schimb, acei nuferi par să sugereze mai degrabă vertijul unei percepții libere – un dictat, se știe, prohibitiv. Oamenii sunt ca pierduți. Astfel, își iau tot timpul. Rătăcesc, se întorc, se plimbă, se întorc, defilează, se dau înapoi, uneori se așază – pe jos sau pe milostiva, special conceputa, banchetă – conștienți că văd ceva ce le place, dar nicidecum siguri că vor să vadă, într-adevăr, să o vadă. Mulți încep să se întrebe cât. Cât timp i-a trebuit, cât sunt de înalte, câte kilograme de culoare o fi folosit, câți metri lungime, cât. Divaghează, e evident, le place să se gândească că dacă știi ce ai dinainte ar trebui să poți să-l ai, efectiv, dinainte, și nu sub, deasupra, lângă, adică unde se află *Nymphéas*, nepăsătoare la orice cuantificare – pur și simplu pretutindeni. Mai devreme sau mai târziu, îndrăznesc și se apropie. Merg să vadă. Dar chiar de aproape. Ar atinge, dacă ar putea – își pun ochii, neputând să-și pună degetele. Și încetează definitiv să vadă, nereușind să se mai raporteze la nimic, observând numai urme de pensulă groase și anarhice, ca fundurile unor farfurii murdare, muștar, dulceață și maioneză albastră, sau, cromatic, ca virgulele de pe peretele unui veceu impresionist. Râd. Și se întorc imediat îndărăt să regăsească

punctul în care era clar ce nu vedeau: nuferi. Dându-se înapoi, nu uită să se întrebe cum putea omul acela să vadă de la distanță și să picteze de aproape, un subtil truc care îi farmecă, lăsându-i, la capătul călătoriei lor cu spatele spre centrul sălii, la fel de inutili ca înainte și, pe deasupra, vrăjiți: momentul exact în care conștiința de a nu ști că văd capătă o ramificație de vene dureroasă, legată de acum, așa cum e, de certitudinea ascunsă că ceea ce le scapă privirii ar fi fost plăcere profundă și amintire de neuitat a frumuseții. Atunci se predau. Și pun mâna pe substitutul suprem al experienței, cel care pecetluiește toate privirile ratate. Scot afară din căldura huselor gri căptușite înfrângerea care este aparatul de fotografiat.

Fotografiază *Nymphéas*.

Emoționant. Cârja aruncată înspre tunurile dușmanului. Obiective de 50 mm lansate în picaj ca niște lasouri kamikaze spre flote de nuferi fugari. Blitzurile nici nu sunt permise în prevederile nemiloase ale regulamentului: impresionează pelicule căutând încadrări umane – imposibile – corectate prin chinuitoare flexiuni pe genunchi, torsiuni ale bustului, înclinări sfidând centrul gravitațional. Cerșesc o privire oarecare, bizuindu-se poate pe ajutorul miraculos și chimic al camerei obscure. Cele mai emoționante – dintre toate, cele mai emoționante – își urlă înfrângerea intercalând între obiectiv și nuferi umilitoarea prezență corporală a unei rude, poziționată în general, ca într-un gest simbolic de capitulare, cu spatele la nuferi. Ani întregi, apoi, va saluta oaspeți și prieteni de pe o comodă, cu surâsul stins al unui văr naufragiat, cu ani în urmă, într-o baltă cu *nymphéas*, *hélas*, *hélas*. Îi ia cu el, bătrânul pictor canalie, astfel, pierduți într-o sarcină imposibilă, să privească o privire care nu există, cuceriți și învinși, jefuiți de artificii lui, oamenii, pur și simplu, de el, nuferii lui, culorile, pensulele lui blestemate, privirea pe care a văzut-o el, nemaivăzută vreodată,

apă, nuferiiiiiiiiiii și. Până în ziua de azi l-aș urî pentru asta. Nu există iertare pentru profeții cu profeții ilizibile, și vreme îndelungată am crezut că el făcea parte din specia aceea, cea mai rea dintre toate, profesorii răi, convins fiind că privirea imaginată de el, la urma urmelor, rămânea o privire inutilă, deoarece le era inaccesibilă celorlalți și rezervată lui, care n-a știut să o facă să poată fi privită. Era demn de dispreț pentru asta, fiindcă odată îndepărtată această acrobație a percepției – acea călătorie nebunească dincolo de orice punct de vedere, în căutarea unui oarecare infinit –, odată îndepărtată această aventură pionieristică a sensibilității, rămânea o mare de nuferi defocalizați, o mostră hipertrofică de impresionism, această tehnică nocivă și desfrânată în care inteligența medie burgheză adooooooră să recunoască irupția modernului, electrizată de ideea că a fost o revoluție, și aproape emoționată de ideea de a o putea iubi, deși e o revoluție, constatând că, în fond, n-a făcut deloc rău nimănui – *new for you*, în sfârșit o revoluție special concepută pentru tinerele fete de familie bună, cadou în fiecare cutie emoția modernității – puah. Nu putea fi decât detestat pentru ceea ce făcuse, iar eu l-am urât de fiecare dată când am intrat în cele două săli ale Oranjeriei, la Paris, ieșind mereu învins, de fiecare dată, vreme de douăzeci de ani. Și l-aș urî și azi – profanator inutil al suprafetelor curbe – dacă nu mi s-ar fi întâmplat ca în după-amiaza zilei de 14 iunie 1983 să văd pe cineva – o femeie – care a intrat în sala 2, cea mai mare, și, sub ochii mei, a văzut *Nymphéas* – a văzut *Nymphéas* – dezvăluindu-mi astfel că era cu putință s-o faci, nu pentru mine, poate, dar în esență, pentru cineva, pe lumea asta: privirea asta vedea, era acolo înăuntru, și era ceva care era începutul, parabola și sfârșitul. Ani de zile spionasem de fapt femeile, acolo, înăuntru, suspectând instinctiv că, dacă exista o soluție, atunci o femeie avea s-o descopere, fie și printr-o

obiectivă complicitate între enigme. Bineînțeles că observam femeile frumoase, mai ales femeile frumoase. Femeia aceea s-a desprins de grupul ei, o femeie orientală, cu o pălărie mare care îi ascundea fața pe jumătate, cu pantofi caraghioși, s-a desprins și s-a îndreptat spre un perete din sala 2 – era pe centru, prima, cu grupul ei de turiste orientale, femei toate – și s-a desprins de ele, ca și cum ar fi pierdut legătura care o ținea agățată de grupul ei, iar acum o neobișnuită forță gravitațională o atrăgea făcând-o să cadă lângă nuferi, cei expuși pe peretele dinspre răsărit, unde maximă e curbura – spre nuferi s-a lăsat să cadă, luând deodată alura unei frunze de toamnă – cădea ca un pendul, oscilând cu mișcări contradictorii și armonios contorsionate – îmi place să spun: curbe – cu două cârje, din lemn, strânse la subsuori – cu picioarele ca niște limbi de pendul negre moi năruite pe dinăuntru cântând într-un ritm focomel – cu un șal pe spate – șal-de-boală – cu brațele răsucite grosolan – părea o falenă splendidepuizată, și eu am privit-o – ca și cum venea dintr-o lungă migrație, epuizată, splendidă, acolo. Câștiga centimetru cu centimetru, cu un efort uriaș, și nu părea să cunoască ipoteza opririi. Își orienta fiecare mișcare în jurul axei malformației sale, și totuși avansa, scotea tresăriri care semănau a pași, și așa avansa, melc răbdător, inseparabil de boala carcasei sale – cu o dâră de bale în urma ei, indicând traiectoria grotescului traseu – jena cu care o urmăreau ceilalți, înghițind rușine și dezamăgire, căutând o scăpare pentru privire, dar nu era ușor să încetezi s-o privești – nu reușeai să te uiți altundeva – erau o mulțime de persoane, eram eu, la un moment dat a fost numai ea. A reușit să atingă ușor nuferii, apoi a prins să alunece de-a lungul lor, urmând curbura peretelui, dar îmbogățită cu vocalize cinetice, linia curbă răsucită într-o mângăleală tot mai obosită cu fiecare zguduitură, distanța revizuită clipă de clipă, nu mai puțin nedefinită ca a

nuferilor, deoarece împrăștiată în această mișcare cu mii de direcții, izbucnită în acel corp lipsit de centru. A parcurs toată sala astfel, apropiindu-se și îndepărtându-se, zdruncinată de pendulul beat care îi măsura pe dinăuntru timpul suferinței, în timp ce lumea se dădea la o parte, atentă să nu tulbure nici cele mai neprevăzute evoluții ale mersului ei. Și eu, care ani de zile încercasem să privesc acei nuferi, nereușind să văd altceva decât nuferi, ba chiar unii kitsch și deplorabili, am lăsat-o să treacă pe lângă mine și brusc am înțeles, fără măcar să-i spionez ochii, cu absolută claritate am înțeles că ea vedea – ea era privirea pe care acei nuferi o povesteau – privirea care îi văzuse dintotdeauna – ea era unghiul exact, punctul de vedere precis, ochiul imposibil – erau pantofii ei grosolani, negri, erau suferința ei, răbdarea ei, oroarea mișcărilor ei, cârjele de lemn, șalul de boală, șalul de boală, hârâitul picioarelor și brațelor, durerea, forța, și această irepetabilă traiectorie împrăștiată în spațiu – pierdută pentru totdeauna când la final a ajuns, s-a oprit și a zâmbit.

Începând cu acel 14 iunie 1983, viața profesorului Mondrian Kilroy înclină spre o anumită melancolie, în coerență cu convingerile lui teoretice, care, pornind de la analiza *Nymphéas* a lui Monet, deduseseră primatul obiectiv al durerii drept *conditio sine qua non* a unei percepții superioare asupra lumii. Se convinsese că suferința era singura cale capabilă să conducă dincolo de suprafața realului. Era linia curbă care dribla structura octogonală a inautenticului. Totuși, profesorul Mondrian Kilroy avea o viață fericită, lipsită de mari dureri, și din întâmplare ferită de capriciile neșansei. Ceea ce făcea lucrurile problematice, date fiind premisele teoretice expuse mai sus, făcându-l să se simtă inexorabil inadapdat, și acest lucru sfârșea prin a fi singurul său motiv de suferință, necazul de a nu avea necazuri. Victimă a acestui banal scurtcircuit

teoretico-sentimental, profesorul Mondran Kilroy a alunecat puțin câte puțin într-o depresie nervoasă reală, care îi provoca din când în când pierderi de memorie, vertijuri și schimbări imprevizibile de dispoziție. I se întâmpla să se surprindă plângând, uneori, fără motive precise, nici scuze. Pe de o parte se bucura de aceste elanuri, dar nu era atât de aservit propriilor teorii încât să nu resimtă, de fiecare dată, puțină rușine. Într-o zi, chiar în timp ce plângea – într-un mod complet gratuit – ascuns în amfiteatrul 6, văzu ușa deschizându-se și un băiețel intrând. Era unul dintre studenții lui, se numea Gould. La facultate era celebru fiindcă își luase licența la unsprezece ani. Era un copil-minune. O perioadă chiar locuise acolo, la facultate, la puțin timp după groaznica poveste cu mama sa. Mama era o doamnă blondă frumoasă, simpatică. Dar nu o ducea bine. Într-o zi soțul ei a venit s-o ia și a dus-o la o clinică, o clinică de psihiatrie. Spuse că nu se putea altfel. Și atunci băiatul a ajuns să locuiască la facultate. Nu se știa prea bine nici măcar ce înțelesese el din toată povestea aceea. Nimeni nu îndrăznea să-l întrebe vreodată. Era un băiețel educat, nimeni nu voia să-l sperie. Din când în când, profesorul Mondrain Kilroy îi arunca câte o privire și se gândea că ar fi vrut să facă ceva pentru el. Dar nu știa ce.

Băiatul îl întrebă dacă voia o batistă sau ceva de băut. Profesorul Mondran Kilroy spuse că nu, că totul era bine. Rămaseră puțin acolo. Băiatul învăța. Era o lumină frumoasă, care intra pe ferestre. Profesorul Mondrian Kilroy se ridică, își luă sacoul și se îndreptă spre ușă. Când trecu prin fața băiețelului, îi atinse ușor capul cu mâna și murmură ceva de genul Ești un băiețel curajos, Gould.

Băiețelul nu răspunse nimic.

- Bună.
- Bună – zise Shatzy.
- Cu ce vă servesc?
- Doi cheeseburgeri și două sucuri de portocale.
- Doriți și cartofi prăjiți?
- Nu, mulțumesc.
- Dacă luați și cartofi prăjiți vă costă tot atât.
- Nu contează, mulțumesc.
- Cheeseburger, suc și cartofi prăjiți, e combinația numărul 3 – zise arătând o fotografie din spatele lui.
- O fotografie frumoasă, dar nu ne plac cartofii prăjiți.
- Puteți lua dublu cheeseburger, combinația numărul 5, fără cartofi și costă la fel.
- La fel cu ce?
- Cu cheeseburger și suc de portocale.
- Un dublu cheeseburger costă tot cât un cheeseburger simplu?
- Incredibil.
- Combinația numărul 5, deci?
- Nu. Vrem numai cheeseburgeri. Câte unul de fiecare. Fără dublu cheeseburgeri.
- Cum vreți. Dar aruncați banii degeaba.
- Nu contează, mulțumesc.
- Doi cheeseburgeri și două sucuri de portocale, atunci.
- Perfect.
- Desert?
- Vrei prăjitură, Gould?
- Da.
- Atunci adăugați și o prăjitură.
- Săptămâna aceasta pentru fiecare desert comandat

primiți unul gratis.

— Grozav.

— Ce vrei?

— Nimic, mulțumesc.

— Dar *trebuie* să-l iei, e cadou.

— Nu-mi plac deserturile, nu vreau.

— Dar eu *trebuie* să ți-l dau.

— Cum adică?

— E oferta săptămânii.

— Am înțeles.

— Așadar *trebuie* să ți-l dau.

— Și dacă *trebuie* să mi-l dai, eu nu-l vreau, nu-mi place, nu vreau să mă fac grasă ca Tina Turner, nu vreau să-mi pun chiloți XXL, ce *trebuie* să fac, să aștept săptămâna viitoare ca să mănânc un cheeseburger și cu asta basta?

— Poți să nu-l mănânci. Să iei desertul cadou și să nu-l mănânci.

— Să-l iau ca să ce?

— Poți să-l arunci.

— SĂ-L ARUNC? Eu nu arunc nimic, aruncă-l tu, ia, fă așa, îl iei și-l arunci, OK?

— Nu pot, mă concediază.

— Iisuse...

— Sunt foarte severi aici.

— În regulă, OK, las-o baltă, dă-mi prăjitura.

— Sirop?

— Fără sirop.

— E gratis,

— ȘTIU CĂ E GRATIS, DAR NU ÎL VREAU, OK?

— Cum vrei,

— Fără sirop.

— Frișcă?

— Frișcă?

— E și frișcă, dacă vrei.

— Eu nu vreau nici măcar *prăjitura*, cum naibii îți trece prin cap că aș vrea FRIȘCĂ?

— Nu știu.

— Știu eu: fără frișcă.

— Nici pentru băiețel?

— Nici pentru băiețel.

— În regulă. Doi cheeseburgeri, două sucuri de portocale, o prăjitură simplă. Astea sunt pentru voi – adăugă, întinzând spre Shatzy două lucruri învelite în hârtie transparentă.

— Ce naiba e?

— Gumă de mestecat, e cadou, înăuntru e o biluță de zahăr, dacă biluța e roșie, câștigi încă zece gume de mestecat, dacă e albastră, câștigi combinația numărul 6, gratis. Dacă biluța e albă, o mănânci și se termină aici. Oricum, regulamentul e tipărit pe hârtie.

— Scuză-mă o clipă.

— Da?

— Scuze, hei...

— Da.

— Să presupunem că prin absurd eu iau porcăria asta de gumă, da?

— Da.

— Să presupunem tot prin absurd că o să stau să mestec la ea un sfert de oră și apoi găsesc înăuntru o biluță albastră.

— Da.

— Atunci ar trebui să ți-o aduc, plină de salivă, s-o pun aici, iar tu mi-ai da o combinație numărul 6 plină de grăsimi, prăjită și călduță.

— Gratis.

— Și, după tine, când ar trebui s-o mănânc?

— Imediat, cred.

— Eu vreau un cheeseburger și un suc de portocale, ai înțeles? Nu știu ce să fac cu trei bucăți de pui prăjit plus o porție medie de cartofi plus un porumb cu unt plus o Cola medie. NU ȘTIU CE NAIBA SĂ FAC CU ELE.

— De obicei se mănâncă.

— Cine? Cine le mănâncă? Marlon Brando, Elvis Presley, King Kong?

— Lumea.

— Lumea?

— Da, lumea.

— Auzi, pot să te rog ceva?

— Sigur.

— Ia gumele astea.

— Nu pot.

— Le pui deoparte pentru următorul obez care vine pe-aici, ce zici?

— Nu pot, serios.

— Iisuse...

— Îmi pare rău.

— Ți pare rău.

— Dă-mi gumele astea.

— Nu sunt rele, sunt cu aromă de papaya.

— *Papaya?*

— E moda de anul ăsta.

— OK, OK.

— Atât?

— Da, dragă, atât.

Au plătit și s-au dus la masă. Agățat de tavan era un monitor deschis pe canalul *Food TV*. Punea întrebări. Dacă știai răspunsul corect, îl scriai în spațiul adecvat de pe fața de masă de hârtie și o înmânai la casă. În momentul acela întrebarea

era: Cine a înscris primul gol în finala Campionatului Mondial din 1966?

1. Jeoffrey Hurst

2. Bobby Charlton

3. Helmut Haller

— Trei – șopti Gould.

— Nici să nu te gândești – șuieră Shatzy și desfăcu ambalajul cheeseburgerului. Pe interiorul capacului descoperi o bulină roșu-aprins. Pe ea scria FELICITĂRI!!! AI MAI CÂȘTIGAT UN HAMBURGER! Și cu litere mai mici: Du îndată acest cupon la casă, vei primi un hamburger gratis și un suc la jumătate de preț! Mai era încă o frază, scrisă oblic, dar Shatzy nu o citi. Închise calm cutia din plastic, lăsând cheeseburgerul înăuntru.

— Să mergem, zise.

— Dar nici n-am început... spuse Gould.

— Începem altă dată.

Se ridicară, lăsând totul acolo, și se îndreptară spre ușă. Îi opri un tip îmbrăcat în clown, numai că pe cap avea șapca fast-foodului.

— Un balonaș pentru dumneavoastră, doamnă.

— Ia balonașul, Gould.

Pe balonaș scria EU MĂNÂNC HAMBURGER.

— Dacă îl agățați de ușa casei, puteți participa la concursul DUMINIBURGER.

— Agață-l de ușă, Gould.

— În fiecare duminică se extrage o casă cu balonașul expus și un camionaș va aduce la ușă 500 de cheesebaconburgeri.

— Amintește-ți să eliberezi aleea din fața ușii, Gould.

— E și un congelator de 300 de litri la ofertă specială. Pentru a păstra cheesebaconburgerii.

— Se înțelege.

— Dacă îl luați pe cel de 500 de litri, primiți cadou și un cuptor cu microunde.

— Grozav.

— Dacă deja aveți unul, puteți lua un foehn profesional cu patru viteze.

— În cazul în care ar trebui să spăl cu șampon cheesebaconburgerii?

— Pardon?

— Sau să mă spăl pe cap cu ketchup.

— Poftim?

— Se spune că dă strălucire părului.

— Ce, ketchupul?

— Da, nu ai încercat niciodată?

— Nu.

— Să încerci. Și sosul bearnes e bun.

— Serios?

— Te scapă de mătreață.

— N-am mătreață, slavă Domnului.

— O să faci cu siguranță dacă mai continui să mănânci sos bearnes.

— Dar nu mănânc niciodată.

— Da, dar te speli cu el pe cap.

— Eu?

— Sigur, se vede după foehn.

— Ce foehn?

— Cel pe care l-ai agățat la ușă.

— Dar eu nu l-am agățat la ușă.

— Gândește-te bine, l-ai pus când ți-a zburat cuptorul cu microunde cu patru viteze.

— De unde să zboare?

— Din congelator.

— Din congelator?

— Duminică, nu-ți amintești?
— Glumești?
— Ți se pare că glumesc?
— Nu.
— Răspuns corect. Ai câștigat 500 de litri de balonașe, vă vor fi livrate cu cheeseburgerul, ne mai vedem, la revedere.
— Nu înțeleg.
— Nu contează. Ne mai vedem, da?
— Balonașul.
— Ia balonașul, Gould.
— Roșu sau albastru?
— Copilul e orb.
— Ah, scuze.
— Nu-i nimic. Se întâmplă.
— Luați dumneavoastră balonașul?
— Nu, îl ia copilul. E orb, nu prost.
— Să-i dau unul roșu sau unul albastru?
— De culoarea vomei nu aveți?
— Nu.
— Ciudat.
— Doar roșii sau albastre.
— Să fie roșu.
— Poftiți.
— Ia balonașul roșu, Gould.
— Uite, poftim.
— Mulțumește, Gould.
— Mulțumesc.
— Cu plăcere.
— Mai avem ceva să ne spunem?
— Poftim?
— Se pare că nu. La revedere.
— Succes duminică.

— Să fie.

Ieșiră din fast-food. Aerul era rece și limpede, de iarnă curată.

— Planetă de căcat, zise încet Shatzy.

Gould stătea acolo, pe mijlocul trotuarului, nemișcat, cu un balonaș roșu în mână. Pe el scria EU MĂNÂNC HAMBURGERI.

— Mi-e foame, zise.

— LARRY!... LARRY!... Larry Gorman se apropie de locul unde ne aflăm... e înconjurat de clanul lui... ringul e plin de lume... LARRY!... nu e ușor, pentru campion, să-și facă loc... e Mondini, antrenorul său... o adevărată victorie-fulger, în seara aceasta, aici la Sony Sport Club, să recapitulăm, 2 minute și 27 de secunde au fost de ajuns... LARRY, iată, Larry, suntem în direct la radio... Larry... suntem în direct, așadar, o victorie-fulger...

— Microfonul ăsta funcționează?

— Da, suntem în direct.

— Frumos microfon, de unde l-ai cumpărat?

— Nu eu mă ocup de asta, Larry... ascultă... te-ai gândit că o să închei așa de repede sau...

— Surorii mele i-ar plăcea foarte mult...

— Vreau să spun...

— Nu, acum pe bune. Știi, o imită pe Marilyn Monroe, leit Marilyn, e identică vocea, jur, doar că nu are un microfon...

— Ascultă, Larry...

— De obicei se descurcă cu o banană.

— Larry, vrei să spui ceva despre adversarul tău?

— Da. Vreau să spun ceva.

— Spune.

— Vreau să spun ceva despre adversarul meu. Adversarul meu se numește Larry Gorman. De ce se încăpățânează să-mi pună dinainte indivizii ăia goi cu mânuși? Mă încurc mereu de ei. La urmă sunt nevoit să-i trântesc la pământ.

— LA NAIBA, GOULD, VREI SĂ IEȘI DE ACOLO?

Vocea era a lui Shatzy. Venea din spatele ușii. Ușa de la baie.

— Vin, vin.

Muzică de apă trasă. Robinetul de la chiuvetă *on*. Robinetul

de la chiuvetă *off*. Ușa care se deschide.

— De o jumătate de oră te așteaptă.

— Vin.

Acasă la Gould sosiseră cei de la televiziune. Voiau să facă un reportaj pentru ediția specială de vineri seara. Titlul: „Portretul unui copil genial“. Montaseră cadrul de filmat în sufragerie. Aveau în minte un interviu de o jumătate de oră. Sperau să scoată la lumină povestea extrem de tristă a unui băiețel condamnat de inteligența lui la singurătate și succes. Genialitatea consta în a fi găsit pe cineva a cărui viață era o tragedie nu pentru că era vai de lume, ci, din contră, pentru că era grozav. Dacă nu era chiar ceva de geniu, cel puțin păruse o idee bună.

Gould se așeză pe canapea, în fața camerei de luat vederi. Poomerang se puse alături, și el așezat. Diesel nu încăpea pe canapea, așa că se așeză pe jos, deși asta îi luă ceva timp. Și nici nu era clar cine avea să reușească să-l mai ridice de acolo. Oricum. Poziționară microfoanele și aprinseră spoturile. Intervievatoarea își aranjă puțin fusta peste picioarele încrucișate.

— E totul în regulă, Gould? zise.

— Da.

— Trebuie doar să mai testăm microfoaanele.

— Da.

— Vrei să ne spui ceva în el, orice?

— Nu, nu am chef să spun nimic în microfoanele astea, n-o s-o fac nici dacă mă plătiți un bilion de...

— E foarte bine, totul în regulă, OK, putem să începem. Ești gata?

— Da.

— Uită-te la mine, OK? Lasă camera de filmat.

— OK.

— Să-i dăm drumul.

— Da.

— Domnule Gould... sau îți pot spune doar Gould?

— ...

— Gould să fie, în regulă. Ascultă, Gould, când ți-ai dat seama că nu erai un copil oarecare, vreau să spun, că erai un geniu?

POOMERANG (nonspunând) – Depinde. Dumneavoastră, de exemplu, când v-ați dat seama că sunteți tâmpită? S-a petrecut brusc, sau ați descoperit-o puțin câte puțin, la început comparând notele dumneavoastră cu cele ale colegilor, apoi observând că la petreceri nimeni nu voia să fie în echipă cu dumneavoastră când se juca „Ghicește filmul“?

— Gould?

— Da?

— Voiam să știu... dacă îți amintești, când erai mic, de vreo întâmplare, ceva, în care brusc te-ai simțit diferit de ceilalți, diferit de ceilalți copii...

DIESEL – Da, îmi amintesc foarte bine. Vedeți, mergeam în parcuri, cu ceilalți, cu toți copii din cartier... erau acolo leagăn, tobogane, chestii din astea... era un parc frumos, și mergeam acolo, după-amiaza, dacă era soare. Mă rog, eu nu știam, atunci, că eram... diferit, să zicem, totuși, că eram deja mare, dar... un copil nu poate ști dacă e diferit sau... eu eram cel mai mare, atâta tot, așa că într-o zi am urcat scara toboganului, era prima oară, nu te lăsau s-o faci dacă erai prea mic, dar în ziua aceea nimeni nu m-a văzut, nimeni nu știa prea bine nici câți ani aveam, așa că am început să urc scara aia, și ce s-a întâmplat a fost că odată ajuns sus m-am așezat în tobogan și n-a mers, nu mi încăpea fundul în el, nu încăpeam, vă dați seama? Îmi dădeam toată silința, dar nenorocitul ăla de fund nu voia să încapă și pace... era stupid, dar nu era nimic de făcut, fundul nu

încăpea pe tobogan. Așa că în cele din urmă a trebuit să mă întorc înapoi. Am coborât din tobogan, dar pe partea cu scara. Dumneavoastră știți ce înseamnă să cobori dintr-un tobogan pe partea cu scara? Ați încercat? Când toți se uită la tine? Știți senzația? Ușor pentru cine a încercat, așa e? O grămadă de lume coboară de pe tobogan pe partea cu scara. Ați observat? O mulțime de lume a dat greș, asta e adevărul.

— Gould?

— Da?

— OK, OK. Atunci, ascultă... vrei să ne spui cum sunt relațiile tale cu ceilalți copii, ai prieteni? Te joci, faci sport, lucruri de genul ăsta?

POOMERANG (nonspunând) – Mie îmi place să mă bag sub apă. Acolo dedesubt totul e altfel. Nu e zgomot, nu poți să faci zgomot, chiar să vrei, și nu poți să faci, nu e zgomot acolo dedesubt. Te miști încet, n-ai cum să faci gesturi bruște, sau, ce știu eu?, gesturi rapide, trebuie să te miști încet, toți sunt forțați să se miște încet. Nu poți să te lovești, nu poți să primești acele palme amicale prostesti pe spate sau alte alea, e un loc frumos. Mai ales e locul ideal ca să vorbești, știți? Asta chiar îmi place, să vorbesc acolo dedesubt, e locul ideal, poți să vorbești și... poți să vorbești, iată, toți pot să vorbească, oricine, dacă vrea, poate să vorbească, e grozav cum se vorbește acolo dedesubt. Păcat doar că nu e niciodată... nu e aproape niciodată nimeni, asta e adevăratul defect al problemei, că acolo dedesubt nu e nimeni, în afară de tine, vreau să spun, ar fi un loc fantastic, dar nu e aproape niciodată nimeni cu care să vorbești, de obicei nu găsești niciodată pe nimeni. E păcat, nu vi se pare?

— Vrei să facem o pauză, Gould? Putem să ne oprim și să începem din nou când vrei.

— Nu, e în regulă, mulțumesc.

— Sigur?

— Da.

— Vrei să vorbești despre ceva?

— Nu, prefer să îmi puneți întrebări, e mai simplu.

— Sigur?

— Da.

— OK... ascultă...

— ...

— Ascultă... faptul că ești un băiețel... special, să spunem așa... special... vreau să spun, cu ceilalți copii merge totul bine? Funcționează

DIESEL – Știți ceva? E problema lor. M-am gândit de multe ori și am înțeles că, dacă lucrurile stau așa, e problema lor. Eu n-am o problemă să stau cu ei, pot să-i iau de mână, să le vorbesc, putem să ne jucăm împreună, nu e ca și cum eu mi-aș aminti tot timpul cum sunt, eu uit, ei sunt cei care nu uită niciodată. Niciodată. Uneori se vede că le-ar plăcea să se apropie de mine, sau ce știu eu, dar e ca și cum le-ar fi puțin teamă să nu se rănească, sau ceva de genul. Nu știu cum s-o ia. Sunt în stare să-și imagineze o sumedenie de lucruri despre ce pot eu să fac sau nu, își închipuie cine știe ce, stau mereu să se gândească ce m-ar putea enerva, nu știu, ce m-ar putea jigni sau enerva, și totul se duce naibii, nu trebuie să facă așa. Nimeni nu le-a explicat că cei puțin speciali, cum spuneți dumneavoastră, sunt în fond normali, au aceleași dorințe ca ceilalți, aceleași temeri, nu e deloc diferit, poți fi special în ceva și în rest normal, cineva ar trebui să le-o explice. Ei complică prea mult lucrurile și de aceea obolesc, apoi o lasă baltă, e de înțeles, se țin la distanță, ești o problemă pentru ei, înțelegeți? Nimeni nu merge la cinematograful cu o problemă, credeți-mă. Vreau să spun: și dacă ai numai un amărât de prieten cu care să mergi la cinema, nici prin gând nu-ți trece să te duci cu o problemă. Nici nu își închipuie cum ar fi să meargă cu mine. Așa funcționează.

— Preferi să vorbim despre familia ta?
— Dacă vrei.
— Povestește-mi despre tatăl tău.
— Ce vrei să știi?
— Nu știu... îți place să stai cu tatăl tău?
— Da. El lucrează în armată.
— Ești mândru de el?
— Mândru?
— Da, vreau să spun, ești... mândru... mândru de el?
— ...
— Și mama ta?
— ...
— Vrei să ne povestești despre mama ta?
— ...
— ...
— ...
— Preferi să vorbim despre școală? Îți place să fii ceea ce ești?

— În ce sens?

— Vreau să spun că ești faimos, te cunoaște lumea, colegii tăi, profesorii, toți știu cine ești. E un lucru care îți place?

POOMERANG (nonspunând) – Auziți, vă spun o poveste. Într-o zi sosește unul în cartierul meu, unul din afară, mă vede pe stradă și mă oprește. Voia să știe dacă îl cunoșteam pe Poomerang. Dacă știam unde putea să-l găsească. Eu n-am răspuns nimic, așa că el a început să-mi explice, mi-a spus că e un tip fără păr, înalt așa cam ca tine, și nu vorbește niciodată, trebuie să-l cunoști, nu-i așa? Ăla care nu vorbește niciodată, toți îl știu. Eu am continuat să nu spun nimic. El a început să se înflăcăreze, haide, a spus, s-a vorbit despre el și în ziar, ăla care a descărcat un camion cu căcat în fața CRB, pentru treaba aia cu Mami Jane, haide, e unul îmbrăcat mereu în negru, toți îl

cunosc, umblă mereu cu un soi de uriaș, prietenul lui. Știa tot. Îl căuta pe Poomerang. Și eu eram acolo. Îmbrăcat în negru. Tăcând. La urmă s-a enervat. Striga că dacă n-aveam chef să vorbesc puteam să mă duc la dracu', ce maniere-s astea, nu mai poți nici să întrebi ceva pe cineva, în ce lume trăim. Striga. Și eu eram acolo. Înțelegeți? Înțelegeți că era o întrebare tâmpită să mă întrebe dacă îmi place sau nu? Hei, cu dumneavoastră vorbesc, înțelegeți?

— Nu ai chef de vorbă, Gould?

— De ce?

— Putem să ne oprim, dacă vrei.

— Nu, nu, pentru mine e foarte bine.

— Dar pentru mine nu e tocmai ușor.

— Îmi pare rău.

— Asta e. Se întâmplă.

— Îmi pare rău.

— Nu știu, ce vrei să te întreb?

— ...

— Nu știu, ai visuri, de exemplu... visezi ceva pentru când vei fi mare, ceva ce... visuri, pe scurt.

DIESEL – Aș vrea să văd lumea. Știți care e problema? În mașină nu încap, iar în autocar nu mă lasă să urc, sunt prea mare, nu au scaune pentru mine, e cam ca în povestea cu toboganul, e același lucru, nu există soluție. E stupid, nu-i așa? Dar între timp eu aș vrea să văd lumea, și nu e chip, trebuie să stau aici și să mă uit la fotografiile din ziare sau din atlas. Și cu trenurile e nasol, am încercat, era nasol. Nu există soluție. Aș vrea numai să stau acolo și să văd lumea defilând prin spatele ferestrelor a ceva suficient de mare ca să mă ducă, atâta tot, pare un lucru mărunț, și totuși nu e. Dacă chiar vreți să știți, e singurul lucru care îmi lipsește cu adevărat, vreau să zic, eu sunt fericit să fiu așa cum sunt, nu aș fi vrut să fiu unul

oarecare, ca mulți alții, mă simt bine să fiu așa. Singurul lucru e ăsta. Îmi pare rău că sunt prea mare ca să pot vedea lumea când voi fi mare. Atâta tot. Pe bune, numai asta mă enervează.

— Cred că e de ajuns, Gould.

— Da?

— În sfârșit, putem să ne oprim aici.

— Bine.

— Ești sigur că nu vrei să spui nimic?

— În ce sens?

— E ceva ce ai vrea să spui înainte să ne oprim? Orice.

— Da. Poate că da. Un lucru.

— Bine, Gould. Spune-l atunci.

— Dumneavoastră știți cine e profesorul Taltomar?

— E unul din profesorii tăi?

— Mai mult sau mai puțin. El nu merge la școală.

— Nu?

— El stă mereu pe marginea unui teren de fotbal, chiar în spatele porții. Stăm împreună acolo, amândoi. Și privim, înțelegeți?

— Da.

— Ei, voiam să spun că din când în cineva șutează, iar mingea ajunge afară, dincolo de poartă, se rostogolește până aproape de noi și apoi se oprește ceva mai încolo. Atunci portarul, de obicei, face câțiva pași în afara terenului, ne vede și strigă Mingea, vă rog, mingea, mulțumesc. Iar profesorul Taltomar nu se mișcă niciodată, continuă să se uite spre teren, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De zeci de ori s-a întâmplat, și noi niciodată n-am fost să luăm mingea aia, înțelegeți?

— Da.

— Știți, eu și profesorul nu vorbim prea mult, ne uităm și atât, dar într-o zi m-am hotărât și l-am întrebat. L-am întrebat:

De ce nu mergem s-o luăm, nenorocita de minge? El a scuipat pe jos nițel tutun și apoi a zis: Ori privești, ori joci. Altceva n-a spus. Ori privești, ori joci.

— ...

— ...

— Și pe urmă?

— Și pe urmă nimic.

— Asta voiai să spui, Gould?

— Da, asta.

— Nimic altceva?

— Nu.

— În regulă.

— ...

— Atunci e în regulă, ne oprim aici.

— E în regulă așa?

— Da, e în regulă așa.

— Bine.

Ce facem cu chestia asta? a zis Vack Montorsi când a văzut înregistrarea. Vack Montorsi era prezentatorul emisiunii speciale de vineri seara. N-ar stârni nici măcar interesul unui cocainoman, remarcă în timp ce derula imaginile înainte cu telecomanda, căutând ceva care să nu fie deprimant. Încercaseră să-i ia interviu și tatălui lui Gould, dar el răspunsese că, din câte știa, jurnaliștii de televiziune erau o bandă de corupți cu care nu voia să aibă deloc a face. Așa că îi rămăseseră numai câteva filmări de la școala lui Gould și o serie destul de plictisitoare de declarații ale profesorilor săi. Spuneau lucruri de genul „talentul trebuie protejat” sau „inteligenta acestui băiețel e un fenomen care te determină să reflectezi cu privire la”. Vack Montorsi derula rapid înainte și scutura din cap.

— La un moment dat e unul care plânge, zise jurnalista,

jucând ultima carte decentă.

— Unde?

— Mai înainte.

Vack Montorsi derulă mai înainte. Apăru un profesor în papuci de casă.

— Ăsta e.

Era Mondrian Kilroy.

— Dar nu plânge.

— Plânge pe urmă.

Vack Montorsi apăsă pe *play*.

— „... în mare parte sunt numai povești. Oamenii cred că greutățile unui copil-minune se nasc din presiunile celor care îl înconjoară, de la așteptările grozave care i se pun în cărcă. Sunt povești. Adevărata problemă e înăuntrul lui, iar ceilalți n-au nici un amestec. Adevărata problemă e talentul. Talentul e ca o celulă care a luat-o razna, crescută în mod hipertrofic și fără să fie nevoie. E ca și cum ți s-ar construi o pistă de bowling în casă. Ți devastează totul, poate chiar să fie frumoasă, poate cu timpul înveți să joci bowling excepțional, devii cel mai mare jucător de bowling din lume, dar casa cum naiba ți-o mai îndrepti, cum o salvezi de toate astea, cum faci să păstrezi ceva despre care apoi, la momentul potrivit, să spui Asta e casa mea, marș afară, tâmpiților, e casa mea. Nu ai cum să reușești. Talentul e nimicitor, e obiectiv nimicitor, ce se întâmplă în jur nu mai contează. Lucrează din interior și nimicește. Trebuie să fii foarte puternic ca să poți salva ceva. Și acesta e un băiețel. Vă imaginați o pistă de bowling chiar în mijlocul casei unui băiețel? Și numai zgomotul pe care îl face, în fiecare zi, mereu bubuitul ăla, și certitudinea că o tăcere, o tăcere adevărată, o poți uita. Case fără liniște. Ce fel de case sunt astea? Cine îi restituie acelui băiețel casa lui? Dumneavoastră, cu camera dumneavoastră de filmat? Eu, cu lecțiile mele? Eu?“

Și aici, efectiv, profesorul Mondrian Kilroy își trăgea nasul, apoi își scotea ochelarii și își ștergea ochii cu o batistă mare albastră, foarte mototolită. Dacă voiai, puteai s-o iei drept un fel de plâns.

— Atât? întrebă Vack Montorsi.

— Mai mult sau mai puțin.

Vack Montorsi închise videorecorderul.

— Ce altceva mai avem?

— Gemenii și povestea aia cu *Gioconda* falsă.

— *Gioconda* e o porcărie.

Vineri seara se difuză o emisiune specială despre patru gemeni englezi. Vreme de trei ani merseseră la școală pe rând și nimeni nu-și dăduse seama. Nici iubita lor. Care avea acum o mică problemă.

16

Gould stătea așezat pe jos, pe mocheta de patru centimetri. Se uita la un televizor. Când se întoarse Shatzy, trecuse de zece. Ei îi plăcea să se ducă la cumpărături seara, susținea că lucrurile erau obosite și se lăsau cumpărate fără a opune rezistență. Deschise ușa și Gould îi spuse bună, fără să-și ia privirea de la televizor. Shatzy se uită la el.

— Nu te aștepta la cine știe ce, dar, oricum, dacă îl pornești o să vezi o diferență.

Gould spuse că nu funcționa. Apăsă pe toate butoanele telecomenzii, dar nu se întâmpla nimic. Shatzy puse cumpărăturile pe masa din bucătărie. Aruncă o privire spre televizorul închis. Era din imitație de lemn, dacă nu cumva din lemn adevărat.

— De unde l-ai luat?

— Ce?

— De unde ai luat televizorul?

Gould spuse că îl furase Poomerang de la un japonez care vindea farfurii japoneze făcute din ceară. Spuse că erau farfurii cu feluri de mâncare, ca pui și țelină, pești cruzi, chestii din astea, de necrezut cât erau de perfecte, era greu să-ți dai seama că erau false. Reușea să facă și supe. Zise că nu credea că era prea ușor să faci o supă din ceară, trebuia să te pricepi, nu era ceva ce puteai improviza, așa, pe loc.

— Cum adică *furat*?

— A plecat cu el.

— A înnebunit?

— Japonezul îi datora bani.

Spuse că Poomerang îi spăla vitrina în fiecare dimineață și că japonezul avea mereu o scuză bună ca să nu plătească, așa că Poomerang îi nonspusese că se săturase să aștepte, luase televizorul din imitație de lemn și plecase cu el. Spuse că poate chiar era din lemn adevărat, dar dacă stai într-un magazin cu chestii de mâncare făcute din ceară, perfect asemănătoare cu cele adevărate, începi să te aștepti ca totul să fie fals acolo, nu mai reușești să faci exact distincția. Atunci Shatzy spuse că așa trebuie să fi fost și adăugă că ei i se întâmpla când citea ziarele. Gould apăsă un buton roșu de pe telecomandă, dar nu se întâmplă nimic.

— Tu cunoști pe cineva care să fie nebun, Shatzy?

— Nebun, nebun?

— Unul despre care doctorii spun că e nebun.

— Un nebun adevărat.

— Da.

Shatzy spuse că ea crede că văzuse câțiva, da. Nu era o imagine prea frumoasă la început. Din cauză că fumează mereu și nu au sentimentul rușinii. Te trezești că se apropie de tine cu puțulica în mână, zise. Nu o fac din răutate, doar că le lipsește sentimentul rușinii. Probabil e legat de faptul că nu mai au

nimic de pierdut. Ceea ce e un mare noroc, adăugă. După puțin timp te obișnuiești oricum, și atunci poate să fie chiar ceva plăcut, chiar dacă plăcut nu e tocmai cuvântul potrivit. Emoționant. Spuse că putea fi un lucru emoționant.

— Tu știi ce se întâmplă în capul unuia care devine nebun? întrebă Gould.

Shatzy spuse că depinde de ce fel de nebun era. Unul oarecare, răspunse Gould. Nu știi, zise Shatzy. Cred că i se rupe ceva înăuntru, de aceea au doar bucăți care nu mai răspund la ordine. Ei dau comenzi, dar acestea se rătăcesc pe drum, nu sosesc, sau sosesc prea târziu și apoi nu se mai întorc înapoi, continuă să comande același lucru, obsesiv, și n-au cum să le anuleze. Așa că totul merge din rău în mai rău, e un fel de anarhie organizată, tu deschizi robinetul și se aprinde lumina, telefonul sună când pornești radioul, mixerul pornește când vrea el, deschizi ușa de la baie și te trezești în bucătărie, cauți ușa de ieșire și n-o mai găsești. Ba poate chiar să nu mai existe. Să dispară. Ești închis înăuntru pentru totdeauna. Shatzy se apropie de televizor. Voia să atingă lemnul. Spuse că dacă nu poți să ieși dintr-o asemenea casă, trebuie totuși să găsești o modalitate de a trăi acolo. Ei o fac. Din afară nu se înțelege nimic, dar pentru ei e totul foarte logic. Spuse că un nebun era unul care când vrea să se spele pe cap își bagă capul în cuptor.

— Pare să fie distractiv, zise Gould.

— Nu. Nu cred că e prea distractiv.

Apoi spuse că, după părerea ei, era lemn adevărat.

Gould stătea așezat pe jos, pe mocheta de patru centimetri. Continua să se uite la televizor. Shatzy spuse că la ea acasă aveau o masă din plastic verde, dar dacă te apropiai și te uitai bine descopereai că era lemn, ceea ce e lipsit de sens, dacă te gândești, dar atunci era mania aceea cu plasticul, totul trebuia să fie din plastic. Atunci Gould spuse că mama lui înnebunise.

Se întâmplase într-o zi. Acum e într-un spital de psihiatrie, spuse. Shatzy nu zise nimic, ci se aplecă deasupra televizorului, unde era o urmă de lovitură, un fel de lovitură, și cu unghia scoase afară o bucată de ceva dur, închis la culoare. Apoi spuse că probabil îi căzuse televizorul acela, nu era de mirare dacă nu mergea. Un televizor căzut e un televizor mort, spuse.

— Au venit după ea într-o zi și de atunci n-am mai văzut-o. Tata nu vrea ca eu s-o văd așa. Spune că nu trebuie s-o văd așa.

— Gould...

— Da?

— Mama ta a plecat acum patru ani cu un profesor care studiază peștii.

Gould încercă din nou să apese butoanele telecomenzii, dar nu se întâmplă nimic. Shatzy se duse la bucătărie și se întoarse cu o cutie de suc de grepfrut deschisă. O puse în echilibru pe marginea canapelei. Era o canapea albastră, aflată oarecum în fața televizorului. Gould începu să se scarpine pe picior cu telecomanda, chiar deasupra gleznei. Dacă e ceva ce te poate înnebuni, atunci e elasticul prea strâmt al unei șosete. Continua să se scarpine cu colțul telecomenzii. Shatzy luă din nou în mână cutia, se uită puțin în jur, apoi o puse pe masă, lângă un ghiveci cu petunii. Ai fi zis că făcea parte din decor. Se auzea zgomotul frigiderului, care, acolo, în bucătărie, fabrica frig, tremurând ca un bețivan bătrân. Atunci Gould zise că o luaseră dimineața devreme, el auzise agitația, dar continuase să doarmă, iar când se trezise, tatăl lui era acolo, plimbându-se înainte și înapoi, îmbrăcat în civil, cu cravata puțin slăbită în jurul gulerului deschis al cămășii. Spuse că o dată mersese să caute acel spital, dar nu reușise să-l găsească fiindcă nimeni nu știa nimic și nu găsise pe nimeni care să vrea să-l ajute. Spuse că la început se gândise să-i scrie în fiecare zi, dar tatăl lui susținea că ea trebuia să stea foarte liniștită și să evite emoțiile,

așa că el se întrebase dacă să citești o scrisoare putea fi o emoție, iar după ce se gândise puțin ajunsese la concluzia că da. Așa că nu îi scrisese. Spuse că se informase și că i se spusese că uneori cei care merg în acele spitale se întorc mai apoi, dar nu îndrăznise să-l întrebe pe tatăl lui dacă ea avea să se întoarcă. Tatălui său nu-i plăcea să vorbească despre problema aceea, și de altfel acum, după câțiva ani, nu mai vorbea deloc, și numai uneori spunea că mama e bine, dar nu adăuga altceva. Spuse că, deși era ciudat, când voia să și-o amintească pe mama lui și-o amintea mereu râzând, îi veneau în minte un fel de fotografii și mereu ea apărea în ele râzând, și asta în ciuda faptului că din câte își amintea el nu se putea spune că râdea des, dar asta se întâmpla, când se gândea la ea, și-o închipuia râzând. Spuse și că în șifonierul din dormitor se aflau încă toate hainele ei și că ea știa să imite vocile cântărețelor, cânta cu vocea lui Marilyn Monroe, leit ea.

— Marilyn Monroe?

— Da.

— Marilyn Monroe.

— Da.

— Marilyn Monroe.

Shatzy începu să repete încet Marilyn Monroe, Marilyn Monroe, Marilyn Monroe, nu se mai oprea din repetat, iar la un moment dat luă cutia în mână, din nou, și o goli în ghiveciul cu petunii, Marilyn Monroe, Marilyn Monroe, până la ultima picătură, apoi o puse iar pe măsuță, și spuse Marilyn Monroe de nenumărate ori mergând în bucătărie, întorcându-se, căutând cheile, închizând ușa casei, apoi îndreptându-se spre scară. Își scoase pantofii. Și o agrafă care îi ținea părul. Își puse agrafa în buzunar. Pantofii îi lăsa acolo.

— Eu mă duc să mă culc, Gould.

— ...

— Scuză-mă.

— ...

— Scuză-mă, dar trebuie să mă duc la culcare.

Gould rămase așezat, privind televizorul.

Se gândi că trebuia să-i spună lui Poomerang să-l ducă înapoi.

Japonezul avea un radio frumos, un model vechi, putea să-l ia pe acela. Avea toate numele de orașe pe sticla din față, iar dacă roteai de buton puteai să miști o mică bară portocalie și să călătorești pretutindeni în lume.

Se gândi că unele lucruri, cu televizorul, nu le puteai face.

Și apoi nu se mai gândi la nimic.

Se ridică, stinse luminile, urcă la etajul de deasupra, intră în baie, înaintă pe întuneric până la closet, ridică capacul și se așeză, fără să-și lase măcar pantalonii jos.

— Am alunecat numai.

— Căcatu' ăsta.

— Îți spun că am alunecat.

— Taci, Larry. Respiră adânc.

— Căcat, ce dracu' e asta?

— Stai calm și respiră, adânc.

— N-AM NEVOIE DE CĂCATUL ĂSTA, doar am alunecat, la dracu'.

— În regulă, ai alunecat. Acum ascultă-mă. Când te ridici, uită-te bine ce ai în față. Dacă vezi doi sau trei negri din ăștia cu mânuși mari, atunci aștepti, ține-i la distanță cu jabul, dar nu lovi tare, n-o să-l lovești pe ăla bun, trebuie să aștepti, ai înțeles? Ține-i doar la distanță, și, când reușești, intri în clinci, rămâi în el și respiri. Nu trebuie să lovești puternic până nu mai vezi decât unul, înțeles?

— Văd foarte bine.

— Privește-mă.

— Văd foarte bine.

— Până când nu te simți bine, lasă pumnii și folosește-ți capul.

— Trebuie să-l dobor cu o lovitură de cap?

— Nu e momentul să glumești, Larry. Tipul ăla te-a pus jos.

— Ce dracu', cum să-ți explic? Am alunecat, dumneata nu vezi bine! Știi ceva? Ar trebui să te duci la doctor, nu mai vezi nici....

— TERMINĂ, FUTU-I CĂCATUL...

— Dumneata...

— TERMINĂ.

— ...

— Mă faci să și înjur, futu-i...

GONG.

— Nu vreau s-o pierd pe-asta, Larry!

— Ca și câștigată, Maestro!

— Du-te dracu.

— 'te dracu!

Tensiune mare aici la St. Anthony Field, Larry Gorman estimat spre sfârșitul reprizei a treia, grav atins de un croșeu rapid al lui Randolph, rămâne acum să vedem dacă a reușit să-și revină, e o situație nouă pentru el, e prima oară în cariera lui când e doborât, a fost surprins de un croșeu rapid al lui Randolph, ÎNCEPE RUNDA A PATRA, Randolph pornește ca o furie, RANDOLPH, RANDOLPH, RANDOLPH, GORMAN AJUNGE RAPID ÎN CORZI, nu e un început bun pentru elevul lui Mondini, Randolph pare dezlănțuit, UPERCUT, DIN NOU UPERCUT, Gorman apropie garda, atacă pe stânga, respiră, RANDOLPH REVINE ÎN FORȚĂ, nu e o acțiune foarte elaborată, dar pare eficace, Gorman e forțat să dea înapoi, nu-i lipsește agilitatea jocului său de picioare, JAB AL LUI RANDOLPH, CARE LOVEȘTE ÎN PLIN, DIN NOU JAB ȘI CROȘEU DE DREAPTA,

GORMAN SE CLATINĂ, LOVITURĂ DIRECTĂ ÎN GOL A LUI RANDOLPH, GORMAN ÎNCEPE SĂ SE CLATINE, RANDOLPH ÎL URMĂREȘTE, GORMAN DIN NOU ÎN CORZI, ÎNTREG PUBLICUL E ÎN PICIOARE...

Gould se ridică de pe closet. Trase apa, apoi îi dădu prin minte că nici măcar nu făcuse pipi și lucrul i se păru oarecum prostesc. Se apropie de chiuvetă și aprinse lumina. Pastă de dinți. Dinți. Pasta de dinți avea gust de *bubble gum*. Avea un fel de stelute în ea, era ca o chestie din gumă cu stelute înăuntru. O făceau așa deoarece copiilor le plăcea și așa se spălau pe dinți fără să facă prea multe nazuri. Pe ambalaj chiar scria: pentru copii. La urmă era ca și cum ai fi mestecat chewing-gum toată ora de fizică. Dar aveai dinți curați și nu trebuia să lipești nimic sub pupitru. Se clăti cu apă rece și scuipă tot fix în gaura de scurgere. Se șterse privindu-se în oglindă. Apoi se răsuci și se întoarse spre closet. Își desfăcu fermoarul.

— Iisuse, erau trei, Maestro.

— Chiar așa?

— Nu te poți bate cu trei.

— Corect.

— Cu doi nu e o problemă, dar trei sunt prea mulți. Așa că m-am gândit să elimin unul.

— Nici că se putea mai bine.

— Știți ce e ciudat? Când l-am doborât pe-ăla, au dispărut și ceilalți doi. Caraghios, nu-i așa?

— Foarte caraghios.

— Dreapta, stânga, dreapta, și puf! Au dispărut toți trei.

— Scapă-mă de-o curiozitate: cum ai făcut să alegi cine trebuia eliminat?

— L-am ales pe ăla adevărat.

— Scria pe fruntea lui că ăla e?

— Era ăla care putea cel mai tare dintre ei.

— Aha.

— Științific. Nu spuneai dumneata: Folosește-ți capul?

— Ai o baftă incredibilă, Larry.

— Stânga, dreapta, stânga: ai mai văzut o combinație așa rapidă?

— Nu la unul care părea ca mort.

— Spune-o, atunci, haide, nu mai bombăni și spune-o.

— N-am mai văzut un mort care să degajeze o combinație așa de rapid.

— A spus-o, la naiba, a spus-o, hei, unde sunt microfoanele, tocmai acum, când e nevoie de ele, au dispărut? A spus-o, am auzit-o eu cu urechile mele, a spus-o, a spus-o, așa e?

— Ai o baftă incredibilă, Larry.

Apa trasă.

Puțin furată, de data asta, se gândi Gould.

Totul mergea așa anapoda în seara aceea, se gândi. Apoi își încheie fermoarul, închise lumina și se duse să se culce.

Trecu ceva timp.

Frânturi de noapte.

La un moment dat se trezi. Shatzy era așezată pe jos, lângă patul lui. Era în cămașă de noapte și cu un hanorac roșu pe deasupra. Rodea capătul unui pix albastru.

— Bună, Shatzy.

— Bună.

Ușa era întredeschisă și înăuntru intra lumina de pe hol. Gould închise ochii la loc.

— M-am gândit la ceva, zise Shatzy.

— ...

— Mă auzi?

— Da.

— M-am gândit la ceva.

Tăcu câteva clipe. Poate își căuta cuvintele. Ronțăia pixul, se

auzea zgomot de plastic, un zgomot ca de pai de plastic. Apoi începu din nou să vorbească.

— Uite la ce m-am gândit. Știi rulotele? Cele care se atașază la mașini, rulotele, le știi?

— Da.

— M-au întristat mereu într-un mod sfâșietor, nu știu de ce, dar, când le depășești pe autostradă, te cuprinde o tristețe sfâșietoare, așa încet cum merg ele, cu tatăl la volan privind fix înainte, și toți îl depășesc, iar el are rulota atașată, și mașina puțin lăsată pe spate, aplecată, ca o bătrânică cu o sacoșă de cumpărături imensă, mergând gheboșată, așa de încet că toți o depășesc. E ceva extrem de trist. Dar, la fel, e ceva ce nu poți să nu privești, vreau să zic, în timp ce o depășești, îi arunci mereu câte o privire, *trebuie* s-o privești, chiar dacă știi că e doar ceva trist, zău că te întorci s-o privești, de fiecare dată. Și dacă te gândești bine, adevărul e că are ceva ce te atrage la chestia asta, la rulotă, dacă sapi și sapi, sub toate straturile astea de mânăire, la urmă ajungi să găsești că e ceva, acolo dedesubt, care te atrage, ceva ce s-a pitit tocmai acolo jos, ca și cum și-ar fi dorit să devină *prețios*, în felul acela, ceva ce ți-ar *plăcea* numai dacă l-ai descoperi, dar ți-ar plăcea cu adevărat. Înțelegi?

— Oarecum.

— De ani de zile mă gândesc la povestea asta.

Gould își trase plapuma în sus, era un fel de frig. Shatzy își înfășură picioarele goale într-un pulover.

— Știi ce? Tot cam așa e cu stridiile. Mi-ar plăcea grozav să le mănânc, e frumos să vezi cum se mănâncă, dar mi-au făcut mereu silă, nu s-a putut niciodată face nimic, îmi amintesc de guturai, știi?

— Da.

— Cum să le mănânci dacă îți amintesc de guturai?

— Nu poți.

— Chiar așa, nu poți. Cu rulota, e la fel.

— Îți amintește de guturai?

— N-are a face, nu-mi amintește de guturai, dar mă înstristează, înțelegi? N-am reușit niciodată să găsesc un motiv, o porcărie de motiv ca să mă gândesc cât de frumos ar fi să am o rulotă.

— Da.

— Ani întregi m-am gândit și n-am găsit niciodată o fărâmbă de motiv bun.

Tăcere.

Tăcere.

— Știi ceva, Gould?

— Nu.

— Ieri am găsit.

— Un motiv bun?

— Am găsit un motiv. Bun.

Gould deschise ochii.

— Serios?

— Da.

Shatzy se întoarce spre Gould, își sprijini coatele pe pat și se aplecă deasupra lui până reuși să-l privească în ochi, chiar de aproape. Apoi zise:

— Diesel.

— Diesel?

— Da. Diesel.

— Adică?

— Știi povestea aia pe care mi-ai spus-o tu? Povestea aia cum că el ar vrea să vadă lumea, dar nu îl lasă să se urce în trenuri, în autobuze, nu-l lasă să se urce, iar în mașină nu încap, povestea aia. Mi-ai spus-o tu.

— Da.

— O rulotă, Gould. O rulotă.

Gould se ridică în capul oaselor.

— Ce vrei să spui, Shatzy?

— Vreau să spun că mergem să vedem lumea, Gould.

Gould zâmbi.

— Ești nebună.

— Nu. *Eu* nu, Gould.

Gould se vârî din nou în pat, sub pătură. Stătu puțin pe gânduri, în tăcere.

— Crezi că ar încăpea Diesel în rulotă?

— Garantat. Stă așezat înăuntru, dacă vrea se întinde, și noi îl plimbăm peste tot. Ar avea casa lui și ar fi unde își dorește.

— I-ar plăcea.

— Sigur că i-ar plăcea.

— E o idee care i-ar plăcea.

Era un fel de frig. Era lumina care intra pe ușă, și nimic altceva. Din când în când trecea câte o mașină, jos în stradă. Dacă voiai, puteai s-o auzi: să te întrebi unde merge, la ora aceea, și să țeși apoi pe seama ei o grămadă de povești. Shatzy se uită la Gould.

— O să avem casa noastră și o să fim unde vrem.

Gould închise ochii. Se gândea la o rulotă pe care o văzuse într-un desen animat, rula ca o nebună pe un drum mărginit de hău, rula ca o smintită apucând-o în toate direcțiile, părea că stă să cadă, dar nu cădea, și între timp, înăuntru, toți mâncau, și erau la ei acasă, rulota era mică, dar îi ținea așa cum o mână ar ține un animal mic, fără să-l zdrobească, și l-ar plimba primprejur. Ba chiar uitaseră să lase pe unul dintre ei să conducă mașina, așa că erau toți adunați laolaltă și mâncau, și răspândeau un fel de fericire, dar era ceva mai mult, ca o sublimă *stupidă* fericire. Deschise din nou ochii.

— Cine conduce?

— Eu.

— Și cine cumpără rulota?
— Eu.
— Tu?
— Da, sigur. Am bani.
— Mulți?
— Bani.
— Cred că e scumpă o rulotă.
— Glumești? Ar trebui să te plătească s-o cumperi.
— Nu cred că gândesc la fel și ei.
— Păi, ar trebui s-o facă.
— N-o s-o facă.
— Atunci o să plătim.
— Și eu am bani.
— Vezi? Nu e asta o problemă.
— Or avea și una care să coste puțin, nu?, printre celelalte.
— Sigur că au. Să nu fie în toată țara asta o rulotă care să coste fix banii pe care îi avem noi în buzunar?
— Ar fi stupid.
— Ar fi de necrezut.
— Chiar că.

Aveau amândoi, în priviri, drumuri, și drumuri, și alte drumuri.

— Mergem să vedem lumea, Gould. Gata cu frecuşurile astea.

O spuse cu o voce veselă, după care se ridică. Puloverul i se încurcase între picioare. Reuși cumva să se elibereze și rămase acolo, în picioare, lângă pat. Gould o privea. Atunci ea se aplecă deasupra lui, se apropie încet, își puse buzele peste ale lui, apoi se desprinsе numai puțin, rămânând să-l privească de aproape. El își scoase o mână de sub pătură, o duse spre părul lui Shatzky, se ridică puțin, o sărută pe colțul gurii și apoi chiar pe buze, întâi încet, apoi apăsând tare, cu ochii închiși.

În septembrie 1988, la opt luni după moartea lui Mami Jane, CRB hotărî să suspende publicarea aventurilor lui Ballon Mac, supereroul dentist. Vânzările continuaseră să scadă cu o regularitate surprinzătoare, și chiar și decizia de a introduce un personaj feminin care își arăta frecvent țâțele se dovedise ineficace. În ultimul număr, Ballon Mac pleca spre o planetă îndepărtată promițându-și sie și cititorilor că într-o „luminoasă zi a unui viitor mai bun“ se va întoarce. „Amin“, comentase, cu satisfacție, Franz Forte, directorul financiar al CRB. Diesel și Poomerang au cumpărat 111 exemplare din acel ultim număr. Metodic, și în ciuda calității îndoielnice a hârtiei, și-au dedicat luni de zile sarcinii de a-și curăța șezutul, de fiecare dată când nevoia o cerea, cu câte o pagină din banda desenată. O împătureau pe urmă în patru, cu mare grijă, și i-o expediau lui Franz Forte, Direcția Financiară, CRB. Ținând cont că foloseau plicuri sustrase din hoteluri, instituții publice, cluburi sportive, s-a dovedit imposibil pentru secretara lui Franz Forte să le identifice înainte să ajungă pe biroul șefului. Care s-a resemnat să deschidă poșta, zilnic, cu o oarecare circumspecție.

Gould a împlinit paisprezece ani. Shatzy le-a oferit tuturor o cină într-un restaurant chinezesc. La masa de lângă ei era o familie simpatcă: tatăl, mama și o fiică, micuță. Pe fiică o chema Melania. Tatăl își pusese în cap s-o învețe să folosească bețișoarele. Vorbea cu un accent ușor nazal.

— Ia bețișorul cu mânuța... așa... întâi unul, puiule, ține-l bine, vezi? Trebuie să-l strângi așa, între degetul mare și cel mijlociu, nu așa, uite... Melania, uită-te la tata, trebuie să-l ții uite așa, așa, bravo, acum strânge puțin, nu, nu așa tare, trebuie doar să-l ții... Melania, uită-te la tata, între degetul mare și cel mijlociu, vezi, așa, care e degetul mijlociu, Melania? Ți-a e

mijlociul, puiule...

— De ce n-o lași în pace? zise atunci soția. O spuse fără să-și ridice privirea de la o supă de moluște și germenii de soia. Avea părul vopsit roșu și o cămașă galbenă cu umeri buretați. Soțul continua ca și cum nimeni n-ar fi spus nimic.

— Melania, uită-te la mine, uită-te la tata, stai frumos și apucă bețigașul, haide, așa... uite, vezi ce ușor e, sunt milioane de copii în China și să nu-ți închipui că fac atâtea nazuri... acum ia-l pe celălalt, MELANIA, stai dreaptă, haide, uită-te cum face tata, un bețigaș și apoi celălalt, cu mânuța, hai...

— Ia mai las-o în pace.

— O învâț.

— Nu vezi că-i e foame?

— O să mănânce când o să învețe.

— O să se răcească tot până o să învețe.

— FIR-AR, SUNT TATĂL EI, POT...

— Nu striga.

— Sunt tatăl ei și am tot dreptul s-o învâț ceva, ținând cont că mama ei are evident ceva mai bun de făcut decât să-și educe singura fiică, care...

— Mănâncă cu furculița, Melania.

— NICI NU SE PUNE PROBLEMA, Melania, puiule, ascultă la tata, haide să-i arătăm lui mami că putem să mâncăm ca o micuță, splendidă fetiță chineză...

Melania începu să plângă.

— Ai făcut-o să plângă.

— N-AM FĂCUT-O SĂ PLÂNGĂ.

— Și acum ce face?

— Melania, n-ai de ce să plângi, ești fetiță mare, nu trebuie să plângi, ia bețigașul ăsta, haide, dă-mi mânuța, DĂ-MI MÂNA AIA, așa, bravo, moale, trebuie s-o ții moale, Melania, se uită toată lumea la noi, gata cu plânsul și ia odată nenorocitul ăsta

de bețigaș...

— Nu vorbi urât.

— N-AM VORBIT URÂT.

Melania începu să plângă și mai tare.

— MELANIA, Melania, o să ți-o iei, știi că tata are răbdare, dar totul are o limită, MELANIA, IA BEȚIGAȘUL ĂSTA SAU NE RIDICĂM DE LA MASĂ ȘI NE ÎNTOARCEM IMEDIAT ACASĂ, și știi că nu glumesc, haide, mai întâi un bețigaș, apoi celălalt, haide, între degetul mare și arătător, nu arătătorul, MIJLOCIUL, strânge acum, așa, bravo, vezi că poți? Hai, acum ia-l pe celălalt, celălalt bețigaș, puiule, CU MÂNA CEALALTĂ, FIR-AR... îl iei cu CEALALTĂ MÂNĂ și îl pui în mâna ASTA, ai înțeles? Nu e greu, și gata cu plânsul, ce ai de plânger? Vrei să te faci mare sau nu? Vrei să rămâi doar așa, o fetiță prostuță de...

Atunci Diesel se ridică. Era greu pentru el, de fiecare dată, dar o făcu. Se apropie de masa la care stătea familia, apucă într-o mână cele două bețigașe ale fetei și, strângându-le în pumn, le făcu fărâme, chiar peste farfuria cu rață caramelizată a tatălui.

Melania se opri din plâns. Restaurantul se cufundase într-o tăcere care mirosea a prăjeală și a soia. Diesel vorbi încet, dar îl auzeau și cei din bucătărie. Nu puse decât o întrebare.

— De ce faceți copii? zise. De ce?

Tatăl stătea nemișcat privind înainte, fără să îndrăznească să se întoarcă. Lingura soției se oprise la jumătatea drumului între gură și castron. Se uita la Diesel cu regret stupefiat: părea o concurentă la un concurs „cine știe câștigă” care știa răspunsul, dar nu și-l mai amintea.

Diesel se aplecă asupra fetei. O privi în ochi.

— Micuță, splendidă fetiță chinezoaică.

Spuse.

— Mănâncă cu furculița, sau te omor.

Apoi se răsuci și se întoarse la masa lui.

— Îmi dai orezul cantonez? nonspuse Poomerang.

În felul său, a fost o aniversare reușită.

În februarie 1989, un grup de cercetători de la Universitatea din Vancouver a publicat în reputata revistă *Science and Progress* un articol de 92 de pagini în care era enunțată o nouă teorie despre dinamica combinată a pseudoparticulelor. Semnatarii – șaisprezece fizicieni din cinci țări diferite – au susținut, în fața camerelor de filmat din aproape toată lumea, că începea o nouă eră pentru știință: și au anunțat că studiile lor aveau să conducă în câteva zeci de ani la posibilitatea de a produce energie cu costuri reduse și risc ambiental minim. După trei luni, totuși, un articol de două pagini și jumătate din *National Scientific Bulletin* a demonstrat că modelul matematic de care se folosiseră oamenii de știință din Vancouver ca să-și fondeze teoria se dovedea, la un control atent, profund inadecvat și mai ales inutilizabil. „Puțin infantil“, afirmau, literalmente, cei doi autori ai articolului. Primul se numea Mondrian Kilroy. Al doilea era Gould.

Nu că în general cei doi ar fi lucrat împreună. A fost mai degrabă o întâmplare. Totul începuse la cantină. Cumva ajunseseră să mănânce unul în fața celuilalt și la un moment dat profesorul Mondrian Kilroy, scuipând piureul, spusese:

— Ce naiba?! Au făcut porcăria asta la Vancouver?

Gould citise cele 92 de pagini din *Science and Progress*. Nu i se părea așa rău piureul, dar știa că în articolul acela ceva era în neregulă. Îi întinse profesorului Mondrian Kilroy porția lui de spanac și spuse că, după părerea lui, greșeala era la pagina 12. Profesorul zâmbi. Lăsă spanacul și începu să umple de calcule șervețelul de hârtie pe care scuipase piureul. Le luă douăsprezece zile ca să termine. În cea de-a treisprezecea au copiat totul pe curat și l-au expediat la *Bulletin*. Mondrian Kilroy

ar fi vrut să intituleze articolul „Obiecție la piureul de la Vancouver“. Gould îl convinsese că era mai bine să aleagă ceva mai anodin. Când mass-media au descoperit că unul dintre cei doi semnatori avea paisprezece ani, au luat-o razna. Gould și profesorul au fost obligați să convoace o conferință de presă la care au sosit 134 de jurnaliști din întreaga lume.

— Prea mulți, spuse profesorul Mondrian Kilroy.

— Prea mulți, spuse Gould.

Își spuseră asta în timp ce așteptau pe coridor. Se întoarseră, ieșiră pe la bucătărie și se duseră să pescuiască în lacul Abalema. Rectorul numi inadmisibil comportamentul lor și cei doi au fost suspendați.

— De la ce, mai exact? întrebă profesorul Mondrian Kilroy. *Mai exact* nu știa nimeni. Așa că suspendarea a fost suspendată.

Tot cam prin acea perioadă, Shatzy și-a amintit că, din moment ce voia să cumpere o rulotă, devenea destul de important să aibă un automobil. „Chiar așa“, zise Gould, constatând cât era de ciudat că nu se gândiseră la asta înainte. Shatzy spuse că poate era cazul să-i spună tatălui. O avea el o mașină pe undeva. E bărbat. Bărbații au mereu o mașină pe undeva. Gould spuse „chiar așa“. Apoi adăugă că era totuși mai bine să nu-i spună nimic despre rulotă. Jur că nu, zise Shatzy.

— Alo?

— Domnișoara Shell?

— Eu sunt.

— E totul în ordine acolo?

— Da. O singură problemă mărunță.

— Ce problemă?

— Ne-ar fi de folos automobilul dumneavoastră.

— Automobilul meu?

— Da.

— Despre ce automobil vorbiți?

— De al dumneavoastră.

— Îmi spuneți că eu posed un automobil?

— Mi se părea un lucru plauzibil.

— Mă tem că vă înșelați, domnișoară.

— Mă surprinde.

— De ce, dumneavoastră nu vă înșelați niciodată?

— Nu la asta mă refeream.

— Dar la ce?

— Dumneavoastră sunteți bărbat și nu aveți un automobil, la asta mă refeream. Surprinzător, nu?

— Nu sunt sigur.

— E destul de surprinzător, credeți-mă pe cuvânt.

— Un tanc n-ar fi bun? Din astea am o mulțime.

Shatzy văzu pe dinaintea ochilor pentru o clipă rulota trasă de un tanc.

— Nu, mă tem că nu ne rezolvă problema.

— Glumeam.

— A!

— Domnișoară Shell?

— Da.

— Vreți, vă rog, să îmi spuneți despre ce problemă e vorba de fapt?

Lui Shatzy îi veni în minte Bird, bătrânul pistolar. Stranie mașină, mintea. Lucrează cum vrea ea.

— Care e problema, domnișoară Shell?

Sau era oboseala aceea. Ca o oboseală ce o copleșea. Aceeași muzică pe care dansa Bird. Bătrânul pistolar.

— Domnișoară Shell, vă întreb care e problema, vreți să-mi răspundeți?

Bird.

Cu străzi brăzdate pe chip, străbătute de infinite schimburi de focuri, spunea Shatzy. Cu ochii afundați în cap și mâini ca de

măslin, mâini rapide, ramuri iernatice. Obosite. Cu pieptănul, dimineăta, înmuiat în apă, netezindu-și părul alb pe spate, acum transparent. Plămâni de tutun în vocea care încet zice: Ce mai vânt, astăzi!

Pentru un pistolar, nimic mai rău decât să nu poți să mori.

Privești în jur, fiecare față pe care ai văzut-o vreodată poate să fie cea a idiotului care stă la rând sosit de departe ca să devină el cel pe care l-a ucis pe Clay „Bird“ Puller. Dacă vrei să știi când devii un mit, atunci ascultă: e atunci când începi să te duelezi pe la spate. Câtă vreme te atacă din față, ești doar un pistolar. Gloria e o dâră de căcat lăsată în spate. Grăbește-te, mișelule, spuse fără ca măcar să se întoarcă. Puștanul avea o pălărie neagră și în buzunar niște porcării care aminteau de o ură îndepărtată, și promisiunea cine știe cărei răzbunări. Prea târziu, mișelule.

Cu străzile astea pe chip, bătrânețe lașă, când mă piș, noaptea, pe mine, cu durerea perfidă mocnindu-mi sub brâu, ca o piatră fierbinte între burtă și spate, nu se mai face odată zi? Și atunci când se face e numai un deșert de timp gol, de traversat, cum am ajuns eu oare aici?

Cum trăgea Bird. Își ținea tocurile invers, cu paturile ieșite în față. Le scotea din toc cu brațele încrucișate, pistolul drept în mâna stângă, și invers. Astfel, când îl întâlneai, cu degetele mângâind patul pistoalelor, părea un soi de condamnat, un fel de prizonier care mergea la eșafod, cu brațele legate înainte. O clipă mai târziu era o pasăre rapace care își deschidea aripile, o bătaie în aer, și zborul geometric a două gloanțe. Bird.

Ce e atunci târșăitul ăsta prin negura cataractelor mele, forțat să număr orele, eu, care cunoșteam clipele, și ele erau singurul timp ce exista pentru mine. Dilatarea unei pupile, încheieturile albite în jurul unui pahar, un pinten în crupa calului, umbra unei umbre pe zidul albastru. Am trăit o

eternitate, acolo unde alții vedeau clipe. Pentru ei era ca un fulger ceea ce pentru mine era o hartă, o stea acolo unde eu vedeam ceruri. Eu gândeam în pliuri ale timpului ceea ce pentru ei era deja amintire. Nu există alt chip, mă învățaseră, să vezi moartea înainte să vină. Ce e atunci târșăitul ăsta prin negura cataractelor mele, forțat să pândesc cărțile celorlalți, cerșind replici de pe scaunul meu, mereu același, în rândul doi, trăgând seara cu pietre în câini, cu bani de moș în buzunare pe care nici târfele nu-i vor, îi va lua un mariachi, când va veni, trist și lung să fie cântecul tău, băiete, dulce să fie chitara și vocea ta, vreau să dansez, în noaptea asta, până când va apune noaptea asta, voi dansa.

Se spunea că Bird avea mereu la el un dicționar. Francez. Învățase toate cuvintele, unul după altul, în ordine alfabetică. Era așa de bătrân, că îl parcursese deja o dată și ajunsese la G pentru a doua oară. Nimeni nu știa de ce făcea treaba asta. Dar o dată, la Tandelton, se spune că s-a apropiat de o femeie, era extraordinar de frumoasă, înaltă, cu ochi verzi, era de mirare cum de ajunsese acolo. El se apropie de ea și îi zise: *Enchanté*.

Clay „Bird“ Puller. Va muri într-un mod extraordinar de frumos, spunea Shatzy. I-am promis: va muri într-un mod frumos.

— Domnișoară Shell?

— Da, alo.

— Mă auziți?

— Da, chiar foarte bine.

— Se întrerupsese legătura.

— Se mai întâmplă.

— E un iad cu telefoanele astea.

— Da.

— Cred că ar fi mai ușor să trimit acolo un bombardier să-l occhească pe fiul meu în cap decât să stau de vorbă la telefon cu

el.

— Sper că n-o veți face.

— Ce?

— Nu, nimic, glumeam.

— E acolo Gould?

— Da.

— Mi-l dați la telefon?

— Da.

— Cu bine.

— La fel.

Gould era în pijama, deși nu trecuse de șapte și un sfert. Îl prinsese o gripă pe care ziarele o numeau „rusească“. Era chinuitoare și, pe lângă febră, problema gravă era că te golea pe dinăuntru. Trebuia să petreci ore întregi pe closet. Cariera lui Larry Gorman a căpătat un elan neașteptat și, după cum se va vedea, decisiv. În numai câteva zile i-a doborât pe Park Porter, Bill Ormesson, Frank Tarantini și Morgan „Killer“ Bluman. Cu Grey La Banca a câștigat prin rănirea adversarului, în runda a treia. Pat McGrilley s-a eliminat singur, alunecând și izbindu-se cu capul de sol. Larry Gorman avea acum un record ce nu putea fi trecut cu vederea. 21 de confruntări, 21 de victorii înainte de limită. Ziarele au început să vorbească despre titlul mondial.

Diesel – Lui Mondini i-a spus-o Drink, adjunctul său. I-a spus că ziarele vorbeau despre Larry. Avea decupaje, i le dăduse nepotul lui. Mondini își luă ochelarii și începu să citească. Îl încerca o senzație stranie. Nu văzuse niciodată numele unui elev de-al său lângă cele ale campionilor adevărați. Era oarecum ca și când ai cumpăra *Playboy* și ai găsi în ea poze cu soția ta. Câteva ziare strâmbau din nas și spuneau că din cele 21 de victorii, doar câteva erau împotriva unor boxeri adevărați. Mai ales unul dintre ziare susținea că totul era o înșelătorie și explica cum tatăl lui Larry, un avocat bogat, cheltuisese o

grămadă de bani ca să-și aducă fiul până acolo, chiar dacă nu spunea exact *cum* îi cheltuise. Articolul era chiar bine scris, ceva de râs. Din pricina poveștii aceleia cu tatăl avocat, Larry era mereu citat ca Larry „Lawyer“ Gorman. Lui Mondini i se păru că era destul de amuzant. Cu excepția aceluia ziar, în orice caz, celelalte luau lucrul foarte în serios. *Boxing* îl plasa pe Larry pe locul șase în topul mondial. Iar în *Boxe Ring* era un articol în cursivă dedicat lui intitulat „Moștenitorul coroanei“. Mondini își dădu seama că în timp ce-l citea i se abureau ochelarii.

— Hei, Larry... Larry! Două cuvinte pentru la radio...

— Nu eu mă lupt în seara asta, Dan.

— Doar două cuvinte.

— Am venit să văd box de calitate și atât, de data asta mă bucur de el din afara ringului.

— Ai ceva de spus referitor la niște articole care au apărut în...

— Îmi place porecla pe care mi-au dat-o.

— Ce vrei să spui?

— *Lawyer*. Îmi place. Cred c-o s-o folosesc.

— Le reamintim ascultătorilor că într-un ziar a apărut un articol dur despre Larry, scris de...

— Larry „Lawyer“ Gorman, sună bine, nu? Cred c-o voi folosi, data viitoare fă-mi o plăcere, Dan...

— Zi-mi, Larry.

— Să-mi spui Lawyer la radio. Îmi place.

— Cum vrei tu, Larry.

— Larry Lawyer.

— Larry Lawyer să fie.

— Ai o pată pe guler, Dan, ceva unsuros.

— Ce?

— Ai o pată de grăsime, pe guler... acolo, o vezi?... sigur e de

grăsime.

POOMERANG – Mondini termină de citit și înțelese că era de rău. După cum vedea el lucrurile, era de rău. Lumea asta a boxului era o lume ciudată, cu tot felul de personaje, de la cel care se distra să ia sacul la pumni la cel care își câștiga astfel traiul, în ring, străduindu-se să nu-și lase pielea. Erau boxeri cinstiți și boxeri care jucau murdar, dar, la urma urmei, era o lume destul de reală, iar lui îi plăcea. Boxul. Cel pe care îl cunoscuse el. Îi plăcea. Dar titlul, finala mondială, coroana, asta era altă poveste. Prea mulți bani la mijloc, prea mulți oameni greu de înțeles, prea multă faimă. Și pumni grei, pumni diferiți de ceilalți. După cum vedea el lucrurile, asta era o poveste de care să stai departe.

Înțelese că lucrurile se precipitau când a văzut venind la sală un tip cu ochelari fumurii și dinți falși. Era unul din cercul cazinourilor, cei care organizau meciurile importante. Și-l amintea ca boxer, o dată ar fi trebuit să se bată cu el, apoi nu s-a mai auzit nimic. Îi păruse rău: era unul dintre acei boxeri care rezistă două reprize, apoi încep să se întrebe ce naiba fac ei acolo sus, cu toate filmele frumoase care rulează în jur. Un învins programatic. Acum se îngrășase și șchiopăta puțin. Intrase să „dea bună ziua“. Sporovăiră puțin. Larry nu era.

DIESEL – Larry se antrena, iar despre titlu nu aducea vorba niciodată. Mondini îl muncea din greu, iar el nu ceda. Părea să fie într-o bulă doar a lui, unde nimic nu putea să-l atingă. Mondini mai întâlnise el treaba asta: o aveau numai campionii. Era un amestec de forță invincibilă și de singurătate extremă. Îi ținea la adăpost de orice înfrângere, dar și de orice fericire. Așa pierdeau, neînvinși, întreaga viață. Într-o zi Larry veni la sală cu o fată, o brunetă micuță și slabă, care se numea Jody. Avea un tricou mulat și pantofi cu multe barete. Lui Mondini i se păru foarte frumoasă, și asta într-un mod, ca să spun așa,

drăguț. Se așează într-un colț și se uită la Larry cum se antrenează fără să spună un cuvânt. Înainte să se termine antrenamentul, se ridică și plecă. Într-altă zi, Larry boxa cu un băiat mai tânăr decât el, unul curajos, dar tânăr, și la un moment dat începu să lovească cam tare. Mondini nu așteptă ca gongul să sune cele trei minute; sprijinit de corzi, spuse: Ajunge. Dar Larry nu se opri. Lovea cu o ură neobișnuită. Și merse până la capăt. Mondini nu spuse nimic. Așteptă ca Larry să coboare din ring. Îl văzu pe Drink cum îl ștergea pe spate și îi scotea mânușile: cu respect. Îl văzu trecând prin fața oglinzii, înainte să se întoarcă la vestiar, apoi oprindu-se o clipă. Atunci își aminti de fata tăcută, cine știe de ce, și de multe alte lucruri. Înjură cu voce scăzută și înțelese că sosise clipa. Așteptă ca Larry să iasă, la patru ace, cu sacoul lui de cașmir. Scoase ștecherul cronometrului. Apoi spuse:

— Te duc acasă, Larry, OK?

POOMERANG – Traversară orașul fără să-și spună un cuvânt. Bătrâna berlină a lui Mondini mergea numai turată la maximum. Așa opriți cum erau la semafor păreau o oală sub presiune în a treia oră de gătit supă. La sfârșit, Mondini parcă și opri motorul. Cartier de oameni cu stare și lumini difuze pe gazon.

— Ai încredere în mine Larry?

— Da.

— Atunci îți explic imediat.

— De acord.

— Ai avut 21 de meciuri, Larry. Șaisprezece dintre ele le-aș fi câștigat și eu. Dar ăilalți cinci, ăia erau boxeri adevărați. Sobilo, Parker, Morgan Bluman... ăștia te fac să-ți piară cheful de a mai lupta. Și cu tine nici măcar n-am ajuns la limită. Ai un fel de a boxa, tu, pe care ei nu și l-au imaginat niciodată. Câteodată, când ești acolo sus, mă uit la adversarii tăi și e

incredibil cât mi se par de... bătrâni. Par filme alb-negru. Nu știu unde l-ai învățat tu, dar așa e. Boxul ăla nu există dacă nu boxezi tu. Mă crezi?

— Da.

— Atunci ascultă-mă bine. Sunt două lucruri pe care trebuie să le înțelegi.

— OK.

— În primul rând: tu n-ai încasat niciodată un pumn adevărat în viața ta.

— În ce sens?

— Toți trag pumni, Larry. Dar există trei, patru pe lume capabili să facă ceva mai mult: să bată. Ai lor, ăia sunt pumnii adevărați. Tu habar n-ai ce sunt. Loviturile alea ar putea să-ți refacă designul caroseriei de la mașină. Ei au de toate: coordonare, forță, rapiditate, precizie, răutate. Sunt opere de artă. Ar trebui să-i ducă pe școlari să-i vadă, ca la muzeu. Și e frumos să-i vezi când stai în fața televizorului, cu o bere în mână. Dar dacă te afli sus acolo, e de groază Larry, e groază pură, la naiba. E oroare. Poți să mori de la pumni ca ăia. Sau să rămâi idiot tot restul vieții.

Larry nu se mișcă. Se uita afară, drept înainte. Spuse numai:

— Și în al doilea rând?

Mondini rămase puțin în tăcere. Apoi întoarse oglinda retrovizoare spre Larry. Ce ar fi vrut să spună era că nici un campion mondial nu avea o față ca aia. Dar nu-i venea în minte propoziția. Voia să spună că trebuie să ai o gaură neagră în loc de viitor ca să-ți riști viața în ring, dacă nu cumva ești numai un tinerel scrântit, îndrăgostit de sine, și atât. Poate voia să spună ceva despre fata aceea tăcută. Dar nu știa exact ce.

Larry se privi în oglindă.

Văzu o față de avocat. Campion mondial la box.

Mondini găsi o propoziție. Nu era cine știe ce, dar exprima

ideea.

— Știi după ce recunoști un mare boxer? El știe care e ziua când se va opri. Crede-mă, Larry: ziua ta e azi.

Larry se întoarce spre Maestru.

— Ar trebui să mă opresc?

— Da.

— Eu ar trebui să mă opresc?

— Da.

— Dumneata vrei să-mi spui că Larry „Lawyer“ Gorman ar trebui să se oprească?

— *Tu*, Larry, *tu* trebuie să te oprești.

— Eu?

DIESEL – Că bogații nu știu nimic despre restul omenirii, asta se știe, dar ce nu vrea nimeni să înțeleagă e că restul omenirii nu știe absolut nimic despre cei bogați, nu are nici o posibilitate să-i înțeleagă. Trebuie să fi trecut prin asta, ca să înțelegi, trebuie să fi fost bogat când aveai șase ani, când erai în pântecul mamei tale, când erai un gând al tatălui tău, bogat și el. Atunci poate poți să înțelegi. Dacă nu, poți emite numai baliverne. Ce știi tu, de exemplu, despre ce e important pentru ei? Despre ce contează cu adevărat? Sau ce îi sperie? Știi doar ce te privește, poate. Dar ei – ce legătură au? Se află într-un alt ecosistem. Ca peștii, de exemplu. Nu se înțelege nimic din ce vor, sau unde se duc, sau de ce. Sunt pești. De-aia nu mai pot ei de ce e viață pentru tine. O gură mare de aer și s-au dus, oricare din gurile de aer care pentru tine sunt viață. Să crăpi. Larry era un pește. Avea o mare întreagă a lui în jur, și branhii greu de văzut, și o viață de respirat într-un mod pe care nu-l poți înțelege, privind marea, de la mal, de aici.

POOMERANG – Larry nici nu stătu prea mult pe gânduri. Îndreptă la loc oglina retrovizoare, se uită fix în ochii lui Mondini și zise:

— Eu vreau să ajung acolo sus, Maestro. Vreau să înțeleg ce se vede de acolo de sus.

Mondini dădu din cap.

— Nu cine știe ce, dacă ești întins pe jos și cu ochii dați peste cap.

O spuse nu ca să cobească, o spuse ca să spună ceva, ca să evite ca lucrurile să devină prea serioase. Dar pentru Larry erau serioase. El, care glumea cu privire la orice, de data aceea era serios de-a binelea.

— Eu vreau să încerc, Maestro. Mă duci până sus?

Mondini nu se aștepta să se afle acolo ca să răspundă la întrebări. Era acolo ca să-l facă pe băiatul acela să coboare din ring.

— Te rog, mă duci sus?

Mondini nu se aștepta.

— Da sau nu, Maestro?

În iarna lui 1989, temperaturile au fost foarte scăzute, iar campionatul de fotbal, de pe terenul din spatele casei lui Gould, a fost adeseori întrerupt din pricina impracticității terenului. Uneori se resemneau să joace în condiții prohibitive doar ca orarul să nu sară complet în aer. Li se întâmplă lui Gould, Poomerang și Diesel să-i vadă jucând, într-o zi, pe zăpadă. Mingea ricoșa, așadar pentru arbitru totul era regulamentar. O echipă avea tricouri roșii. Cealaltă o uniformă în carouri violet cu alb. Câțiva aveau mănuși, iar unul dintre portari își pusese o căciulă de blană pe cap, cu urechile desfăcute și legate sub bărbie. Păreau un explorator antarctic pescuit de pe banchiză de o navă de croazieră a Club Med. La jumătatea reprizei a doua, Gould ieși din casă și se duse la locul obișnuit, în spatele porții din dreapta. Profesorul Taltomar nu era. Era prima oară. Gould așteptă puțin, apoi se întoarse acasă. Câștigară roșiii, cu un gol marcat cu fundul în al doisprezecelea minut al reprizei a

doua.

Profesorul nu mai apăru la teren, așa că Gould începu să-l caute. Într-un final îl găsi într-un azil de bătrâni, cu o pneumonie care putea fi un cancer, nu se știa bine. Stătea în patul lui și parcă se micșorase. Între buze avea o țigară fără filtru, stinsă. Gould apropie scaunul de pat și se așeză. Profesorul Taltomar avea ochii închiși, poate că dormea. O vreme Gould nu zise nimic. Apoi spuse:

— Zero la zero cu două minute înainte de final. Atacantul se aruncă în careu, arbitrul fluieră lovitura de pedeapsă. Căpitanul protestează, începând să țipe ca un nebun. Arbitrul se enervează, scoate un pistol și trage de aproape. Pistolul ratează. Căpitanul se năpustește asupra arbitrului și cei doi se trântesc la pământ. Jucătorii sar și-i despart. Arbitrul se ridică.

Profesorul Taltomar nu se mișcă. O clipă, nu se mișcă. Apoi își scoase încet țigara dintre buze, scutură puțin scrum imaginar, și murmură încet:

— Cartonaș roșu pentru căpitan. Executarea loviturii de pedeapsă. Terminarea partidei până la încheierea timpului regulamentar plus recuperarea timpului pierdut în urma încăierării survenite. Radierea arbitrului potrivit legii 28 din Statutul asociativ, care spune așa: nemernicii nu arbitrează.

Apoi tuși și își vârî țigara între buze.

Gould auzi ceva frumos, înăuntru.

Rămase încă puțin acolo, în tăcere.

Când se ridică, spuse:

— Mulțumesc, domnule profesor.

Profesorul Taltomar nici măcar nu deschise ochii:

— Rămâi cu bine, fiule.

Mai mult sau mai puțin în perioada aceea, Shatzy negocie achiziția unei rulote la mâna a doua, model *Pagode* din '71. Înăuntru era numai din lemn. Pe din afară era galbenă.

— Cum de v-a dat prin minte s-o alegeți galbenă?
— Domnișoară, dumneavoastră vreți să o cumpărați, nu eu.
— Am înțeles, dar acum douăzeci de ani ați cumpărat-o dumneavoastră. Doar n-o să-mi spuneți că nu existau și de alte culori?

— Dacă nu vă place galbenul, puteți s-o vopsiți.
— Mie îmi place galbenul.
— Vă place?
— Mie da. Dar în general trebuie să fii complet dus ca să cumperi o rulotă galbenă, nu credeți?

Profesorul Bandini plecă fruntea gândindu-se că trebuia să-și amintească să aibă multă răbdare cu fata aceea. Trebuia să rămână calm, dacă nu, nu avea să reușească niciodată să scape de rulota aceea nenorocită. De luni de zile încerca să-i facă vânt. Nu multă lume își dorea cu ardoare o rulotă *Pagode* din '71. Galbenă. Pusese anunțuri peste tot, inclusiv în ziarul facultății la care preda. Era facultatea lui Gould. Gould descupase anunțul și îl agățase printre celelalte, pe frigider. Shatzy alegea mai apoi. Avea o predilecție pentru catolici și intelectuali: de obicei se rușinau să vorbească despre bani. Profesorul Bandini era un intelectual catolic.

Așa că într-o zi, în timp ce ținea lecția în fața a câteva sute de studenți, în aula 11, văzu ușa deschizându-se și pe fata aceea intrând.

— Dumneavoastră sunteți profesorul Michael Bandini?
— Da. De ce?

Shatzy flutură tăietura din ziar.

— Dumneavoastră vindeți o rulotă uzată, model *Pagode*, din '71, condiție bună, preț negociabil, exclus schimb?

Fără să înțeleagă bine de ce, profesorul Bandini se rușină, ca și cum i-ar fi adus cineva o umbrelă uitată într-un cinematograf porno.

— Da, eu.

— Se poate vedea? Rulota, vreau să spun, se poate vedea?

— Acum țin un curs, domnișoară.

Shatzy păru să își dea seama în acea clipă de studenții care umpleau aula.

— O.

— Puteți să vă întoarceți mai târziu?

— Sigur, mă scuzați, pot să aștept puțin, poate mă așez chiar aici, îmi permiteți? Poate învăț și ceva bun.

— Vă rog.

— Mulțumesc.

Profesorul Bandini se gândi că lumea era plină de nebuni. Apoi continuă de unde fusese întrerupt.

De obicei – zise – un *porch*, sau verandă, e plasat pe zidul din fața casei. E compus dintr-un acoperiș de dimensiune variabilă – dar adesea de peste patru metri – care se sprijină pe o serie de stâlpi de susținere și acoperă o podea a cărei distanță de la sol variază în general între douăzeci de centimetri și un metru și jumătate. O balustradă și necesarele scări de acces completează imaginea. Din punct de vedere strict arhitectonic, un *porch* reprezintă o dezvoltare destul de elementară a ideii clasice de fațadă, expresie a unei sărăcii înstărite și a unui lux rudimentar, primitiv. Din punct de vedere psihologic, dacă nu moral, e vorba însă de un fenomen care mă face să o iau razna și care se dovedește, la o analiză atentă, mișcător, dar și respingător și, în definitiv, epifanic. De la *epipháneia*, în greacă: revelație.

Shatzy aprobă cu o ușoară înclinare a capului. În West, în fond, toți aveau o verandă în fața casei.

Anomalia *porch*-ului – continuă profesorul Bandini – e evident aceea de a fi, totodată, un loc înăuntru și un loc în afară. Într-un anumit fel, acesta reprezintă un prag prelungit, în

care casa nu mai este, și totodată nu a dispărut în amenințarea exteriorului. E un porto franco în care ideea de loc protejat, pe care o reprezintă fiecare casă și îi stă mărturie, se extinde dincolo de propria definiție și se reafirmă, relativ vulnerabilă, ca pentru o postumă rezistență la exigențele spațiului deschis. În acest sens ar părea un loc slab prin excelență, lume precară, idee în exil. Și nu e exclus ca tocmai această identitate a sa slabă să contribuie la fascinația ei, fiind el înclinat, omul, să iubească locurile care par să întruchipeze propria precaritate, specificul său de creatură descoperită și de graniță.

În privat, profesorul Bandini rezuma acest raționament al său cu o expresie care i se părea imprudent a fi folosită în public, dar pe care o considera într-un mod fericit sintetică. „Oamenii *au* case, dar *sunt* verande.“ O dată a încercat să i-o enunțe soției sale, iar soția râsese de o duruse burta. Asta îl cam rănise. Ulterior soția îl părăsise, alegând să trăiască împreună cu o traducătoare cu douăzeci și doi de ani mai în vârstă decât ea.

E curios, totuși – continuă profesorul Bandini – cum acest statut de „loc slab“ se dizolvă de îndată ce un *porch* încetează a fi un obiect arhitectonic inanimat și este locuit de oameni. Pe o verandă, omul stă cu spatele la casă, așezat; ba, mai mult, așezat pe un scaun prevăzut cu un mecanism capabil să-l facă să se legene. Câteodată, alcătuind tabloul în cea mai penetrantă exactitate, omul ține în poală o pușcă încărcată. Mereu se uită înainte. Dacă acum voi reveniți la acea imagine de precaritate pe care o reprezenta acel *porch* înțeles ca simplu obiect arhitectonic și o îmbogățiți cu prezența acelui om – cu spatele la casă, legănându-se în balansoar, cu o pușcă încărcată în poală – acea imagine va vira sensibil spre un sens de forță, siguranță, hotărâre. S-ar putea chiar spune că acel *porch* încetează să fie un ecou fragil al casei de care se sprijină și devine confirmare

finală a ceea ce casa abia dacă sugerează: confirmare definitivă a locului protejat, soluție a teoremei pe care casa se limita la a o enunța.

Lui Shatzy îi plăcu îndeosebi detaliul cu pușca încărcată.

În definitiv – urmă profesorul Bandini – acel om și acel *porch*, împreună, constituie o icoană laică, și totuși sacră, în care se celebrează dreptul ființei umane la a poseda un loc al său propriu, sustras vagului a fi al simplului a exista. Mai mult: acea icoană celebrează pretenția umanului de a fi în stare să apere acel loc, cu armele unei lașități metodice (legănatul balansoarului) sau ale unui curaj echipat (pușca încărcată). Întreaga condiție umană e rezumată în acea imagine. Întrucât exact așa se prezintă dislocarea destinală a omului: a fi cu fața la lume, cu spatele la sine însuși.

Era ceva în care profesorul Bandini credea, dincolo de orice necesitate academică – el, pur și simplu, credea că lucrurile stăteau exact așa, o credea și când era la baie. El credea, sincer, că oamenii stau pe veranda propriei vieți (exilați așadar din ei înșiși) și că acesta e unicul mod posibil, pentru ei, să-și apere propria viață de lume, din moment ce fie și numai dacă s-ar hazarda să pătrundă din nou în casă (și așadar să fie ei înșiși), imediat casa aceea ar regresa la un fragil refugiu în marea nimicului, destinată să fie măturată de valul de Spațiu deschis, iar refugiul s-ar transforma în capcană mortală, motiv pentru care lumea se grăbește să iasă din nou pe verandă (și, așadar, din sine), reluându-și poziția acolo unde le e dat numai să oprească invazia lumii, salvând cel puțin ideea unei case proprii, chiar cu resemnarea de a ști că acea casă e de nelocuit. Avem case, dar suntem verande, se gândea. Privea oamenii și în înduioșătoarele lor minciuni auzea scârțâitul balansoarului pe scândurile prăfuite ale *porch*-ului; și erau, pentru el, caraghioase puști încărcate elanurile de orgoliu și de penibilă

autoafirmare în care vedea, la ceilalți și la sine însuși, tăinuit verdictul unui exil peren. Era un lucru extrem de trist, dacă te gândești bine, dar și emoționant, deoarece, la final, profesorul Bandini știa că simte afecțiune pentru sine și pentru toți ceilalți, și compasiune pentru toate verandele de care se vedea înconjurat

era ceva infinit de demn în acea zăbavă eternă în fața pragului casei, un prim pas înainte de sine însuși

în nopțile în care se ridică vântul feroce al adevărului, a doua zi dimineata ești obligat să repari acoperișul minciunilor tale, cu răbdare inoxidabilă, iar când iubirea mea se va întoarce va fi din nou totul în regulă, vom privi apusul împreună bând apă colorată

sau când cineva, istovit, îți cerea să te așezi în fața lui și își deschidea mintea ție, scoțând totul afară, într-adevăr totul, și chiar atunci tot ce înțelegeai e că erai așezați pe veranda lui, dar în casă nu te lăsase să intri, în casă nu mai intra de ani, de acum, și asta era motivul paradoxal pentru care era istovit, el, acolo, în fața ta

acele seri în care aerul e rece și lumea pare absentă, deodată te simți aiurea, acolo, pe verandă, să stai de pază împotriva nici unui dușman, și e o oboseală care te roade, și umilința de a te simți atât de inutil de ridicol, până la urmă te ridici și intri în casă, după ani de minciuni, de simulări, intri din nou în casă știind că poate nici n-o să reușești să te orientezi acolo înăuntru, ca și cum ar fi casa altuia, numai că era a ta, este încă, deschizi ușa și intri, stranie fericire de care nu îți aminteai, casa ta, Doamne, ce minunăție, ce sân, căldura asta plăcută, pacea, eu însumi, la urma urmei, n-o să mai ies de aici niciodată, o să pun pușca în colț și o să învăț din nou forma obiectelor și figurile spațiului, mă obișnuiesc cu geometria uitată a adevărului, voi învăța să mă mișc fără să stric nimic, când cineva va bate la ușă îi voi deschide, când va fi vară voi deschide larg ferestrele, voi fi în casă câtă vreme voi fi, DAR

DAR dacă tu aștepti, și de afară te uiți la casa aceea, poate o să treacă o oră sau o zi întreagă, DAR la urmă o să vezi ușa deschizându-se, fără să știi sau să poți să înțelegi, vreodată,

ce s-a putut întâmpla acolo înăuntru, vei vedea ușa deschizându-se și încet pe omul acela ieșind, împins invizibil afară de o forță pe care n-o vei afla niciodată, DAR sigur că trebuie să aibă de a face cu cine știe ce vertiginoasă temere, sau neputință, sau pedeapsă, atât de nemiloasă încât să-l împingă pe omul acela afară, pe veranda lui, cu pușca în mână

eu ador clipa aceea – spunea profesorul Bandini –, clipa precisă în care el mai face încă un pas, cu pușca în mână, privește lumea din fața lui, simte aerul înțepător, își ridică gulerul hainei, și apoi – minune – se așază din nou în balansoarul lui și, sprijinindu-și spinarea, îl pune din nou în mișcare, un legănat așa blând c-a și adormit, reconfortantă rostogolire a minciunii, acum leagănă seninătatea din nou regăsită, pacea lașilor, singura care ni se cuvine, trece lumea și salută, Hei Jack, unde ai dispărut? Nimic, nicăieri, acum sunt aici acum, Bravo, Jack, o mână mângâie patul puștii, el privește departe, strângând puțin ochii, câtă lumină, lume, de câtă lumină ai nevoie, mie îmi ajungea o flăcăruie, acolo înăuntru, când? Nu-mi mai amintesc când, DAR era un loc căruia i-am spus adio, și apoi nimic, nu va mai vorbi niciodată de asta, legănându-se veșnic acolo pe veranda lui de lemn lăcuit

dacă te gândești, gândește-te la casele goale, cu sutele, din spatele fețelor oamenilor, dindărătul fiecărei verande, mii de case perfect ordonate și goale, gândește-te ce aer, acolo înăuntru, culorile, obiectele, lumina care schimbă totul ce se irosește pentru nimeni, locuri orfane, ele, care ar trebui să fie LOCURILE, singurele adevărate, dar acea curioasă urbanistică a destinului le-a imaginat drept colb al lumii, cavități abandonate sub suprafața conștiinței, dacă te gândești, ce mister, ce e cu ele, cu locurile adevărate, cu locul meu adevărat, unde am ajuns EU în timp ce stăteam aici să mă apăr, nu ți se întâmplă niciodată să te întrebi? Cine știe ce fac EU? În timp ce stai acolo să te

legeni, să repara bucăți de acoperiș, îți vine în cap întrebarea asta, cine știe ce fac, EU? Aș vrea să știu numai asta, ce fac, EU? Cineva știe dacă sunt bun, sau bătrân, cineva știe dacă TRĂIESC?

Shatzy se apropie de catedră. Studenții ieșeau, iar profesorul Bandini era în picioare, aranjându-și lucrurile în servietă.

— Deloc rău cursul dumneavoastră.

— Mulțumesc.

— Vorbesc serios. Au fost o groază de lucruri interesante.

— Vă mulțumesc.

— Știți la ce m-a făcut să mă gândesc?

— Nu.

— Uitați, m-am gândit, uită-te la tine, profesorul ăla are mare dreptate, vreau să spun, lucrurile chiar așa funcționează, oamenii au case, dar în realitate sunt verande, nu știu dacă mă înțelegeți, au case, dar ei sunt...

— Ce ați spus?

— Când?

— Acum, treaba cu casele.

— Nu știu, ce am spus?

— Ați spus propoziția aceea,

— Ce propoziție?

Coborâra împreună aleea, Shatzy și profesorul Bandini continuând să sporovăiască, apoi și-au luat la revedere și el spuse că rulota se afla în grădina lui, dacă ea voia să treacă după-amiază îl găsea acolo, iar ea zise că îi convenea, așa că după-amiază merse acolo, și atunci începură să discute despre culoare și Shatzy spuse chiar:

— Cum de v-a dat prin minte s-o alegeți galbenă?

— Domnișoară, dumneavoastră vreți să o cumpărați, nu eu.

— Am înțeles, dar acum douăzeci de ani ați cumpărat-o

dumneavoastră. Doar n-o să-mi spuneți că nu existau și pe alte culori?

— Dacă nu vă place galbenul, puteți s-o vopsiți.

— Mie îmi place galbenul.

— Vă place?

— Mie da. Dar în general trebuie să fii complet dus ca să cumperi o rulotă galbenă, nu credeți?

La câteva zeci de metri, sprijiniți de zidul garajului casei Bandini, Gould, Poomerang și Diesel stăteau la umbră, urmărind scena.

— El nu știe, dar e nebun după ea, nonspuse Poomerang.

— De unde a scos Shatzy bluza aia oribilă? întrebă Diesel.

— Bluză strategică, spuse Gould. Dacă tușești puțin, se deschide nasturele de la piept și se văd nițel țâțele.

— Pe bune?

— E, trebuie să știi să tușești cum trebuie. Shatzy se antrenează în fața oglinzii.

Poomerang începu să tușească. Apoi se uită la nasturii de la cămașă. Apoi întoarse iar privirea spre cei doi care intrau și ieșeau din rulotă discutând.

— Cum s-a terminat cu Mondini? Îl duce la mondiale sau nu?

— Poate.

— Adică?

— Nu se înțelege.

— Cum adică nu se înțelege?

— Acum că au venit cei de la Tropicana, cazinoul, și au oferit o grămadă de bani ca să facă un meci Larry contra Benson.

— Benson însuși?

— El.

— La naiba.

— Aha. Doar că Mondini a spus Mulțumesc mult, altă dată.

— Nu!

— Ba da. Spune că Larry trebuie să întâlnească pe altcineva înainte.

— E nebun?

— Nu se înțelege ce are în minte. Spune doar că Larry trebuie să aibă cealaltă întâlnire, înainte, apoi se va vedea.

— Dar Benson e scurtătura pentru mondiale, dacă Larry l-ar elimina...

— Nu e nimic de făcut, Mondini nici nu vrea să audă.

— A luat-o razna bătrânul.

— Nu, doar că are ceva în minte. Alaltăieri-seară Larry l-a luat pe sus și i-a zis Maestro, îmi datorați un răspuns. Mondini s-a uitat la el și apoi a zis: După următoarea întâlnire, Larry, și întâlnirea o aleg eu.

— Haai...

— Atunci Larry a izbucnit în râs și a spus În regulă, OK, cum vrei dumneata, Maestro, pe cine trebuie să pun la pământ?

— Corect, pe cine trebuie să pună la pământ?

— Aici vine partea frumoasă.

— Adică?

— Mondini e ciudat, nu se înțelege ce are în minte.

— Ce naiba vrei să spui, Gould?

— Cu toți boxerii care sunt pe lume, e ciudat, nu se înțelege...

— Atunci, pe cine naiba a ales?

— N-o să ghiciți niciodată.

— Hai odată...

Gould se întoarce o clipă s-o privească pe Shatzy, acolo, cu profesorul Bandini. Apoi zise încet:

— Poreda.

— Cine?

- Poreda.
- *Stanley* Poreda?
- Aha.
- Poreda cu brațele rupte?
- El.
- Ce naiba are a face?
- V-am spus că n-o să vă vină să credeți.
- Poreda?
- Stanley „Hooker“ Poreda.
- Ce nenorocit.
- Poți să spui și mai tare.
- Poreda... la naiba.
- Poreda.

POOMERANG – Stanley Poreda se retrăsese în urmă cu doi ani. Fusese forțat să se retragă, ca să fim mai exacti. Vânduse un meci, numai că lucrurile nu merseseră cum trebuia. Adversarul era un tinerel înrudit cu un boss din Belem. Avea un stil frumos, dar la forță era un dezastru, n-ar fi pus jos nici un bețiv. Poreda era un artist în a simula K.O.-ul, dar în primele patru reprize nu primi nici un pumn care să aducă cât de cât cu unul adevărat. Ar fi vrut să fie pus la sol și să se ducă acasă. Dar nici vorbă să smulgă un pumn serios de la balerinul ăla sleit. Așa, ca să facă totuși ceva, la sfârșitul rundei a patra plasă un jab și o lovitură dublă. Nimic special. Numai că balerinul ajunsese la podea. Îl salvă gongul. Întors în colț, Poreda văzu sosind un tip elegant, în gură cu o țigară cu filtru auriu. Nici n-o scoase dintre buze când se aplecă asupra lui Poreda și-i șuieră: Vierme, dacă mai faci asta o dată, te-ai ars. Și-o scoase numai atunci când, imediat după, scuipe în sticla de apă și îi spuse secundului: Dă-i de băut băiatului, i-e sete. Poreda era, în genul lui, un profesionist. Luă sticla, bău o înghițitură fără să miște un mușchi, apoi auzi gongul. Balerinul se ridică puțin nesigur pe picioare, dar odată

ajuns în centrul ringului avu puterea să-i spună lui Poreda: S-a terminat, nenorocitul. Just, se gândi Poreda. I-a slăbit garda cu câteva jaburi, apoi veni cu un upercut și închise cu un croșeu de dreapta. Balerinul zbură înapoi ca o păpușă de cârpă. Când a aterizat, părea unul căzut de la etajul zece. Poreda își scoase proteza, merse direct în colțul balerinului și nu spuse decât: Dați-i băiatului de băut, i-e sete. Zece zile mai târziu, doi băieți intrară seara la el în casă înarmați cu pistoale. Îi rupseră ambele brațe, strivindu-le pe rând în ușa. Cap de linie, se gândi Poreda.

DIESEL – El începuse chiar ca Mondini. Două sau trei întâlniri, apoi Maestrul îl prinsese că se lăsa doborât de un pumn ridicol și înțelese. Era o profesie ca oricare alta, îi spusese Poreda. Nu și a mea, îi zisese Mondini. Și îl alungase de la sală. Continuase să-l urmărească, de la distanță. Nu era un boxer mare, dar era ca un animal care pe ring își găsea habitatul perfect. Cunoștea toate trucurile, pe câteva le inventase, iar pe alte câteva le executa cu o perfecțiune indiscutabilă. Și mai ales era puternic. Era puternic ca puțini alții în circulație. O treabă de talent. Când se hotăra s-o facă, era capabil să descarce într-un pumn toate cele 82 de kilograme ale sale, era ca și cum fiecare centimetru al corpului său ar fi pătruns în mânușă preț de o clipă. Ăsta lovește și cu bucele, spunea Mondini. Avea un fel de admirație pentru el. Așa că, atunci când se ivi problema cu Larry și mondialele, el îi veni în minte: cu toți luptătorii din jur, el.

POOMERANG: – Nu era o idee rea. Odată eliminați campionii adevărați, Poreda era cel mai murdar, dificil, puternic și expert adversar pe care îl putea găsi pentru Larry. Era boxul, curățat de toată poezia. Era luptă redusă la os. Trebuia numai convins să se întoarcă în ring. Mondini își luă paltonul cel bun, merse la bancă, retrase ceva din economiile

sale și merse să-l caute pe Poreda în sala unde lucra ca antrenor. Poate o întâmplare, dar era aproape de abator.

— E o sumă frumoasă, remarcă Poreda, cântărind în mână pachetul cu bancnote. Puțin cam mulți ca să cumperi un boxer care a încetat să vândă meciuri în urmă cu doi ani.

Lui Mondini nu i se clinti nici un mușchi.

— Nu ai înțeles, Poreda. Eu te plătesc dacă învingi.

— Dacă înving?

— Exact.

— Ești nebun. Băiatul ăla e un talent, ai o comoară în mâini, și tu-l plătești pe unul ca să-l doboare?

— Am motivele mele.

— Nu, nu, nu mai vreau să știu de treburi din astea, am terminat cu cercul de pariuri, nu mai am brațe de rupt, gata.

— Nu are legătură cu pariurile, ți-o jur.

— Și atunci ce e, antrenezi oamenii ca să-i vezi cum pierd?

— Se poate.

— Ești nebun.

— Posibil. Accepti?

Lui Poreda nu-i venea să creadă. Era prima oară când i se dădeau bani în plus să câștige.

— Mondini, să nu ne ascundem după deget, Gorman ăla e un mare talent, dar tu știi că eu, dacă vreau, găsesc un mod să-l fentez.

— Știu. De asta sunt aici,

— Riști să ți-i pierzi – banii.

— Știu.

— Mondini...

— Da?

— Care e treaba?

— Nimic. Vreau doar să văd dacă băiatul ăla mai reușește să danseze după ce îl înmoi bine în rahat. Rahatul ai fi tu.

Poreda zâmbi. Avea o fostă soție care îl usca de bani, o amantă cu cinsprezece ani mai tânără decât el și un agent de la fisc care îi lua o mie de dolari pe lună ca să uite de numele lui. Așa că zâmbi. Apoi scuipă pe jos. Era, dintotdeauna, modul lui de a semna un contract.

— A tușit.

— Ce?

— Shatzy... a tușit.

— Suntem pe calea cea bună.

— E nebun după ea, o să i-o vândă, zău c-o să i-o vândă.

— S-a deschis? Nasturele?

— Nu se vede de aici.

— S-o fi deschis.

— După mine nu va fi de ajuns.

— Pe zece c-o s-o facă, nonspuse Poomerang, și scoase din buzunar o bancnotă slinoasă.

— OK pentru zece. Și alți douăzeci pe Poreda.

— Fără pariuri pe Poreda, băieți. Mondini i-a promis-o.

— Ce legătură are? Noi am pariat mereu.

— Nu de data asta, de data asta e treabă serioasă.

— Și de celelalte dați n-a fost?

— Asta e mai serioasă.

— OK, da' nu e tot box?

— Mondini i-a promis.

— Mondini, nu eu, eu nu i-am promis niciodată că n-o să pariez...

— E același lucru.

— Nu e același lucru.

Acela a fost momentul când profesorul Bandini i-a spus lui Shatzy:

— Ați vrea să luați cina cu mine în seara asta?

Shatzy zâmbi.

— Altă dată, domnule profesor.

Îi dădu mâna, iar profesorul Bandini i-o strânse.

— Altă dată, atunci.

— Da.

Shatzy se răsuci și coborî pe cărarea pietruită. Cu puțin înainte să ajungă în fața garajului, își încheie nasturele, cel de la piept. Când se opri în fața lui Gould, avea o față foarte serioasă.

— Soția l-a lăsat pentru una. O femeie.

— Grozav.

— Puteai să-mi spui.

— Nu știam.

— Nu e un profesor de-al tău?

— Nu predă istoria mariajului său.

— Nu?

— Nu.

— Aha.

Se întoarse. Profesorul era încă acolo. Îi făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse.

— E un om cumsecade.

— Așa e.

— Nu merita o rulotă galbenă. Uneori lumea se pedepsește pentru lucruri pe care nici măcar nu le știe, din dorința de a se pedepsi... decide să se pedepsească...

— Shatzy?

— Da?

— VREI, TE ROG, SĂ SPUI DACĂ AI CĂPĂTAT NENOROCITA
ASTA DE RULOTĂ, DA SAU NU?

— Gould?

— Da.

— Nu striga.

— OK.

— Vrei să știi dacă am reușit să cumpăr o rulotă *Pagode* din '71 de culoare galbenă pe o sumă de nimic?

— Da.

— PORC NENOROCIT DE BASTARD LAȘ, SIGUR CĂ DA.

Strigă așa tare, că i se deschise nasturele de la piept. Gould, Diesel și Poomerang rămaseră cu gura căscată, cu ochii ca niște ouă în gelatină. Nu din pricina nasturelui, ci a rulotei. Nu le trecuse prin cap că avea să reușească cu adevărat. Se uitau la Shatzy ca și cum ar fi fost reincarnarea lui Mami Jane, reîntoarsă să-i reteze ouăle lui Franz Forte, directorul financiar al CRB. Porc nenorocit de bastard laș, reușise.

Peste două zile, o platformă aduse rulota acasă la Gould. O așezară în grădină. O spălară ca lumea, roțile, geamurile, tot. Era foarte galbenă. Părea o casă de jucărie, ceva special făcut pentru copii. Vecinii treceau prin fața ei și se opreau s-o privească. Unul îi spuse lui Shatzy că n-ar fi fost rea o verandă, în față, o verandă de plastic, cum sunt cele cele de la supermarket. Se găseau și galbene.

— Să n-aud de verandă, zise Shatzy.

18

Găsiră cadavrul lui Pitt Clark după patru zile de căutări, îngropat sub treizeci de centimetri de pământ, lângă râu. Doctorul îl examinează și apoi spuse că Pitt murise sufocat, probabil fusese îngropat de viu. Avea echimoze pe brațe, pe gât și pe spinare. Înainte să fie îngropat, fusese violat. Pitt avea unsprezece ani.

Acum ascultă ce poveste ciudată, zicea Shatzy.

În aceeași zi în care l-au găsit pe Pitt, a dispărut din ranch-ul familiei Clark un indian căruia toți îi spuneau Bear, Ursul. Câțiva l-au văzut ieșind din oraș, pe cal, în direcția munților. Bear era prieten cu Pitt. Pitt stătea să-l asculte mereu. Mergeau

adesea să se scalde împreună, jos la râu. Și vânau șerpi. O vreme îi țineau vii hrănindu-i cu șobolani. Apoi îi omorau. Bear avea vreo douăzeci de ani. Îi spuneau așa fiindcă era ciudat. Sub salteaua lui au găsit o cutie de tablă, iar în cutie o brățară pe care Pitt o purta mereu la mână dreaptă. Era făcută din piele de șarpe.

Zicea Shatzy că mulți s-au oferit să-l vâneze pe indian. Era ceva care parcă îi îmbăta pe dinăuntru, vânătoarea umană. Dar șeriful a zis: Merg eu. Eu singur. Se numea Wister, era un om cumsecade. Nu-i plăceau spânzurătorile și credea în tribunale. Îl cunoștea pe Pitt, uneori îl lua la pescuit cu el și îi promisese și că, atunci când o să împlinească paisprezece ani, îl va învăța să tragă, să nimerească o sticlă, de la zece pași, cu ochii închiși. A zis: Bear e treaba mea.

A plecat dimineața, când vântul ridica mici vârtejuri de praf sub zăbrelele unui soare neliniștit.

Acum fii atent, zicea Shatzy. Vânătoarea umană e geometrie pură. Puncte, linii, distanțe. Desenează-o pe o hartă: geometrie beată, dar implacabilă. Poate dura ore sau săptămâni. Unul fuge, celălalt urmărește. Fiecare minut îi îndepărtează de pământul care le-a dat naștere și care, dacă ar fi întrebat, ar ști să-i recunoască. Curând devin două puncte într-un nimic care nu poate distinge, în ei, binele de rău. Atunci, și dacă ar vrea, tot n-ar mai putea schimba nimic. Sunt traiectorii obiective, deducții geometrice calculate de destin plecând de la o vină. Nu vor putea fi oprite decât într-un rezultat final, scris în josul vieții, cu cerneală roșu-sânge. Muzica.

Muzica o fredona Shatzy, cu gura închisă, ceva de genul orchestră de mari dimensiuni, viori și trâmbițe, o treabă bine făcută. Apoi te întreba: E totul clar?

Mai mult sau mai puțin.

O să vezi că nu e greu.

De acord.

Mergem?

Mergem.

Șeriful Wister pleacă în direcția munților. Urmează drumul spre Pinter Pass. Urcă în mijlocul codrilor, caută umbra și se gândește că Bear trebuie să aibă un avantaj de o jumătate de zi. Când copacii încep să se rărească, se oprește ca să lase calul să se odihnească. Apoi pornește din nou. Urcă pe creasta muntelui, la pas, și studiază urmele de pe drum. Nu e ușor, dar la final ajunge să le recunoască pe cele ale calului lui Bear. Se gândește că indianul, dacă ar vrea, ar ști cum să le facă să dispară. Băiatul probabil că e sigur pe el, liniștit. Poate speră să treacă granița. Poate nu crede că e urmărit. Dă pintoni calului și urcă spre Pinter Pass. Când ajunge el, e seară. Se uită în jos, spre valea îngustă care coboară spre deșert. În depărtare i se pare că zărește o mică dâră de praf care se ridică în mijlocul nimicului. Coboară câteva sute de metri, găsește o grotă, oprește calul. E obosit. Se oprește să înnopteze.

A doua zi, șeriful Wister se trezește în zori. Ia binoclul și privește în jos, spre fundul văii. Vede o mică pată întunecată, în lungul drumului. Bear. Călare pe cal, coboară cu prudență în lungul ultimilor pereți ai muntelui. Când ajunge în fundul văii, pornește în galop. Călărește o oră, fără răgaz. Apoi se oprește. Îl poate vedea pe Bear cu ochiul liber, câțiva kilometri mai în față. Pare să stea pe loc. Wister coboară de pe cal. Se adăpostește sub un copac și se odihnește. Când pornește din nou, soarele e la apus. Lasă calul la pas și nu încetează nici o secundă să privească umbra lui Bear, mică și întunecată dinaintea lui. Continuă să pară nemișcată. De ce nu fuge? se gândește șeriful Wister. Călărește jumătate de oră, apoi se oprește. Bear e la mai puțin de cinci sute de metri de el. Stă nemișcat în șaua unui cal bălțat. Pare o statuie. Șeriful Wister își încarcă pușca și își

controlează pistoalele. Privește soarele. Stă să-i treacă în spate. Ți-ai venit, băiete. Pornește în galop. O sută de metri, apoi încă o sută, călărește fără să se oprească, îl vede pe Bear mișcându-se, în sfârșit, ieșind de pe drum și apucând-o la dreapta. Unde te duci, băiete, acolo e deșertul? Își înfige pintenii și îl urmărește. Bear o cotește spre est, apoi iar spre vest, și din nou spre est. Unde te duci, băiete? se gândește șeriful Wister. Încetinește ritmul, Bear e tot la cinci sute de metri, după scurt timp se oprește, Wister îl vede și pornește în galop, Bear pleacă din nou, iar cotește spre est, se risipesc culorile, lumina scade, brusc. Wister se oprește. OK, băiete. Eu nu mă grăbesc. Descalcează, își pregătește un bivouac, face un foc. În noapte, înainte să se culce, vede lumina focului lui Bear, la cinci sute de metri în fața lui. Noapte bună, băiete.

În a treia zi, șeriful Wister se trezește pe întuneric. Ațâță focul, își încălzește o cafea. Nu vede lumini, e întuneric. Așteaptă zorile. La prima geană de lumină, îl vede pe Bear, departe, în picioare, nemișcat, alături de murgul lui bălțat. Ia binoclul. Băiatul nu are pușcă. Poate un pistol. Șeriful Wister se așază pe jos. Ție îți revine prima mișcare, băiete. Stai nemișcat ore întregi. În jur, soare înfierbântând nimicul. Șeriful Wister bea o gură de apă și una de whisky, la fiecare jumătate de oră. Lumina e orbitoare. Deodată îl revede pe Pitt râzând și alergând. Apoi îl vede țipând, țipând, țipând. Își privește mâinile și le vede tremurând. Să crăpi, fiu de cățea, se gândește, să crăpi, indian nenorocit. Se ridică. Își simte capul învârtindu-se. Ia hățurile în mâini și începe să meargă, trăgând în urma lui calul. Merge încet, dar observă că Bear e tot mai aproape. Băiatul e nemișcat. Nu se urcă pe cal, nu fuge. Trei sute de metri. Două sute. Șeriful Wister se oprește. Strigă: Termin-o, Bear. Spune încet: Ia-ți viața, fii curajos. Și din nou strigând: Bear, nu face pe prostul. Bear rămâne nemișcat. Wister își

verifică pușca și pistoalele. Apoi urcă în șa. Pleacă în galop. Îl vede pe Bear urcând pe cal și plecând. Călăresc o jumătate de oră așa. Nu-i despart mai mult de două sute de metri. În zare apare un *pueblo*, uitat de lume. Bear merge într-acolo, Wister îl urmează. După câteva zeci de minute, Bear intră la galop în *pueblo*, și dispare. Șeriful Wister încetinește și, înainte să intre în sat, coboară de pe cal. Scoate pistolul și sosește în dreptul primelor case. Nu se vede nici picior de om. Merge încet în lungul zidurilor, atent la cel mai mărunț zgomot. Pândește orice fereastră, citește fiecare umbră. Își simte inima bătându-i în urechi. Fii calm, se gândește. Probabil nici măcar nu e înarmat. Trebuie numai să-l găsești și să-l cureți. E un băiat. Vede o bătrână în picioare, în pragul unei *posada*. Se apropie. O întreabă în spaniolă dacă a văzut un indian cu un cal bălțat. Ea face semn din cap că da și arată spre capătul satului, unde drumul continuă în neant. Wister îi pune pistolul la tâmplă. Nu minți, spune în spaniolă. Ea își face semnul crucii și arată din nou spre capătul satului. Ai de băut? Femeia intră în *posada*, după care iese cu niște rachiu. Șeriful Wister bea. Și-a luat cu el apă indianul? Bătrâna face semn că da. Știi cine e? Atunci bătrâna spune: Sì. *Es un chico que va detrás de un asesino*. Șeriful Wister rămâne cu ochii la ea. Ți-a spus-o el? Da. Șeriful Wister mai ia o gură de rachiu. Ești mort, băiete, se gândește. Urcă pe cal, îi aruncă bătrânei o monedă, bagă rachiul în desagă și continuă, la pas, spre capătul satului. Când trece de ultima casă se uită în fața lui. Nimic. Se întoarce la dreapta. Îl vede pe Bear nemișcat, în șa, la mai puțin de două sute de metri. *Es un chico que va detrás de un asesino*. Șeriful Wister desprinde repede pușca din șa, țintește și trage. De două ori. Bear nu se mișcă. Ecoul focurilor se pierde, încet, în aer. Șeriful Wister face cartușul să sară. Fii calm, se gândește. Nu vezi că e prea departe? Fii calm. Stă să-l fixeze pe Bear. Vrea să-i strige ceva,

dar nu-i trece nimic prin cap. Întoarce calul, revine la prima casă și descalecă. Petrece noaptea acolo. Dar fără să reușească să pună geană pe geană. Cu un pistol, mereu, în mână.

A patra zi, șeriful Wister iese din *pueblo* și-l vede pe Bear departe, pe drumul care duce în deșert. Urcă pe cal și, la pas, îl urmează. Se lasă dus de animal. Din când în când căldura și oboseala îl fac să adoarmă. După trei ore se oprește la un izvor. Se gândește că poate indianul l-a otrăvit. Își umple bidoanele și pleacă din nou. Nu trebuie să-l las să ajungă în deșert, se gândește. O să murim amândoi acolo. Trebuie să-l opresc înainte. Bea o gură de rachiu. Așteaptă ca soarele să coboare puțin, la orizont. Apoi pleacă în galop. Bear nu pare să-și dea seama. Continuă la pas, fără să se întoarcă. Poate că doarme. Al meu e, se gândește șeriful. Trei sute de metri. Două sute de metri. O sută de metri. Șeriful Wister scoate pistolul. Cincizeci de metri. Bear se întoarce, are un pistol cu țeava lungă în mână, țintește și trage. O împușcătură. Calul lui Wister se aruncă înapoi spre dreapta, se opintește cu picioarele din față. Animalul se stinge întins pe-o parte. Înălță capul, încearcă să se ridice. Wister reușește să iasă de dedesubt. Simte o durere arzătoare la umăr. Apoi aude un al doilea glonț pătrunzând în carnea animalului. Ridică fruntea, se sprijină de corpul calului și trage trei focuri de pistol, unul după altul. Calul lui Bear se cabrează pe picioarele din spate și se învârte, zvârlind cu copitele în aer. Șeriful Wister scoate pușca din toc. Bear reușește să-și stăpânească animalul și pleacă în galop, încercând să scape. Wister țintește și trage două focuri. I se pare că-l vede pe Bear aplecându-se peste gâtul animalului. Apoi vede calul pierzându-și ritmul, înclinându-se, parcurgând încă vreo douăzeci de metri, apoi prăvălindu-se la pământ. Vede corpul lui Bear trântit în praf. Adio, băiete, se gândește. Încarcă pușca, ochește. Bear încearcă să se ridice. Wister trage. Vede o

spulberare de praf, cu vreo douăzeci de metri înainte de trupul lui Bear. Rahat, zice. Trage iar. Glonțul ratează. Bear s-a ridicat. Își recuperează pistolul. Cu mâna cealaltă desface ranițele de pe șa. Rămâne în picioare, cu privirea la Wister. Vreo optzeci de metri între ei. Un foc de pușcă. Ceva mai mult. Șeriful Wister privește soarele. Se gândește că mai are numai câteva ore înainte să cadă întunericul. Umărul îl doare, nu reușește să miște brațul fără să simtă o împunsătură groaznică. *Muy bien*, băiete. Desface ranița din șa și și-o atârnă în bandulieră pe umărul sănătos. Încarcă pușca. Și începe să meargă. Bear îl vede, se întoarce și se îndepărtează, mergând și el, încet. Șeriful Wister se gândește că ar fi ridicol să fugă. Își imaginează scena, văzută de sus, doi oameni alergând în neant, și se gândește: Suntem doi condamnați. Apoi, pentru o clipă, îl vede pe Pitt cum aleargă, și aleargă, și încearcă să fugă, de-a lungul fluviului, fuge și încearcă să scape. Nenorocitul, se gândește. O să te omor, băiete. Ajunge lângă calul lui Bear. Încă respiră. Wister îi descarcă pistolul în cap. O să te omor, băiete. Apoi își reia mersul. Când coboară seara, îl vede pe Bear dispărând în întuneric. Se oprește. Umărul îl înnebunește. Se întinde pe jos. Ține pistolul în pumn. Încearcă să se culce. De două zile nu dorm, se gândește.

În a cincea zi, șeriful Wister simte cum febra îi încețoșează privirea și îi accelerează bătăile inimii. Nu doarme niciodată nenorocitul ăla? Îl vede în fața lui, i se pare la fel de departe ca în urmă cu o zi, dar ochii îi ard în cap, și nu sunt umbre, în lumina dimineții. Se pune în mișcare. Încearcă să-și amintească unde duce drumul acela și câți kilometri oare au parcurs din *pueblo* și până acolo. Bear, acolo, în față, merge fără să se oprească. Din când în când se întoarce. Apoi continuă. E drumul spre Salina. Nu trebuie să-l lase să ajungă până acolo. Nu trebuie să intre în Salina. Se oprește. Se apleacă. Culege un

grăunte de praf. Sânge și praf. Ridică privirea spre Bear. Acum te-am prins, băiete. Nu voiai să-mi zici, nu? Se ridică. Face câțiva pași. O altă pată de sânge. *Muy bien*, nenorocitul. Nu mai simte febra. Își reia mersul. Peste trei ore, Bear părăsește drumul și cotește spre est. Șeriful Wister se oprește. E nebun, se gândește. Intră în deșert. E nebun. Ia pușca și trage în aer. Bear se oprește, se întoarce. Wister lasă ranițele să cadă pe jos. Apoi își aruncă pușca. Deschide brațele. Bear rămâne nemișcat. Wister merge spre el, ușor. Bear nu se mișcă. Wister continuă să meargă, lasă jos brațele și își apropie mâinile de patul pistoalelor. Ajunge la vreo cincizeci de metri de indian. Se oprește. Termină, băiete, strigă. Bear nu se mișcă. În partea aia e deșertul, vrei să mori prosteste? strigă. Bear face câțiva pași spre el. Apoi se oprește. Rămân așa, unul în fața celuilalt, două schițe negre în neant. Soarele lovește vertical. E o lume fără umbre. E o tăcere așa de îngrozitoare, încât șeriful Wister îl aude în ea pe Pitt urlând. Încearcă să-și amintească fața băietelului, dar nu reușește, aude doar urletul acela, puternic. Încearcă să se concentreze asupra lui Bear. Dar e acel urlet care nu-i dă pace. Trebuie numai să-ți faci meseria, își spune. Lasă deoparte restul. Fă-ți meseria. Își dă seama că a lăsat privirea în jos. Își ridică brusc capul. Îl fixează pe Bear. Vede doi ochi absenți. Invincibili, se gândește. Atunci, deodată, ca un cutremur, simte teama prăvălindu-se asupra lui și înmuindu-i picioarele. A ținut-o la distanță zile întregi. Îl cuprinde, acum, ca o explozie surdă. Cade în genunchi. Se apleacă înainte, se sprijină cu mâinile de pământ. Le vede tremurând. Nu reușește să respire, sângele îi pulsează în tâmpile. Cu o imensă oboseală ridică privirea spre Bear. E tot acolo, nemișcat, în picioare. Nenorocitul. Nenorocitul. Nu sunt păsări pe cer, nici șerpi în praf, nici vânt care să ducă ierburile în zbor, nici orizont, nimic. E o lume dispărută. Șeriful Wister murmură încet: Du-te naibii,

băiete! Se ridică, aruncă o ultimă privire spre Bear, apoi se întoarce – se întoarce și, mergând cu greu, ajunge la pușca lui. O ia. Mai face câțiva pași. Ridică ranițele și le așază în bandulieră, pe umărul sănătos. Fără să se mai întoarcă, merge privindu-și pașii. Nu se oprește decât când se face întuneric. Se lasă să cadă pe jos. Adorme. În miezul nopții se trezește. Reîncepe să meargă, urmărind ștersele urme de pe drum. Cade din nou pe jos. Închide ochii. Visează.

În a șasea zi, șeriful Wister se trezește în zori. Se ridică. Vede la orizont, minuscule, casele albe din *pueblo*. Se întoarce. Bear e la vreo sută de metri de el. În picioare. Nemișcat. Wister ridică ranițele și pușca. Își reia mersul. Merge ore întregi. Din când în când se prăbușește pe jos, își lasă pălăria pe ochi, și așteaptă. Când simte că-și recapătă puterea, se ridică și pleacă. Nu se întoarce niciodată. Reușește să sosească în *pueblo* înainte de apus. I se dă de băut și de mâncare. Spune: Sunt șeriful Wister. I se dă un pat să doarmă. I se spune în spaniolă că e un *chico* afară, la ieșirea din *pueblo*. S-a așezat la câteva sute de metri de primele case. Îl întreabă dacă îi e prieten. Nu, spune șeriful Wister. Umărul îl înnebunește. Doarme cu un pistol încărcat la îndemână.

În a șaptea zi, șeriful Wister face rost de un cal și pleacă spre munți. Regăsește vântul, și nori de praf care mătură drumul. Se oprește o singură dată, ca să lase animalul să se odihnească. Apoi pornește iar. Ajunge la munți. Urcă până la Pinter Pass, coboară fără să se întoarcă. Înainte să ajungă în câmpie, se abate din drum spre o mină abandonată. Descalcă, aprinde un foc. Petrece noaptea acolo, fără să doarmă. Se gândește.

În a opta zi, șeriful Wister așteaptă ca soarele să se ridice, sus, pe cer. Apoi urcă pe cal. Ia puține lucruri din ranițe și le prinde de șa. Lasă acolo pușca, sprijinită de un perete al minei.

Coboară încet până în vale. Departe, întrezărește casele din Clostown, copacii plecați de vânt. Merge la pas, fără grabă. Vorbește cu glas tare. Mereu aceeași propoziție. Când sosește la râu, oprește. Se întoarce. Mijește ochii, privește. Bear e la câteva sute de metri de el. E în șaua unui cal. Înaintează la pas. Băiete, zice Wister. Băiete. Apoi întoarce calul și, fără să se mai întoarcă, merge în Clostown.

Când ajunge la primele case, cineva începe să strige că s-a întors șeriful. Oamenii ies pe stradă. El continuă la pas, fără să privească pe nimeni. Cu o mână ține hățurile, cu cealaltă strânge un pistol. Oamenii nu îndrăznesc să se apropie, pare un mort călare sau un nebun. Șeriful Wister traversează orașul, ca o fantomă, apoi ocolește închisoarea și o apucă pe drumul spre ranch-ul familiei Clark. Oamenii după el, pe jos. Aproape că nu îndrăznesc să vorbească. Wister sosește la ranch. Coboară de pe cal. Face un tur în jurul gardului. Se îndreaptă spre casă, mergând ca un om beat. Cineva se apropie de el ca să-l ajute. El îl amenință cu pistolul. Nu spune nimic, continuă să meargă și ajunge la casă. În fața casei e tatăl lui Pitt. Eugene Clark. Cu fața îmbătrânită de vânt, cu părul grizonant. Șeriful Wister se oprește la trei pași de el. Continuă să strângă un pistol în mâna dreaptă. Ridică privirea spre Eugene Clark. Apoi spune: Îmi pare rău, continua să strige, nu voia să se oprească. El a fost mereu bun cu mine. Nu mai făcuse așa înainte. Era un copil bun. Eugene Clark face un pas înspre el. Wister îndreaptă spre el pistolul. Eugene Clark se oprește. Era un copil bun. Șeriful Wister trage cocoșul pistolului său Colt 45. Spune: Nu l-am îngropat de viu, jur. Nu mai respira, avea ochii dați peste cap și nu mai respira. Apoi își apasă pistolul sub bărbie și trage. Stropi de sânge pe fața și haina lui Eugene Clark. Oamenii dau buzna, toți strigă, copiii vor să vadă, bătrânii clatină din cap, vântul nu încetează să ridice praful împrejur. Le ia ceva, tuturor, până să-

l remarce pe Bear. E pe cal, nemișcat, lângă gardul ranch-ului. Nu mai are ochi, ascunși în spatele pomeților lui de indian. Respiră cu gura deschisă, printre buzele uscate de praf și pământ. Oamenii amuțesc. El lovește ușor cu călcâiele pântecul calului. Trage de hățuri la stânga și pleacă. Un băiețel aleargă după el. Bear, îi strigă, Bear. Șeriful s-a împușcat, Bear. El nu se întoarce, continuă la pas, în direcția râului. Bear, hei, Bear, unde te duci?

Bear nu se întoarce.

Să dorm, spune el încet.

Muzica.

19

— Alo, Gould?

— Bună, tată.

— Sunt tata.

— Bună.

— E totul în regulă?

— Da.

— Ce e treaba asta cu Couverney?

— M-au invitat la Couverney.

— Cum adică?

— Fac cercetări acolo. Vor să merg să lucrez cu ei.

— Pare să fie un lucru important.

— Cred că este.

— Și pe urmă?

— Pe urmă gata, m-au invitat pentru trei ani, mă cazează acolo, la universitate, și îmi plătesc două călătorii pe an să mă întorc acasă, dacă vreau.

— De Crăciun și de Paște.

— Ceva de genul.

— Pare să fie un lucru important.

— Da.

— E pe partea cealaltă a lumii Couverney.

— E departe, da.

— Se mănâncă câini acolo, știi? Am fost, o dată, nu la universitate, acolo în zonă, nici chip să mănânce ceva care să nu aibă gust de pește.

— Se spune că e un frig criminal.

— Probabil.

— Mai frig ca aici.

— Ți-or da și bani, nu?

— Cum?

— Zic, te plătesc bine?

— Cred că da.

— Asta e un lucru important. Ce spune rectorul Bolder?

— El spune că sunt o grămadă de bani pentru un băiețel de cincisprezece ani.

— Nu, mă refer în general, ce spune rectorul Bolder despre toată treaba, în general?

— Spune că e o ocazie mare.

— Trebuie să fie ca și cum ai fi invitat la Wimbledon. Dacă ești tenismen, vreau să zic.

— Mai mult sau mai puțin.

— Ca și cum cineva ar juca tenis și într-o zi ar primi o scrisoare în care scrie Noi vă plătim dacă ne faceți onoarea să veniți să jucați aici. O nebunie, nu?

— Da.

— Sunt mândru de tine, fiule.

— Mulțumesc, tată.

— O nebunie, de-a dreptul.

— Cam așa.

— Mama s-ar bucura.

— Ce?

— Mama s-a bucura, Gould.
— O să-i spui?
— Da, o să-i spun.
— Serios?
— Da.
— Serios?
— O să se bucure.
— Dar nu-i spune că mă duc, încă nu știu dacă mă duc, vreau să spun, abia m-au întrebat.
— O să-i spun că te-au întrebat, atât o să-i spun.
— Da.
— E un lucru mare,
— Da, explică-i că e un lucru mare.
— O să se bucure.
— Da, e o idee bună, spune-i.
— O să-i spun, Gould.
— Mulțumesc.
— ...
— ...
— Când crezi că o să iei o hotărâre?
— Nu știu.
— Ar trebui să pleci repede?
— În septembrie.
— Ai ceva timp.
— Da.
— E o ocazie importantă, poate că n-ar trebui s-o lași să-ți scape.
— Așa spun toți pe-aici.
— Dar e decizia ta, ai înțeles?
— Da.
— Ascultă-i pe toți și apoi tu decizi.
— Da.

- E viața ta în joc, nu a lor.
- Așa e.
- Tu ești cel care merge sub bombe, nu ei.
- Ce bombe?
- E un fel de a spune.
- A.
- Așa se spune.
- Aha.

— Aveam un colonel, odată, care avea un fel de a spune interesant. Când treaba se complica, nu?, el folosea mereu aceeași frază. Cu soarele în ochi te bronzezi, nu tragi. O spunea chiar dacă ploua, nu avea legătură cu vremea, era un simbol soarele, înțelegi, era un mod de a spune, era valabil și dacă în ziua aceea ninge sau era ceață groasă, cu soarele în ochi te bronzezi, nu tragi. Așa spunea. Acum e în scaun cu roțile. A făcut un atac de apoplexie în timp ce înota în piscină. Era mai bine să nu-l mai scoată deloc din apă, la urma urmei.

- Tată...
- Aici sunt, Gould.
- Acum trebuie să închid.
- Să fii sănătos, fiule, dă-mi de știre.
- De acord.
- Dacă iei vreo decizie, dă-mi de știre.
- Îți amintești să-i spui și mamei?
- Sigur că-mi amintesc.
- OK.
- Îmi amintesc sigur.
- OK.
- Acum pa.
- Pa, tată.
- Gould...
- Da?

— Shatzy, ce spune Shatzy?
— E bine.
— Nu, vreau să spun, ce crede ea despre Couverney?
— Despre asta?
— Da, despre asta.
— Spune că e o mare ocazie să fii invitat pentru trei ani în closetul unui autogrill.
— Un autogrill?
— Da.
— Ce naiba vrea să spună?
— Nu știu. Eu aș fi odorizantul.
— Aha.
— Cred că e o glumă.
— E o glumă?
— Cred.
— Tare, fata asta.
— Da.
— Salut-o din partea mea.
— De acord.
— Pa, fiule.
— Pa.
Clic.

20

(Gould se duce în vizită la profesorul Taltomar. Intră în spital. Urcă la etajul șase. Intră în camera 8. Taltomar e în pat. Respiră printr-o mască legată la un aparat. E foarte slab. L-au tuns. Gould apropie un scaun de pat și se așază. Îl privește pe Taltomar. Așteaptă.) ...ros de supă. Și de mazăre. Poate mazărea le face bine bolnavilor de orice boală, se gândi Gould. Poate că mirosul în sine e curativ, au făcut studii și au înțeles că. Pereți galbeni. Galben-rulotă. Dar puțin mai decolorați. Decolorați, nu

spălați. Cine știe cum e veceul?

Gould se ridică și merse să atingă cu un deget mâna cenușie a profesorului Taltomar. Ca și cum ar atinge pielea unui animal preistoric. Netedă și bătrână. Mașina respira cu Taltomar, îi dădea un ritm constant, liniștit. Nu părea o luptă. Părea *după* o luptă. Gould se așeză din nou. Începu să respire în ritmul aparatului. Aparatul respiră cu Taltomar, Gould respiră cu aparatul, Gould respiră cu Taltomar. E ca și cum ne-am plimba împreună, domnule profesor.

Apoi se ridică. Se duse pe coridor. Câteva halate care se plimbau fără țință și infirmiere care vorbeau cu voce tare. Podeaua era din plăci de faianță albe și negre. Gould începu să meargă. Ținea ochii ațintiți în podea și încerca să calce doar pe plăcile negre, fără să atingă marginile. Își aminti de un film pe care îl văzuse, unde era un boxer care se antrena alergând pe șinele de tren. Era iarnă, iar el alerga într-un mantou. Avea și pumnii strâns înfășurați în bandaje, ca înainte de a-și pune mănușile de luptă, și din când în când lovea în aer. Soare de iarnă deasupra capului, orașul în fundal, totul cenușiu, frig pătrunzător, mantoul fluturând, trenuri oprite, mai degrabă cu Butch care are chef să alerge el ar putea spune că aleargă dar nu pe calea ferată pe stradă o tură până la parc și înapoi până aici la calea ferată cu Butch ar fi mai puțin plictisitor... dar mie îmi place să alerg singur e mereu greu să îți dai seama ce-ți place cu adevărat sau ce ai vrea să-ți placă când încerc să mă întreb dacă îmi place într-adevăr să alerg singur sau aș prefera să alerg cu Butch cu Butch aș putea vorbi el vorbește mereu despre femei e amuzant aș putea să-i vorbesc despre Jody nu mi-ar plăcea să-i vorbesc despre Jody nu ar folosi la nimic Jody sâni mici ce naiba îmi trece prin minte lașule hai nu trebuie să mă gândesc de ce trebuie să fugi mereu Jody ne-ar fi bine împreună ce ai de fugi mereu la ea e ca și cum de fiecare dată

ar simți nevoia să fugă trebuie să-ți amintească mereu că nu e aici pentru totdeauna sau de tot la naiba gândește-te la altceva laș nenorocit în spatele gazometrului e umbră era frig de crăpau pietrele de data aceea când era și un tren acolo să alergi printre șinele trenului Mondini e un geniu îți întărește gleznela sincronizează picioarele și ochii aleargă fără să te uiți la picioare dar pune picioarele pe traverse caută-le cu coada ochiului cu ea citești picioarele adversarului OK Maestro pumnii se nasc din picioare picioarele sunt pumni încă nenăscuți avortoni pumni avortați vrum vrum dreapta dreapta stânga dreapta Mondini cumsecade om ce umbră frumoasă fac cu mantoul care flutură cu mâinile înfășurate care lovesc în aer sunt supărați pe mine eu care alerg cu mâinile înfășurate nu ar trebui să te bați deloc ce prostie tot bătaie e te bați mereu asta îmi place la box e o luptă infinită când alergi când mănânci când sari coarda când te îmbraci când îmi leg șireturile când cânt înainte de meci mi-ar plăcea să alerg cu mânușile e frumoasă umbra mea ești frumos Larry Larry Lawyer Larry Lawyer contra lui Stanley Poreda prostii vrum vrum upercut vrum Poreda nume de rahat

vrum o să mă tund zero doar ceva puțin mai lung în creștet atinge-mă acolo Jody ea râde îmi trece mâna peste cap vreau un halat pe care să scrie Lawyer ai înțeles scoate Gorman și pune Larry Lawyer ai înțeles sigur că ai înțeles vrum Mondini o să spună că sunt numai prostii Mondini vrum vrum nu vrea să înțeleagă el lucrurile alea Mondini la dracu' Larry al dracu' ce frig nenorocit cât mai e umbra e aproape o oră încă o oră și jumătate vrum uite-l pe-ăla care se luase de ceasul meu de aur nu mergi să alergi cu ceasul mai ales dacă e de aur ia uite la el vezi-ți de ale tale îmi place până și aburul care îmi iese din gură pe frigul ăsta nenorocit ești puternic Larry Lawyer întreabă-mă de ce fac box tu cu microfonul ăla ce tip Dan De Palma ăla

mama îl ascultă pe ascuns la radio pe ascuns de tata care nu vrea să știe de asta mama îl ascultă și nu e adevărat că plâng vrum nu e adevărat vrum Dan De Palma întreabă-mă odată de ce fac box fac box pentru că e frumos totul la box tu ești frumos poți să devii frumos Larry Lawyer mantoul meu de cașmir fluturând pe calea ferată în iarna asta vrum vrum dreapta stânga dreapta și revii rapid picioarele pe traverse așa putea să închid ochii și le-aș găsi sub picioare ai mai văzut altul ca Mondini nu l-ai văzut niciodată tu și Poreda al tău nume de rahat vrum vrum curvă ascultă aici Dan De Palma vrei să știi de ce fac box vrei să știi vreau să-ți spun e pentru că mă grăbesc uite de ce vrum nu aveam chef să aștept boxul e o viață întreagă în câteva minute asta întipărește-ți-o bine în cap așa fi putut să aștept nu-l cunoști pe tata dacă l-ai cunoaște ai înțelege ce înseamnă o viață întreagă ca să ajungi la momentul potrivit tu ești în echilibru între succes și dezastru ăla e momentul potrivit tu și talentul tău și gata nu e nevoie să aștepti știi cum o să se termine și se termină într-o seară s-a sfârșit totul dacă ai trăit ceva de genul ăsta o să continui să ți-o dorești e ca și cum ai trăi de o sută de ori nimic n-o să mă facă să mă opresc să ne închipuim unul ca Poreda 57 de întâlniri 14 înfrângeri toate vândute toate prin K.O. cine te-a făcut să te întorci lașule ți-au băgat în cap să-l păcălești pe Lawyer ești un amărât cine vrei să plătească biletul să te vadă pe tine cu brațele tale rupte ți-a făcut rău o să-ți fac și mai mult rău eu Poreda vrum de data aceea la Saratoga poate și altă dată contra lui Walcott dar doar la început mereu am reușit mereu și oricum nu era frică adevărată mereu ți se spune că nu trebuie să te gândești cine se gândește eu nu mă gândesc arătați-mi frica eu n-am văzut-o la asta se gândește Poreda zice Mondini o să vedem eu vreau frica Maestro vrum vrum vrum nu mi-e frică să-mi fie frică vrum stânga dreapta stânga doi pași înapoi apoi iar dedesubt vrum

ține-o scurt nu dansa ba dansez îmi place să dansez ei nu mai înțeleg nimic dacă dansez li se citește în ochi nu mai înțeleg o iotă frumoase încălțările mele cu franjuri roșii și ăla care nu se mai oprea din tremurat înaintea meciului ăla da ăluia îi era frică eu vreau frica bătrânul Tom mereu la sală țicnit de-a binelea de la prea mulți pumni luați în cap e un bătrân cumsecade Tom poți să crăpi sau să ajungi ca Tom eu prefer să crăp mai degrabă nu mă interesează dacă crăp dar nu ca Tom vreau să crăp repede dacă reușesc să mă facă nu-i las să se oprească la jumătate mă ridic până ce crăp m-ai auzit Dan De Palma îmi plac toate astea e rapid nu trebuie să aștepți ani întregi eu mă grăbesc ai înțeles eu mă grăbesc nu mă întreba de ce e ciudat dar dacă mă gândesc că o să crăp acolo sus chiar îmi place trebuie că sunt nebun ca și cum ți-ar da prin cap să te arunci de pe o pantă ciudățeniei dar ce dracu' îmi dă prin cap vrum era mai bine dacă venea Butch am fi vorbit dacă venea Butch să alerge termină lașule gândește-te la Poreda nume de rahat vrum vrum o să joace murdar nu contează o să jucăm murdar dacă asta vrei sau să alunec prin fața lui spectaculos înainte și înapoi înainte și înapoi nu-l lovesc niciodată dar îi terciuiesc creierul cu lovituri false gândește-te cum ar fi să câștigi un meci cu o singură lovitură tot restul ideii care să-l epuizeze pe amărâtul ăla până rămâne cu gura căscată și tu gata dai lovitura grea vrum dar nu cu Poreda cu Poreda totul va fi murdar poate nu începutul dar după va fi o încurcătură o întâlnire de rahat s-o lupți și s-o uiți aș vrea să fie mâine aș vrea să fie acum calm Lawyer calm fugi Lawyer fugi, acum.

Gould se opri. Era o femeie care plângea în camera numărul 3, plângea tare și din când în când striga că vrea să plece, era supărată pe toți că n-o lăsau să plece. Dincolo de ușă era soțul ei. Vorbea cu un domn, puțin gras, bătrân. Spunea că nu știa ce să mai facă, se aruncase pe scări în noaptea de Crăciun, se

întâmplase totul brusc, de când se întorsese de la clinică părea vindecată, era destul de normală, apoi în noaptea de Crăciun a fugit și s-a aruncat în jos de pe scări, nu mai știu ce să fac, nu pot s-o duc înapoi la clinica de psihiatrie, are un picior rupt în două locuri și două coaste dislocate, dar nu mai pot, sunt aici de optsprezece zile, eu nu mai pot. O spunea fără să plângă, și fără gesticuleze, sprijinit de zid, cu mult calm. Din cameră se auzea vocea femeii care striga. Când plângea, părea că se aude plângând o fetiță. O femeie foarte mică. Gould reîncepu să meargă. Când ajunse în fața camerei 8, intră și se așeză iar pe scaun lângă profesorul Taltomar. Aparatul continua să respire. Taltomar era în aceeași poziție de mai devreme, cu capul ușor întors pe pernă, cu brațele peste pătură, mâinile strânse. Gould stătu puțin să privească filmul nemișcat al unui bătrân care se stinge. Apoi se aplecă peste pat, fără să se ridice de pe scaun, și zise:

— Minutul cincisprezece din repriza a doua. Zero la zero. Arbitrul fluieră și-i convoacă pe cei doi căpitani. Le spune că e foarte obosit, că nu știe ce i s-a întâmplat, dar e atât de obosit, și ar vrea să se întoarcă acasă. Aș vrea să mă întorc acasă, spune. Le strânge amândurora mâinile, apoi se întoarce și, pășind încet, traversează terenul spre vestiare. Publicul îl privește în tăcere. Jucătorii rămân nemișcați. Balonul e oprit în mijlocul careului, dar nimeni nu se uită la el. Arbitrul își bagă fluierul în buzunar, murmură ceva ce nimeni nu aude și dispare în tunel.

Mâinile lui Taltomar nu se mișcă. Pleoapele îi tremurau imperceptibil, aparatul respira. Gould rămase nemișcat, așteptând. Privea buzele lui Taltomar. Fără veșnicul chiștoc stins între ele, păreau nelocuite. De pe coridor se auzea femeia care plângea cu o voce de fetiță. Era timp ce trecea, timp, ce trecea.

Când se ridică, Gould așeză scaunul la locul lui. Își puse

paltonul pe mână fiindcă era o căldură insuportabilă. Mai aruncă o privire aparatului care respira. Apoi se opri la capătul patului, doar o clipă.

— Mulțumesc, domnule profesor, zise.

Mulțumesc, se gândi.

Apoi ieși. Coborî cele șase etaje, traversă sala mare de la intrare, unde se vindeau ziare, iar bolnavii în pijama telefonau acasă. Ușa de ieșire era din sticlă și se deschidea singură când te apropiiai. Afară era soarele. Poomerang și Diesel îl așteptau sprijiniți de un coș de gunoi. Plecară împreună, urcând bulevardul cu copaci care ducea în centru. Dansau toți trei pasul strâmb al lui Diesel, dar artistic, cu o eleganță de profesioniști.

Numai după o vreme, ajunși deja la intersecția cu Strada Șapte, Poomerang își trecu o mână peste craniul golaș și nonspuse:

— Cei doi căpitani se consultă, după care cele două echipe încep să joace. Și nu se mai opresc în vecii vecilor.

Gould avea o gumă de mestecat veche lipită pe fundul buzunarului, în palton. Băgă mâna după ea, o desprinse de pe material și o băgă în gură. Era rece și puțin tare, ca un coleg din clasele primare pe care nu l-ai mai văzut de mult și într-o zi te întâlnești cu el pe stradă.

21

Shatzy se întoarce acasă la cinci dimineața. Când se culca cu cineva, detesta să doarmă apoi cu el. Era ridicol, dar găsea mereu o scuză și pleca.

Se așază pe trepte, fără să intre. Era încă întuneric. Se auzeau zgomote ciudate, zgomote care ziua nu se aud. Ca niște frânturi de lucruri care au rămas în urmă, iar acum se străduiau să ajungă pe lume, să sosească punctuale în zori, în

pântecul rumorii planetare.

Mereu e câte ceva care se pierde pe drum, se gândi.

Să ajungi în pat cu cineva pe care nu l-ai mai văzut înainte e ca atunci când călătorești. Pe moment e tare anevoios, chiar puțin ridicol. E frumos abia pe urmă, când îți amintești. E frumos c-ai făcut-o, când te plimbi a doua zi, curată și impecabilă, și te gândești că în urmă cu o noapte ai fost acolo și ai făcut lucrurile acelea și ai spus lucrurile acelea, mai ales că ai *spus* lucrurile acelea, și unuia pe care n-o să-l mai vezi niciodată.

De obicei nu-i mai vedea niciodată.

Trebui să încetez, se gândi.

Nu ajungi nicăieri așa.

Ar fi fost totul mai simplu dacă nu ți-ar fi băgat în cap chestia asta cu ajunsul undeva, dacă te-ar fi învățat, mai degrabă, să fii fericit stând nemișcat. Toate poveștile alea despre drumul tău. Să-ți găsești drumul. Să mergi pe drumul tău. Poate că suntem făcuți să trăim într-o piață, sau într-un parc, opriți pe loc, așteptând să treacă viața, poate că suntem o răscruce, lumea are nevoie să rămânem pe loc, ar fi un dezastru dacă am pleca, la un moment dat, pe drumul nostru, ce drum?, alții sunt drumurile, eu sunt o piață, nu duc nicăieri, eu *sunt* un loc. Poate o să merg la sală, se gândi. Era una pe aproape, deschisă și seara. De ce-mi place să fac totul seara? Își privi pantofii și picioarele goale din pantofi și gambele goale care ieșeau din pantofi, până la marginea fustei scurte. Ciorapii cu bandă adezivă, din mătase, și-i îndesase în geantă. Nu reușea niciodată să și-i pună la loc când se ridica din pat ca să se îmbrace și să plece. Era ca încărcatul pistoalelor după un duel. Ce părere ai, bătrâne Bird? Și tu le puneai la brâu descărcate, pistoalele, după ce trăgeai? Le făceai cocoloș și le ascundeai în geantă? Bătrâne Bird. O să-ți dăruiesc o moarte frumoasă.

Se gândi să intre și să se ducă la culcare. Dar în lumina felinarelor se vedea rulota, nemișcată, așezată în grădină, ceva mai puțin galbenă ca de obicei. O dată pe săptămână o spăla bine, și geamurile, roțile, tot. Tot văzând-o acolo, zi de zi, luni întregi, devenise o bucată din peisaj, ca un copac, sau un pod peste un râu. Shatzy pricepuse numaidecât, în acel întuneric de noapte pe sfârșite, cu ciorapii de curvă mototoliți pe fundul genții, nemișcată, strălucitoare, galbenă: *nu mai era ceva care aștepta să plece*. Devenise unul din lucrurile care sunt menite să stea, să țină nemișcate rădăcinile unei bucăți de lume oarecare. Lucrurile care, la trezire sau la întoarcere, au vegheat pentru tine. E ciudat, mergi să cauți dispozitive incredibile ca să te ducă *departe*, iar apoi le păstrezi pentru tine cu o asemenea dragoste încât *departe*, mai devreme sau mai târziu, devine îndepărtat și de ele.

Prostii, trebuie doar să găsim o mașină, se gândi.

Nu se putea fără o mașină. Rulotele nu înaintează singure.

Și ar fi plecat apoi departe.

Pare un copac, se gândi. Avu o presimțire care nu îi plăcea, o cunoștea și nu îi plăcea, era zvonul oarecum îndepărtat al unei înfrângerii. Secretul, în acele cazuri, era să nu-i dea timp să iasă la suprafață. Era să strige atât de tare încât să n-o mai simtă. Era să-și pună o pereche de ciorapi negri cu bandă adezivă, să iasă din casă și să ajungă în patul unui necunoscut.

Făcut deja, se gândi. Așa că optă pentru o versiune în gura mare a melodiei *New York, New York*.

— Ai auzit bețivul ăla, astă-noapte? zise Gould a doua zi dimineată în timp ce lua micul dejun.

— Nu, dormeam.

Apoi sună telefonul. Se duse Shatzy, și îi luă ceva până se întoarse înapoi. Spuse că era rectorul Bolder. Voia să știe dacă Gould era bine. Gould întrebă dacă mai era încă pe fir.

— Nu. A spus că nu voia să te deranjeze, voia doar să știe dacă ești bine. Apoi a spus ceva despre un seminar, sau așa ceva. Un seminar despre particule?

— Despre particule.

— A spus că a trebuit să-l amâne.

Gould spuse ceva ce nu se înțelese prea bine. Shatzy se ridică și merse să pună ceașca cu lapte în cuptorul cu microunde.

— E un gras rectorul Bolder? Vreau să spun, e un domn gras, sau ce? întrebă Shatzy.

— De ce?

— Are o voce grasă.

Gould închise cutia de biscuiți, apoi se uită la Shatzy.

— Ce-a spus mai precis?

— Spune că nu te-au mai văzut de douăzeci și două de zile la universitate și că voia să vadă dacă ești bine. Și pe urmă a spus ceva de seminar.

— Mai voiai biscuiți?

— Nu, mulțumesc.

— Dacă ajungi la două sute de cutii, câștigi o călătorie la Miami.

— Grozav.

— Și i-a luat atât doar ca să-ți spună lucrurile astea două?

— Păi, apoi i-am dat niște sfaturi pentru slăbire, oamenii de obicei nu știu că sunt suficiente câteva trucuri ca să te scutești de o groază de kilograme, e vorba doar să mănânci cu puțină inteligență. I-am zis.

— Și el ce a spus?

— Nu știu. Părea puțin jenat. Spunea lucruri fără sens.

— E foarte slab. Are vreo șaptezeci de ani și e foarte slab.

— A.

Shatzy începu să curețe masa. Gould se duse sus, apoi își

făcu iar apariția cu sacoul pe el. Căuta pantofii.

— Gould...

— Da?

— Mă întrebam... imaginează-ți un băiețel care e un geniu, da?, și care de când s-a născut merge la universitate zi de zi de zi, da?, și la un moment dat se întâmplă ca douăzeci și două de zile consecutiv să plece de acasă, dar să nu se ducă la nenorocita lui de universitate, să nu se ducă nici măcar o dată acolo, atunci mă întreb, ai cumva idee unde ar putea să meargă un astfel de băiețel zi de zi?

— La plimbare.

— La plimbare?

— La plimbare.

— E posibil. Da, e posibil. E ușor să se ducă la plimbare.

— Pa, Shatzy.

— Pa.

În dimineața aceea ajunse până în apropierea școlii Renemport, cea care era împrejumuită în totalitate de un gard puțin ruginit, prea înalt ca să poată fi sărit. Pe fereastră se vedeau copii din clasă, dar în curte era unul care nu era în clasă, fiindcă era în curte și mai precis se juca cu o minge de baschet, chiar în colțul curții, unde se afla un coș de baschet. Panoul era scorjit, dar plasa era aproape nouă, fusese probabil recent înlocuită. Băiețelul să fi avut vreo doisprezece ani. Treisprezece, cam așa. Era negru. Dribla, cu calm, ca și când ar fi căutat ceva înăuntrul său, apoi, când îl găsea, se oprea și arunca la coș. Nimerea de fiecare dată. Se auzea zgomotul plasei, era ca un fel de respirație sau o ușoară adiere de vânt. Băiețelul se apropia de coș, recupera mingea care se oprea, ca obosită după ce respirase acea adiere ușoară, o lua în mână și reîncepea să dribleze. Nu părea trist și nici fericit, dribla și dădea la coș, simplu, ca și cum așa era scris, de secole.

Eu *cunosc* toate astea, se gândi Gould.

Mai întâi recunoscu ritmul. Închise ochii ca să îl simtă mai bine. Era acel ritm.

Văd un gând, se gândi Gould.

Gândurile când gândesc în forma interogației. Ricoșează în mers ca să adune în jurul lor toate bucățile întrebării, potrivit unui traseu care pare întâmplător și obiectiv. Când au recompus întrebarea, se opresc. Ochii la coș. Tăcere. Desprindere de pământ, intuiția acumulează toată forța necesară spre a reduce depărtarea de un posibil răspuns. Tragere la țintă. Fantezie și rațiune. În aer defilează parabola logico-deductivă a unui gând care se rotește asupra lui însuși sub efectul unei lovituri de încheietură imprimată de imaginație. Coș. Pronunțarea răspunsului: ca un soi de respirație. Îl pronunți și îl pierzi. Alunecă și deja s-a transformat în bucăți săltărețe din următorul răspuns. De la capăt.

Shatzy, rulota, un spital de psihiatrie, mâinile lui Taltomar, rulota, Couverney ar fi pentru noi o onoare să vă asociați catedrei din, ori privești, ori joci, lacrimile profesorului Kilroy, când râde Shatzy, terenul acela de fotbal, Couverney, Diesel și Poomerang, calea ferată, vrum, dreapta stânga, mama. Ochii la coș. Desprindere. Lovitură.

Copilul negru se juca și era singuratic, inevitabil și clandestin ca gândurile, când sunt adevărate și gândesc în forma interogației.

Având în spate locul reprezentativ al științei, școala, blindată și separată, cu producția de întrebări și răspunsuri după metoda ghidată, în mediul confortabil al unei comunități intenționate să netezească colțurile tăioase ale întrebărilor, transformând viclean în ceremonie comunitară ceea ce ar fi hiperbolă izolată și abandonată.

Expulzate de cunoaștere luptă gândurile, se gândi Gould.

(Frate copil, în golul unei curți goale, tu și întrebările tale, învață-mă calmul acela și gestul sigur pe care îl găsește retina, acea respirație, la capătul opus al oricărei temeri.)

Parcurse pașii de întoarcere alăturându-le bătaia imaginară a unei mingi ipotetice pe care o anima cu mâna, împingând-o în gol, auzindu-i loviturile pe pavaj, calde și neregulate ca bătaile de inimă răspândite în jur de o viață liniștită. Ceea ce puteau vedea oamenii, și asta vedeau, era de fapt un băiețel care mergea jucându-se cu un yoyo care, de fapt, nu exista. Și astfel priveau priveau, fermecați de acel fragment ritmat de absurd, încrustat într-o adolescență, care parcă anunța cu mult înainte o nebunie. Lumea se teme de nebunie. Defila, așadar, Gould, ca o amenințare, deși n-o știa – fără să știe, ca o agresiune.

Sosi acasă.

Era în grădină o rulotă. Galbenă.

22

La universitatea lui Gould sosi un cercetător englez. Era unul foarte faimos. Rectorul Bolder îl prezintă în Aula Magna. Se ridică în picioare și îi reconstitui la microfon imaginea și cariera. Era ceva lung, fiindcă cercetătorul scrisese numeroase cărți, și pe deasupra tradusesse, fondase și promovase, și mai ales prezida o sumedenie de chestii, sau le era consilier. Apoi colabora. Făcea asta într-o măsură destul de mare. Colabora ca un nebun. Așa că rectorul Bolder trebui să vorbească o bună bucată de vreme. Vorbea în picioare, citind niște foi pe care le ținea în mână.

Lângă el, așezat, stătea cercetătorul englez.

Era o situație ciudată, fiindcă rectorul Bolder vorbea întrucâtva despre el ca și cum ar fi fost mort, nu din răutate, ci fiindcă așa e, în situațiile acestea așa e, oratorul trebuie să

spună lucruri care par inevitabil elogiul unui mort, au ceva funerar, și chestia ciudată e că de obicei mortul e, din contră, foarte viu, ba chiar se află alături și, în mod neașteptat, stă acolo cuminte, fără să protesteze, deși supus acelei torturi atroce, ba uneori chiar bucurându-se de clipă într-un mod irațional.

Aceea era una dintre acele ocazii. În loc să se scufunde în stânjeneală, cercetătorul englez se lăsa scăldat în elogiul funebru al rectorului Bolder cu deplină și conștientă naturalețe. Deși difuzoarele din Aula Magna răspândeau fraze de genul „cu pasiune impresionantă și inegalabilă rigoare intelectuală” sau „*last but not least*, a acceptat președinția onorifică a Alianței Latine, sarcină anterior îndeplinită de”, el părea la adăpost de orice rușine și, ca să spunem așa, blindat într-o deja testată cameră hiperbară. Adoptase o nemișcată privire cu care fixa nimicul din fața lui, dar făcea asta cu nobilă și fermă determinare; o susținea cu o bărbie ușor ridicată și cu câteva riduri care îi brăzdau fruntea, dovedind o senină stare de concentrare. Maxilarul, la intervale regulate, se contracta ușor, înăsprindu-i profilul și lăsând să se ghicească o ascunsă vitalitate veșnic nepotolită. Foarte rar, cercetătorul englez înghițea, dar așa cum un altul ar fi putut întoarce o clepsidră: cu un gest elegant, introducea o nemișcare într-o altă nemișcare, dând impresia unei răbdări care se duela dintotdeauna cu timpul, câștigând mereu. Totul sfârșea prin a construi o imagine aproape perfectă, care emana deopotrivă forță limpede și detașare distrată: folosind-o pe prima pentru a atesta laudele rectorului Bolder și pe cea de-a doua pentru a le ușura de povara lingușirii și a vulgarității. Mare. La un moment dat, chiar în timp ce rectorul Bolder vorbea despre activitatea sa didactică („mereu înconjurat de studenți, dar ca un *primus inter pares*”) cercetătorul englez se depăși pe sine însuși:

abandonă brusc camera sa hiperbară, își scoase ochelarii, înclină ușor capul, ca învins de o neprevăzută urmă sfioasă de oboseală, își duse arătătorul și degetul mare ale mâinii drepte la ochi și, coborând pleoapele, își îngădui o circulară și ușoară presiune pe globii oculari, gest plin de umanitate în care întregul public reuși să vadă, pe scurt, toate clipele de durere, deziluzie și oboseală pe care o viață de succese nu le anulasese și a căror amintire, acum, în fața tuturor, cercetătorul englez dorea s-o etaleze. A fost foarte frumos. Apoi, ca trezit dintr-un vis, ridică brusc capul, își puse ochelarii cu un gest rapid, dar sigur, și în sfârșit își reluă perfectă nemișcare de mai înainte, revenind la fixarea nimicului din fața lui, cu puterea cuiva care a cunoscut durerea, dar nu a fost învins.

Chiar în acel moment profesorul Mondrian Kilroy începu să vomite. Era așezat în rândul al treilea și începu să vomite.

Pe lângă plâns – lucru pe care îl făcea acum frecvent și cu o oarecare plăcere – profesorul Mondrian Kilroy începuse să și vomite uneori, și asta, din nou, avea legătură cu studiile sale și mai ales cu un eseu pe care i se întâmplase să-l scrie și pe care el, în mod straniu, îl numea „dezmințirea definitivă și salvatoare a tot ceea ce am scris, scriu sau voi scrie“. Într-adevăr, era un eseu foarte special. Mondrian Kilroy lucrase la el paisprezece ani fără să-și ia nici măcar o notiță. Apoi, într-o zi, pe când se afla într-o cabină de videoclipuri porno unde, apăsând pe niște taste numerotate, puteai alege din 212 programe diferite, înțelesese că a înțeles, ieșise din cabină, luase un pliant care explica tarifele din „sala de contact“ și pe spatele lui scrisese eseul. Îl scrisese acolo, în picioare, sprijinit de casa de bilete. Nu-i luase mai mult de două minute: eseul consta într-o scurtă secvență de șase teze. Cea mai lungă teză nu depășea cinci rânduri. Apoi se întorsese în cabină, fiindcă mai avea trei minute plătite de vizionare și îi părea rău să le

irosească. Apăsă la întâmplare pe taste. Când dădea peste videoclipurile gay, îi sărea muștarul.

Lucrul ar putea să ne surprindă, dar eseul în cauză nu viza subiectul preferat al profesorului Mondrian Kilroy, și anume obiectele curbe. Nu. Ca să spunem adevărul, eseul se intitula așa:

ESEU DESPRE ONESTITATEA INTELECTUALĂ

Poomerang, care era un mare fan al lui și care efectiv îl știa pe de rost, îi rezumase odată conținutul astfel:

Dacă un hoț de bănci merge la pușcărie, de ce intelectualii se plimbă liberi?

Trebuie spus că, în privința băncilor, Poomerang avea „un cont suspendat” (frază îi aparținea lui Shatzy, ea o găsea genială). Le ura, deși nu era clar de ce. O perioadă se implicase într-o campanie educativă contra folosirii în exces a bancomatelor. El, împreună cu Diesel și Gould, mestecau gumă încontinuu și apoi o lipeau, caldă încă, pe tastatura ghișeelor automate. De obicei o lipeau pe tasta 5. Oamenii veneau și, când să introducă codul secret, observau guma. Dacă nu conținea 5, tastau mai departe, uitându-se bine unde puneau degetele. Dacă îl avea pe 5, intrau în panică. Spasmodica nevoie de bani trebuia să lupte contra scârbei produse de guma de mestecat. Unii încercau să desprindă chestia lipită cu fel de fel de obiecte. De obicei sfârșeau prin a murdări întreaga tastatură. Și o mică parte renunța și pleca. E trist s-o spun, dar cei mai mulți înghițeau cu zgomot și apoi apăsau cu degetul pe guma de mestecat. Odată Diesel a văzut o doamnă nu prea norocoasă care avea în codul secret trei de 5 la rând. Îl apăsase pe primul cu multă demnitate și pe al doilea strâmbând ciudat din gură. La al treilea începuse să vomite.

Apropo: prima teză a *Eseului despre onestitatea intelectuală*

spunea așa:

1. Oamenii au idei.

— Genial, comentă Shatzy.

— E doar începutul, domnișoară. Și pe urmă, să știți că nu e deloc evident. Unul precum Kant, să zicem, n-ar sta deloc la discuții.

— Kant?

— E un neamț.

— Aha.

— Trebuie să spăl și aici?

— Stați să văd.

Uneori, când spălau rulota, venea și profesorul Mondrian Kilroy. După treaba cu piureul din Vancouver, deveniseră prieteni, el și Gould. Și profesorului îi plăceau mult și ceilalți, Shatzy, uriașul și mutul. Spălând, sporovăiau. Unul dintre subiectele preferate era *Eseul despre onestitatea intelectuală*. Era o temă care îi fura.

1. Oamenii au idei.

Profesorul Mondrian Kilroy spunea că ideile sunt ca niște galaxii de mici intuiții și susținea că sunt un lucru confuz, care se modifică încontinuu și e în esență inutilizabil în scopuri practice. Sunt frumoase, atâta tot, sunt frumoase. Dar sunt un dezastru. Ideile, dacă sunt în stare pură, sunt un minunat dezastru. Sunt *apariții provizorii de infinit*, spunea. Ideile „clare și distincte“, adăuga, sunt o invenție a lui Descartes, sunt o păcăleală, nu există idei clare, ideile sunt obscure prin definiție, dacă ai o idee clară, atunci nu e o idee.

— Și ce e, atunci?

— Teza numărul 2, băieți.

Teza numărul 2 spunea așa:

2. Oamenii exprimă idei.

Aici e necazul, spunea profesorul Mondrian Kilroy. Când exprimi o idee, îi dai o ordine pe care ea la origine nu o are. Într-un oarecare fel trebuie să-i dai o formă coerentă, care să fie și sintetică, și limpede pentru ceilalți. Câtă vreme te limitezi la a o gândi, ea poate să rămână minunata încurcătură care e. Dar când te hotărăști s-o exprimi, începi să dai la o parte ceva, să rezumi altceva, să simplifici una și să renunți la alta, să ordonezi totul dându-i o anumită logică: lucrezi nițel, și la final ai ceva ce oamenii pot să înțeleagă. O idee „clară și distinctă”. La început încerci să faci lucrurile bine: încerci să nu dai prea mult la o parte, ai vrea să salvezi tot nedefinitul ideii pe care o aveai în cap. Încerci. Însă ei nu-ți lasă timpul necesar, stau pe capul tău, vor să înțeleagă, te agresează.

— Ei fiind cine?

— Ceilalți, toți ceilalți.

— De exemplu?

— Oamenii. Oamenii. Tu exprimi o idee și există oameni care-o ascultă. Și vor să înțeleagă. Sau mai rău, vor să știe dacă e corectă sau greșită. E o perversiune.

— Ce-ar trebui să facă? S-o înghită și atâta tot?

— Nu știu ce ar trebui să facă, dar știu ce fac, iar pentru tine, care aveai o idee, pe care acum te străduiești s-o exprimi, e ca și cum te-ar agresa. Cu o rapiditate impresionantă, te gândești numai cum s-o faci cât mai compactă și mai puternică posibil, ca să reziste agresiunii, ca să scape cu viață, și-ți folosești toată inteligența ca să faci o mașinărie inatacabilă, și cu cât reușești mai puțin îți dai seama că ceea ce faci în acel moment, ceea ce realmente faci, în acel moment, e să pierzi contactul încetul cu încetul, dar cu o rapiditate impresionantă, cu originea ideii tale, cu minunata încurcătură infinită și instinctivă care era ideea ta, și asta doar cu scopul mizer de a o

exprima și adică de a o fixa într-un mod suficient de puternic și de coerent și de rafinat încât să reziste undei de șoc a lumii înconjurătoare, obiecțiilor oamenilor, fețelor obtuze ale celor care nu au înțeles bine, telefonului șefului tău de departament care...

— Se răcește, domnule profesor.

Adeseori stăteau de vorbă la masă, fiindcă profesorului Mondrian Kilroy îi plăcea pizza făcută de Shatzy, așa că, mai ales sâmbăta, se mânca pizza. Care, rece, era imposibil de mâncat.

2. Oamenii exprimă idei.

Dar nu mai sunt idei, exploda profesorul Mondrian Kilroy. Sunt rămășițe de idei organizate magistral până la a deveni obiecte extrem de solide, mecanisme perfecte, mașini de război. Sunt idei artificiale. Au numai o înrudire de departe cu acea minunată și infinită încurcătură de la care începuse totul, dar e o înrudire aproape imperceptibilă, ca un parfum îndepărtat. În realitate e numai plastic, artificial, nici o legătură cu adevărul, doar invenții ca să facă figură frumoasă în public. Lucru care, după el, introducea fără doar și poate teza nr. 3. Care spunea așa:

3. Oamenii exprimă idei care nu sunt ale lor.

— Glumiți?

— Sunt foarte serios.

— Cum fac să exprime idei care nu sunt ale lor?

— Să spunem că nu *mai* sunt ale lor. Erau. Dar foarte repede le scapă din mână și devin creaturi artificiale care se dezvoltă aproape autonom și au un singur obiectiv: să supraviețuiască. Omul le împrumută inteligența lui și ele o folosesc ca să devină tot mai solide și mai exacte. Într-un anumit sens, inteligența umană lucrează constant pentru a risipi minunatul haos infinit

al ideilor originare și a-l înlocui cu inoxidabila completitudine a ideilor artificiale. Erau apariții: acum sunt obiecte pe care omul le apucă și le cunoaște la perfecție, dar nu ar ști să zică de unde vin și în fond ce naibii relație ar mai putea avea ele acum cu adevărul. Într-un anumit sens, nici măcar nu-i prea mai pasă. Funcționează, rezistă agresiunilor, reușesc să evidențieze slăbiciunile altuia, nu se strică aproape niciodată: de ce să-ți pui atâtea întrebări? Omul le privește, descoperă plăcerea de a le apuca, de a le folosi, de a le vedea în acțiune. Mai devreme sau mai târziu, e inevitabil, învață că le poate folosi pentru a lupta. Nu se mai gândește la asta înainte. Erau apariții: se gândește numai să le arate și altora, atâta tot. Dar, cu timpul: nimic din dorința originară nu supraviețuiește. Erau apariții: omul a făcut din ele arme.

— Asta era pasajul care-i plăcea cel mai mult lui Shatzy. Erau apariții: omul a făcut din ele arme.

— Știi la ce mă gândesc adesea, domnule profesor?

— Spuneți, domnișoară.

— Pistolarii, pistolarii din Far West, îi știți?

— Da.

— Ei bine, trăgeau dumnezeiește, știau tot ce trebuie despre pistoalele lor, dar dacă stați să vă gândiți, ei bine, nici unul dintre ei nu ar fi știut să-și construiască singur un pistol. Înțelegeți?

— Continuați.

— Vreau să spun: una e să folosești o armă, alta e să o inventezi sau s-o construiești.

— Exact, domnișoară.

— Nu știu ce înseamnă, dar mă gândesc adesea la asta.

— Foarte bine faceți, domnișoară.

— Credeți?

— Sunt foarte sigur.

De altfel, Gould, dacă te gândești, iată ce se întâmplă în capul unui om când exprimă o idee și cineva, în fața lui, ridică o obiecție. Crezi că omul acela are timpul, sau *onestitatea*, de a se întoarce la apariția care într-o zi a fost originea acelei idei și de a controla, acolo, dacă nu cumva obiecția e justificată? N-o s-o facă niciodată. E mult mai rapid să rafineze ideea artificială peste care a dat, astfel încât să reziste obiecției și poate să găsească modul de a trece la atac și de a agresa, la rândul său, obiecția. Ce legătură are respectul pentru adevăr cu toate astea? Nici una. E un duel. Stabilesc cine e mai puternic. Nu vor să folosească alte arme, fiindcă nu știu să le folosească: folosesc ideile. Pare că întreg scopul e să clarifice adevărul, dar în realitate ceea ce vor amândoi e să stabilească cine e cel mai puternic. E un duel. Par intelectuali străluciți, dar sunt animale care își apără teritoriul, își dispută o femelă, fac rost de hrană. Ascultă-mă, Gould: nu vei găsi niciodată nimic mai sălbatic și mai primitiv decât doi intelectuali care se duelează. Și nimic mai necinstit.

Peste ani, când totul se întâmplase deja și când nu mai era nimic de făcut, Shatzy și profesorul Mondrian Kilroy s-au întâlnit într-o gară, din întâmplare. Nu se mai văzuseră de mult. Au mers să bea ceva împreună și au vorbit despre universitate și despre ce făcea Shatzy și despre faptul că profesorul nu mai predă. Se vedea că i-ar fi plăcut să reușească să vorbească despre Gould și despre ce i se întâmplase, dar era puțin cam greu. La un moment dat s-a lăsat puțin tăcerea, și numai atunci profesorul Mondrian Kilroy a zis

— E ridicol, dar ce gândesc eu despre acel băiat este că e singura persoană cinstită pe care am întâlnit-o, în toată viața mea. Era un băiat *cinstit*. Mă credeți?

Shatzy a făcut semn din cap că da și s-a gândit că poate acela era miezul întregii povești și orice își recăpăta locul dacă

fie și numai o singură persoană făcea efortul să-și amintească că Gould, mai presus de orice, era un geniu *onest*.

Pe urmă, de data aceea, profesorul a fost cel care s-a ridicat primul și înainte să plece a îmbrățișat-o pe Shatzy, puțin caraghios, dar tare,

— Nu vă îngrijorați dacă plâng, nu sunt trist, nu sunt trist pentru Gould.

— Știu.

— Doar că plâng des. Așa e.

— Nu vă faceți griji, domnule profesor, mie îmi plac oamenii care plâng.

— Mai bine așa.

— Serios. Mi-au plăcut dintotdeauna.

Nu s-au mai văzut din ziua aceea.

Oricum, după teza nr. 3 (Oamenii exprimă idei care nu sunt ale lor), venea, cu o oarecare coerență, teza nr. 4. Care spunea așa:

4. Ideile, odată exprimate și, prin urmare, supuse presiunii unui public, devin obiecte artificiale lipsite de o relație reală cu originea lor. Oamenii le rafinează cu atâta inteligență, încât le fac ucigătoare. Cu timpul descoperă că le pot folosi ca arme. Nu se gândesc la asta o clipă. Și trag.

— Măreață, spunea Shatzy.

— Puțin cam lungă, mi-a ieșit puțin cam lungă, mai trebuie să lucrez nițel la ea, susținea profesorul Mondrian Kilroy.

— După părerea mea ar putea să meargă și așa: *Ideile: erau apariții, acum sunt arme*.

— Puțin cam prea sintetic, nu vi se pare, domnișoară?

— Credeți?

— Nu uitați că vorbim despre o tragedie, o adevărată tragedie. Trebuie să ne ferim s-o rezumăm în două cuvinte.

— O tragedie?

Profesorul mesteca pizza și încuviința. El era profund convins că-i vorba despre o tragedie. Se gândise chiar să-i dea un subtitlu *Eseului*, și subtitlul trebuia să fie: *Analiza unei tragedii necesare*. Apoi se gândise că subtitlurile sunt ceva greșos, ca ciorapii albi ori ca mocasinii gri. Numai japonezii aveau mocasini gri. Era posibil de altfel să aibă probleme cu ochii și să fie absolut convinși că au mocasini maro. În acel caz era cât se poate de urgent să fie avertizați de acel echivoc.

Știi, Gould, mi-a luat ani să mă resemnez cu adevărul. Nu voiam să cred. Pe hârtie e așa de frumos, relația cu adevărul e unică și irepetabilă, și acea magie a ideilor, magnifice apariții de infinit confuz ivite în mintea ta... Cum e posibil ca toți să aleagă renunțarea la toate astea, să le renege, și să accepte să se înarmeze cu mici și ne semnificative idei artificiale – mici minuni de inginerie intelectuală, de acord –, dar în cele din urmă brizbizuri, mizere brizbizuri, capodopere de retorică și acrobații logice, dar brizbizuri, la urma urmei, mașinuțe, și toate astea doar din dorința de nepotolit de a *a se lupta*? Nu-mi venea să cred, mă gândeam că era ceva mai adânc, ceva ce îmi scăpa, dar în schimb, la urmă, a trebuit să recunosc că era foarte simplu, și inevitabil, și chiar ușor de înțeles, odată ce îți învingeai repulsia și mergeai să vezi îndeaproape lucrurile, chiar de aproape, deși te scârbește, încearcă să vezi de aproape. Ia de exemplu unul care își câștigă existența din asta, din idei, un profesionist, ce știu eu?, un cercetător, un specialist în ceva, OK? A început poate din pasiune, sigur a început fiindcă avea talent, și era unul din aceia care au astfel de viziuni ale infinitului, ne putem imagina că le avusese de tânăr și că îl marcaseră. A încercat poate să le scrie, mai întâi poate că a discutat cu cineva, apoi într-o bună zi și-a spus că era în stare poate să le scrie, și s-a apucat poate, cu toată bunăvoința, și le-a

scris, știind bine că avea să reușească să însemneze doar o foarte mică parte din acel infinit pe care îl avea în minte, dar gândindu-se că o să aibă pe urmă timp să aprofundeze problema, ce știu eu, să se explice mai bine, să povestească abia apoi totul de-a fir a-păr. Scrie, iar lumea citește. Persoane pe care el nici măcar nu le cunoaște încep să-l caute ca să afle mai multe, alții îl invită la congrese la care să-l poată ataca, el se apără, dezvoltă, corectează, agresează la rândul său, începe să recunoască un mic popor în jurul său care îi ține partea și un front de dușmani dinaintea lui care vrea să-l distrugă: începe să *existe*, Gould. Nu are timp să bage de seamă, dar totul ajunge să-l fascineze, îi place lupta, descoperă ce înseamnă să intre într-o aulă sub privirea adoratoare a câtorva studenți, vede respectul din privirea oamenilor normali, se surprinde dorindu-și ura vreunui personaj faimos, sfârșește prin a o căuta, o obține, poate vreo trei rânduri în nota unei cărți despre cu totul altceva, dar trei rânduri îmbibate de fiere, el are viclenia să le citeze într-un interviu pentru vreo revistă de specialitate și, peste câteva săptămâni, într-un ziar, se descoperă calificat drept adversarul faimosului profesor, e și o fotografie în ziar, o fotografie de-a lui, *el își vede fotografia într-un ziar*, și o mai văd și mulți alții, e un lucru progresiv, dar, cu fiecare zi care trece, el și ideea lui artificială devin un întreg ce își croiește drumul în lume, ideea e carburantul, el este motorul, își croiesc drum împreună, și e ceva, Gould, pe care el nici măcar nu și-l imagina, asta trebuie tu să înțelegi bine, nu se aștepta să se întâmple asta, nici nu și-o dorea măcar, ca să fim clari, dar acum s-a întâmplat, și el *există* în ideea lui artificială, idee tot mai îndepărtată de originara viziune a infinitului, fiindcă e de mii de ori revizuită pentru a putea să țină piept agresiunilor, dar e o idee artificială solidă și permanentă, atestată, fără de care cercetătorul ar înceta pe loc să existe și ar fi înghițit, din

nou, de mlaștina unei existențe ordinare. Spus așa, nu pare un lucru prea grav – să fii înghițit de mlaștina unei existențe ordinare – și eu ani buni n-am reușit să-i înțeleg gravitatea, dar secretul e să te apropii mai mult, să privești de aproape, știu că e dezgustător, dar trebuie să mă urmezi până acolo, Gould, ține-te de nas și vino să vezi de aproape, cercetătorul, el, cu siguranță avea un tată, uită-te mai de aproape la el, un tată sever, stupid de sever, a cărui grijă ani de zile a fost să-și facă fiul să se aplece sub povara neîncetatei și evidentei sale inadecvări, și asta până în ziua când a văzut numele fiului său într-un ziar, tipărit într-un ziar, nu contează pentru ce, fapt e că prietenii încep să-i zică Felicitări, l-am văzut pe fiul tău în ziar, dezgustător, nu-i așa?, dar el e impresionat, iar fiul găsește ceea ce nu avusese niciodată forța să găsească, și anume o răzbunare tardivă, și e un lucru enorm asta, să poți să-ți privești tatăl drept în ochi, nu are preț o asemenea răscumpărare, ce are a face că defilezi puțin cu ideile tale, lipsite acum de orice legătură reală cu originea lor, în fața faptului de a putea fi fiul tatălui tău în sfârșit, fiu acceptat și omologat în toată regula? Nu există preț prea mare pentru respectul tatălui tău, crede-mă, și, dacă ne gândim bine, nici pentru libertatea pe care cercetătorul nostru o găsește în primii bani, bani adevărați, pe care o catedră smulsă de la o universitate de periferie îi face să-i cadă în buzunare, ferindu-l de dictatul cotidian al sărăciei și împingându-l spre planul înclinat al unui lux mărunț care în cele din urmă, la final, converge în sfârșit spre casa râvnită de pe colină, cu birou și bibliotecă, o ineptie, în teorie, dar o enormitate, de fapt, când, în reportajul jurnalistului de serviciu, se ridică la rangul de port secret al cercetătorului care își găsește în ea refugiul de la viața strălucitoare ce îl asediază, viață de fapt mai mult imaginară, dar care acolo, în realitatea acelui refugiu, devine brusc demonstrată, și deci adevărată, și

deci imprimată pentru totdeauna în mintea publicului care din acea clipă va avea pentru cercetător o privire de care acesta nu se va mai putea lipsi, pentru că este o privire care, renunțând la orice verificare, oferă, a priori, respect, considerație și impunitate. Te poți lipsi de ea când n-o cunoști. Dar pe urmă? Când ai văzut-o în ochii vecinului de umbrelă de pe plajă și ai celui care îți vinde mașina, și ai editorului pe care nu te gândești vreodată că-l vei cunoaște, și ai actriței de seriale televizate și – o dată, la munte – ai prim-ministrului în persoană? Îți vine să vomیți, nu-i așa? Mai mult, înseamnă că suntem aproape de inima lucrurilor. Fără milă, Gould. Nu e momentul să te dai bătut. Poți merge și mai aproape. Soția. Soția cercetătorului, vecina lui de bloc, de la doisprezece ani, pe care a iubit-o dintotdeauna, căsătorită apoi din automatism și legitimă apărare contra neglijenței destinului, o femeie ștearsă, simpatcă, niciodată pasională, o soție bună, acum soția unui profesor renumit și a ucigătoarei sale idei artificiale, o soție fericită, în fond, uită-te bine la ea. Când se trezește. Când iese din baie. Privește-o. Halatul, tot. Și apoi uită-te la el, la cercetător, nu prea înalt, cu zâmbet trist, cu mătreată, nu că ar fi ceva rău în asta, dar o are, cu mâini frumoase, asta da, mâini lungi și palide care nelipsit apar împreunate sub bărbie în fotografiile oficiale, cu mâini frumoase, în rest fără milă, trebuie să faci un efort, Gould, și să încerci să-l vezi gol, pe unul ca el, da, e important să-l vezi gol, crede-mă, albicios și flasc, cu mușchii abia sesizabili și în zona inghinală cu pretenții moderate, ce șanse poate avea un animal mascul de felul acesta în lupta cotidiană pentru acuplare, șanse foarte mici, modeste, nu poți spune altceva, și așa ar fi, de fapt, dacă ideea artificială n-ar fi transformat animalul destinat să fie sfâșiat într-un luptător, și, pe termen lung, chiar într-un șef de haită, cu tot cu servietă de piele și un pas ce simulează o estetizantă

șchiopătare, care acum, la o privire mai atentă, coboară scara universității și e abordat de o studentă care, puțin timidă, se prezintă și în timp ce vorbește îl însoțește până în stradă și apoi în jos pe planul înclinat al unei prietenii tot mai lipicioase, e dezgustător când te gândești, dar foarte util să privești, până la capăt, oricât de revoltător poate să fie, util de studiat, de învățat, până la apoteoza finală când în garsoniera ei, o cameră închiriată cu un pat mare și cuvertură peruviană, primește să urce, cu servieta și mătreța lui, sub pretextul de a corecta o bibliografie, și după ore bune de flirt extenuant și voalat deschide tardiva rezistență a fetei cu cleștele și bisturiul ideii sale artificiale, iar pe baza unei rubrici pe care o ține de câteva săptămâni într-un săptămânal găsește curajul, și într-un anumit fel dreptul, de a-și sprijini o mână, una din frumoasele sale mâini, pe pielea acelei fete, o piele pe care nici un destin nu i-ar fi încredințat-o vreodată, dar pe care ideea lui artificială i-o dăruiește acum, împreună cu cămașa aceea care se deschide, cu limba care în mod irațional îi întredeschide buzele subțiri și cenușii, cu respirația feminină sacadată din urechea lui și cu finalul uluitor al unei mâini tinere, bronzate și frumoase, strânse în jurul sexului său, incredibil. Crezi că există un preț pentru toate astea? Nu există, Gould. Crezi că ar fi vreodată în stare acel om să renunțe la toate astea doar din imboldul de a fi cinstit, de a respecta infinitul ideilor sale, de a se întoarce din nou să se întrebe ce e adevărat și ce nu? Crezi că i se va întâmpa vreodată acelui om să se întrebe, fie și în secret, în cea mai deplină și impenetrabilă singurătate, dacă ideea lui artificială mai are vreo legătură cu libertatea, cu originea ei? Crezi că ar mai fi vreodată în stare de o singură clipă, fie și secretă, de sinceritate? Nu. (Teza nr. 5: Oamenii folosesc ideile drept arme și prin acest gest se îndepărtează de ele pentru totdeauna.) E atât de departe de el, de acum, punctul din care

pornise, și de atâta amar de vreme el nu își mai locuiește ideile, în mod cinstit, cu simplitate și în liniște. Nu e o onestitate pe care s-o mai poți reclădi după ce trădarea ei ți-a oferit o existență, o întreagă existență, ție, care puteai la fel de bine să nu existi, ani de zile, până când o să crăpi. Nu poți s-o restitui, o viață întreagă, după ce i-ai smuls-o destinului, doar pentru că într-o zi, privindu-te în oglindă, ți se face silă de tine. Va muri necinstit, dar cel puțin va muri de o viață oarecare profesorul nostru.

O spunea, evident, puțin mișcat. Nu că ar fi plâns. Dar, oricum, cu privirea strălucitoare și ceva în gât, genul ăsta de lucruri. Așa era el.

Odată, Poomerang l-a întrebat pe profesorul Mondrian Kilroy de ce nu își publica *Eseul despre onestitatea intelectuală*. A nonspus că putea să fie o frumoasă carte groasă. Numai pagini albe și ici și colo cele șase teze ale lui, la întâmplare. Profesorul Mondrian Kilroy a spus că era o idee bună, dar că se gândea să nu-l publice niciodată, acel eseu, fiindcă undeva în adâncuri se temea să nu fie de o ingenuitate nebunească. I se părea infantil. Mai spunea și că, într-un anumit fel, însă, îi plăcea tocmai fiindcă era foarte aproape de a fi de o ingenuitate nebunească, de un lucru infantil, dar nu reușea să fie în întregime, menținându-se astfel în echilibru, și asta îl făcea să creadă că era, în realitate, o idee, în sensul adevărat al cuvântului. În sensul *onest* al cuvântului. Apoi spunea că în realitate, ca s-o spună pe-a dreaptă, nu mai înțelegea o boabă. Și întreba dacă mai era pizza.

Lucrul sigur era că de acum vomita tot mai des, nu din cauza pizzei, ci de fiecare dată când era prea aproape de cercetători și diverși intelectuali. Uneori era de ajuns să citească un articol din ziar sau spatele unei coperte. În ziua cu cercetătorul englez, de exemplu, cel cu privirea fixată în gol, i-

ar fi plăcut să rămână să asculte, era curios să-l audă vorbind și toate cele, dar îi fusese complet imposibil, iar în cele din urmă vomitase, provocând mare dezastru, pe deasupra, astfel încât pe urmă trebuise să meargă la rector să se scuze, iar ca să se scuze nu-i venise în minte nimic altceva decât să repete obsesiv fraza: Să știți că e o persoană cumsecade, sunt sigur că e o persoană cumsecade. Se referea la cercetătorul englez. Rectorul Bolder îl privea cu un aer siderat. Să știți că e o persoană cumsecade, sunt sigur că e o persoană cumsecade. Și a doua zi, în timp ce spăla rulota, nu înceta cu povestea asta cu persoana cumsecade. Lui Gould i se părea o tâmpenie.

— Dacă ar fi o persoană cumsecade, nu v-ar face să vomitați.

— Nu e așa simplu, Gould.

— A, nu?

— Bineînțeles că nu.

Gould spăla roțile. Cel mai mult îi plăcea să spele roțile. Cauciuc negru plin de săpun. O bucurie.

M-am gândit, m-am gândit mult, Gould, și cu toată asprimea de care am fost în stare, dar la urmă am înțeles că oricât de obscen ar fi modul în care oamenii abandonează adevărul dedicându-se maniacalei griji pentru niște idei artificiale cu care să se sfâșie pe rând, oricât m-ar scârbi de acum orice lucru care aduce cât de cât cu o idee, și deși nu reușesc obiectiv vorbind să mă abțin să vomit în fața etalării cotidiene a acestei lupte primitiv deghizate în căutare onestă a adevărului – oricât de nemărginită ar fi scârba mea, trebuie să spun: e drept să fie așa, e dezgustător de drept să fie așa, e pur și simplu *uman*, e ceea ce trebuie să fie, e rahatul pe care îl merităm, singurul rahat la înălțimea noastră. Am înțeles-o privindu-i pe cei mai buni. De aproape, Gould, trebuie să ai curajul să-i privești de aproape. I-am văzut: erau dezgustători și drepecți, înțelegi ce

vreau să spun?, dezgustători, dar inexorabil nevinovați, voiau numai *să existe*, poți să le iei dreptul ăsta? Voiau *să existe*. Ia-i pe cei cu idealuri mărețe, pe cei cu idei nobile, pe cei care și-au făcut o misiune din idealurile lor, pe cei mai presus de orice îndoială. Preotul. Ia preotul. Nu pe acela oarecare. Pe celălalt, cel care ține partea săracilor, sau a celor slabi, sau a celor excluși, cel cu pulover și adidași Reebok, acela, poate că a început cu o oarecare orbitoare viziune haotică a infinitului, ceva care în penumbra tinereții sale i-a dictat vag imperativul de a lua poziție, și i-a sugerat de ce parte să stea, totul a început cum trebuie să înceapă, într-o lume onestă, dar apoi, Sfinte Sisoe, când îl regăsești adult și celebru, Dumnezeuule, celebru, înțelegi chiar din clipa când o spui, *celebru*cu numele apărut în ziar și fotografiile, cu telefonul care sună în continuu fiindcă ziaristii trebuie să-i ceară părerea despre una și alta, iar el răspunde, la naiba, *răspunde*, și participă, și defilează în fruntea cortegiilor, telefonul preoților nu sună, Gould, vreau să ți-o spun cu toată cruzimea necesară, tu nu ai cum să știi, dar telefonul preoților nu sună fiindcă viața lor e un deșert, e un deșert programatic, un fel de parc natural protejat pe care oamenii pot să-l privească doar de la distanță, ei sunt animalele dintr-un parc natural, nimeni nu-i poate atinge, poți să-ți imaginezi asta, Gould? Pentru preoți e o problemă fie și numai să se lase atinși, ai văzut vreodată vreun preot care să pupe un băiețel sau o doamnă, fie și numai ca să-i salute, nimic altceva, un lucru mărunț, normal, dar el nu poate să-l facă, oamenii din jur imediat ar încerca un fel de jenă și o violență iminentă, și asta e extrem de dura condiție cotidiană a unui preot din lumea asta, el, care totuși ar putea să fie un om ca toți ceilalți, doar că și-a ales acea singurătate vertiginoasă, fără cale de scăpare, nici una, dacă o idee, o idee justă chiar, n-ar veni din afară să preschimbe acea panoramă, să-i redea căldura umană, o idee

care, folosită corect, rafinată, revăzută, ținută la adăpost de confruntări riscante cu adevărul, îl scoate pe preot în afara singurătății sale, pur și simplu, și încetul cu încetul face din el bărbatul care e acum, înconjurat de admirație, de dorința de a le fi aproape, și chiar dorință în stare pură, un bărbat în pulover gros și adidași Reebok care nu e niciodată singur, care se deplasează înfofolit de fii și de frați, niciodată pierdut fiindcă e în permanență legat de vreun terminal al media, din când în când în mulțime prinde în zbor privirea plină de dorință a unei femei, se gândește ce poate să însemne asta pentru el, acea singurătate vertiginoasă și această viață care explodează, e de mirare dacă ar fi dispus să *moară* pentru ideea lui? El *există* în ideea aceea, ce înseamnă să *moară pentru acea idee*? Oricum ar fi *mort* dacă i-ar lua-o, el se *salvează* prin ideea aceea, și faptul că prin ea salvează zeci sau poate mii de semeni nu schimbă cu nimic povestea, altfel spus se salvează înainte de toate pe sine, sub pretextul necesar că-i salvează pe ceilalți, smulgându-i destinului său acea doză necesară de recunoaștere și admirație și dorință care îl fac viu, viu, Gould, înțelege bine acest cuvânt, viu, vor să fie vii, chiar și cei mai buni, cei care construiesc dreptatea, progresul, libertatea, viitorul, și pentru ei e numai o treabă de supraviețuire, du-te cât mai aproape de ei, dacă nu crezi, privește cum merg, pe cine au alături, privește-i și încearcă să-ți imaginezi ce ar fi cu ei dacă din întâmplare într-o zi s-ar trezi și s-ar răzgândi, pur și simplu, ce ar rămâne din ei, încearcă să le smulgi un răspuns care să nu fie doar o instinctivă autolegitimare, vezi dacă reușești fie și numai o dată să-i auzi pronunțându-și ideea cu mirarea și ezitarea unuia care o descoperă în acea clipă, și nu cu siguranța unuia care îți dezvăluie cu mândrie devastatoarea eficacitate a armei pe care o ține în mână, nu te lăsa păcălit de aparenta blândețe a tonului, a cuvintelor pe care le aleg, iscusit îndulcite, ei luptă,

Gould, luptă cu dinții pentru supraviețuire, pentru hrană, femelă, adăpost, sunt animale, și sunt cele mai bune, înțelegi?, la ce te-ai putea aștepta diferit de ceilalți, de la micii mercenari ai inteligenței, de la figuranții marii lupte colective, de la micii războinici lași care smulg resturi de viață la marginile marelui câmp de bătălie, măturători vrednici de milă ai unei salvări derizorii, fiecare cu mărunta lui idee artificială, primarul în căutare de sponsorizări pentru a-i plăti facultatea băiatului său, bătrânul critic îndulcind abandonul bătrâneții lui cu patruzeci de rânduri pe săptămână azvârlite oriunde ar putea provoca puțină rumoare, omul de știință și piureul lui de la Vancouver care să hrănească mândria soției, fiilor, amantelor, penibilele apariții la televizor ale scriitorului care se teme să nu dispară între o carte și alta, jurnalistul care înjunghie la întâmplare pe prima pagină ca să fie sigur că există măcar pentru încă 24 de ore, ei luptă doar, înțelegi, o fac cu ideile fiindcă nu știu să folosească altceva, dar esența nu se schimbă, e luptă, și armele sunt ideile lor, și oricât de dezgustător ar fi s-o recunoști, e dreptul lor, iar lipsa lor de onestitate e o logică deducție dintr-o nevoie primară, e așadar necesară, grețoasa lor trădare a adevărului e consecința unei stări naturale de indigență care trebuie acceptată, nu i se poate cere unui orb să meargă la cinema, nu i se poate cere unui intelectual să fie cinstit, nu cred, cu adevărat, că i se poate cere, oricât de deprimant ar fi să admitem, însuși conceptul de onestitate intelectuală e un oximoron

6. Onestitatea intelectuală e un oximoron

sau, în orice caz, o misiune extrem de prohibitivă și poate chiar inumană, într-o asemenea măsură încât nimănui practic nu-i dă prin minte s-o ducă la îndeplinire, mulțumindu-se, în cazurile cele mai admirabile, să facă lucrurile cu un anumit stil,

o anumită demnitate, să spunem cu bun-gust, iată, termenul exact ar fi cu bun-gust, în cele din urmă îți vine să-i salvezi pe aceia care reușesc măcar să facă lucrurile cu bun-gust, cu o anumită pudoare, cei care măcar nu par să fie mândri de rahatul care sunt, nu atât de mândri, nu atât de îngrozitor de mândri, nu atât de sfidători, de sfruntat de mândri. Doamne, ce greață.

— E ceva în neregulă, domnule profesor?

— Mă întrebam...

— Spuneți, domnule profesor.

— Mai exact, ce spăl?

— O rulotă.

— Vreau să spun: mai exact, care e rolul acestui obiect galben în ecosistemul vostru?

— Pentru moment, funcția acestui obiect galben în ecosistemul nostru e să așteptăm o mașină.

— O mașină?

— Rulotele nu merg nicăieri fără o mașină.

— Asta e adevărat.

— Dumnevoastră aveți o mașină, domnule profesor?

— Aveam.

— Păcat.

— Ca să fiu mai exact, fratele meu avea.

— Se mai întâmplă.

— Să ai un frate?

— Și asta.

— De fapt, mie mi s-a întâmplat de trei ori. Dumnevoastră?

— Nu, nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Îmi dați buretele, vă rog?

Vorbeau. Îi plăcea.

Odată Gould, Diesel și Poomerang au lăsat totul baltă de la un punct în colo fiindcă aveau de văzut o partidă jos, la teren.

Au rămas profesorul Mondrian Kilroy și Shatzy. Au spălat totul bine de tot și apoi s-au așezat pe scările de la intrare ca să privească rulota galbenă.

Și-au spus unele lucruri.

La un moment dat profesorul Mondrian Kilroy a zis că era ciudat, dar că băiețelul acela avea să-i lipsească îngrozitor. Voia să spună că Gould avea să-i lipsească îngrozitor. Atunci Shatzy a zis că, dacă voia, puteau să-l ia și pe el cu ei, rulota era mică, dar găseau ei o modalitate. Profesorul Mondrian Kilroy s-a întors s-o privească și apoi a întrebat dacă chiar intenționau să meargă până la Couverney cu rulota, și să meargă chiar toți. La care Shatzy a răspuns:

— Couverney?

— Couverney.

— Ce legătură are Couverney?

— Cum adică?

— Despre ce vorbim, domnule profesor?

— Despre Gould.

— Și atunci ce legătură are Couverney?

— E universitatea lui Gould, nu? Noua universitate a lui Gould. Un loc rece, mai exact.

— I s-a *cerut* să meargă la Couverney, doar i s-a *cerut*.

— I s-a cerut, iar el se duce.

— Din câte știu eu, nu știe.

— Din câte știu eu, știe foarte bine.

— De când?

— Mi-a zis el. S-a hotărât să plece. Începe în septembrie.

— *Când* v-a spus?

Profesorul Mondrian Kilroy a stat puțin pe gânduri.

— Nu știu. Acum câteva săptămâni, cred. Nu știu niciodată

bine când se întâmplă lucrurile. Dumneavoastră nu vi se întâmplă niciodată?

— ...

— Domnișoară?

— ...

— Dumneavoastră știți mereu când se întâmplă lucrurile?

— ...

— Așa, vă întreb din curiozitate.

— Gould v-a spus *cu adevărat* că merge la Couverney, domnule profesor?

— Da, sunt sigur de asta, i-a spus-o și rectorului Bolder, știți, el ar vrea să facă o petrecere de rămas-bun, sau așa ceva, iar Gould ar vrea să evite asta, spune că ar fi...

— Ce naiba vrea să însemne *o petrecere de rămas-bun*?

— E numai o idee, o idee a rectorului Bolder, el e în aparență o persoană dură și inflexibilă, dar înăuntrul lui se ascunde un suflet sensibil, așa spune chiar...

— Dar ați înnebunit cu toții?

— ... așa spune chiar...

— Iisuse, băiatul are cincisprezece ani, domnule profesor, Couverney e un loc pentru oameni mari, cineva care are cincisprezece ani nu e un om mare, e când are douăzeci de ani, dacă cineva are douăzeci de ani, atunci e mare și atunci, eventual, dacă vrea să-și arunce la gunoi viața, poate lua în considerare strania posibilitate de a merge să se îngroape într-un cuib de...

— Domnișoară, vreau să vă reamintesc că băiatul e un geniu, nu e un...

— Dar ce naiba contează? Aș putea să știu cine a spus asta? Aș putea să știu cum de ați hotărât toți, cu mic cu mare, că un băiat ca ăsta e un geniu, un băiat care n-a văzut niciodată nimic altceva decât nenorocitele voastre de aule și drumul spre ele,

un geniu care face pipi pe el în somn și se sperie dacă cineva îl întreabă cât e ceasul pe stradă și care nu-și vede mama de ani de zile, iar pe taică-său îl aude vinerea seara la telefon, și nu va reuși niciodată să se apropie de o fată nici dacă l-ai ruga în arabă, câte puncte fac toate astea? Îmi închipui că reprezintă multe puncte în clasamentul special a genilor, păcat că nu se bâlbâie, asta l-ar face aproape de neegalat...

— Domnișoară, nu e cazul să...

— Sigur că e cazul, dacă toți profesorii ca dumneavoastră se încăpățânează să-și țină creierul în saramura...

— ... nu e deloc cazul să...

— ... amorului lor propriu, convinși că au găsit găina cu ouă de aur și așadar întru totul...

— ... domnișoară, vă invit să...

— ... întru totul imbecilizați de povestea asta cu Nobelul, fiindcă, să fim sinceri, acolo vreți cu adevărat să vorbiți, dumneavoastră și...

— NU VREȚI SĂ VĂ ÎNCHIDEȚI ODATĂ NENOROCITUL ĂLA DE PLISC?

— Pardon?

— V-am întrebat dacă nu vreți să vă închideți odată nenorocitul ăla de plisc.

— Ba da.

— Mulțumesc.

— Vă rog.

— ...

— ...

— ...

— ...

— Domnișoară, e o situație nefericită, de acord, dar băiatul e un geniu. Credeți-mă.

— ...

— Vreau să mai adaug ceva. Păsările zboară. Geniile merg la universitate. Oricât de banal ar putea părea, așa e. Am încheiat.

Câteva luni mai târziu, în ziua de dinaintea plecării, Shatzy a trecut să-l salute pe profesorul Mondrian Kilroy. Gould plecase deja de ceva vreme. Profesorul se plimba în papuci de casă și continua să vomite. Se vedea că-i displăcea să-i vadă pe toți plecând, dar nu era genul care să ia cântărească lucrurile. Avea o formidabilă capacitate de a recunoaște necesitatea evenimentelor atunci când ele surveneau. Îi spuse lui Shatzy o grămadă de prostii, iar unele erau chiar de râs. La urmă se duse să ia o chestie dintr-un sertar și i-o dădu lui Shatzy. Era pliantul cu prețurile de la „sala de contact“. Pe spate era *Eseul despre onestitatea intelectuală*.

— Mi-ar plăcea să-l păstrați dumneavoastră, domnișoară.

Erau cele șase teze, una sub cealaltă, cu majuscule, puțin pieziș, dar ordonat. Sub ultima se afla o notă, scrisă cu alt pix și cu litere cursive. Nu avea un număr în față, nimic. Spunea așa:

În altă viață, vom fi cinstiți. Vom fi capabili să tăcem.

Era pasajul care îl făcea literalmente pe Poomerang să-și iasă din minți. Era ceea ce-l făcea să înnebunească. Nu înceta să o repete. O nonspunea tuturor, ca și cum ar fi fost numele lui.

Shatzy luă pliantul. Îl împături în două și-l băgă în buzunar. Apoi îl îmbrățișă pe profesor și amândoi făcură câte ceva din gesturile acelea care, luate împreună, iau denumirea, exactă, de rămas-bun. Un rămas-bun.

Ani de zile, pe urmă, Shatzy a purtat cu ea foaia aceea îngălbenită, împăturită în patru, o ținea mereu la ea, în geantă, cea care avea scris pe ea *Salvează planeta Pământ de unghiile de la picioare date cu oja*. Din când în când recitea cele șase teze și adnotarea, și auzea vocea profesorului Mondrian Kilroy care

explica și se emoționa și întreba dacă mai era pizza. Uneori avea chef să citească rândurile acelea cuiva, dar în realitate n-a mai găsit niciodată pe nimeni atât de ingenuu încât să înțeleagă ceva din ele. Câteodată erau chiar inteligenți și așa mai departe, oameni de treabă. Dar se vedea că era prea târziu să-i aduci înapoi, să le ceri să se reîntoarcă, chiar și o clipă, acasă.

În cele din urmă a pierdut pliantul îngălbenit și *Eseul despre onestitatea intelectuală*, când i s-a răsturnat la un moment dat geanta acasă la un doctor, dimineața devreme, în timp ce încerca s-o șteargă și nu-și mai găsea ciorapii negri. A făcut foarte mult zgomot și în timp ce își băga lucrurile în geantă el s-a trezit, iar ea a trebuit să îngăime niște tâmpenii și n-a fost atentă, și s-a dus cum trebuia să se ducă, pliantul galben a rămas acolo.

A fost un păcat. De-a dreptul.

Pe cealaltă parte, unde erau tipărite tarifele de la „sala de contact“, era o întreagă listă de servicii, iar ultimul, cel mai scump, se numea „Crossing contact“.

A rămas unul dintre lucrurile pe care Shatzy nu le-a înțeles niciodată: ce naiba putea să fie un „Crossing contact“.

— Îl avem la microfon pe Stanley Poreda, am venit după el la sala unde se antrenează pentru iminenta întâlnire cu Larry „Lawyer“ Gorman, întâlnire anunțată pentru data de 12 ale lunii, sâmbătă, cu durată de opt reprize. Așadar, Poreda... liniștit?

— Foarte liniștit.

— Au circulat o sumedenie de zvonuri despre această revenire a ta în ring...

— Oamenilor le place să vorbească.

— Sunt mulți cei care se întreabă de ce un boxer care s-a retras a hotărât după doi ani...

— Doi ani și trei luni.

— Doi ani și trei luni, o eternitate, dacă vrei, oamenii se întreabă de ce un boxer care își încheiase socotelile cu boxul profesionist...

— Oamenii se întreabă lucruri de tot rahatul.

— Poreda, cu siguranță vrei să spui că...

— Poreda vrea să spună că sunt niște întrebări de tot rahatul, mă întorc pentru bani, de ce dracu' m-aș întoarce? Boxul mi-a făcut rău, îmi vedeți brațele, strâmbe, sunt strâmbe, de la pumnii pe care i-am dat mi s-au strâmbat brațele, boxul m-a făcut așa, dar e singurul lucru pe care știu să-l fac, și dacă cineva îmi dă bani, dacă îmi dă destui bani, mă întorc acolo sus, și... care era nenorocita de întrebare?

— Oamenii spun că e un meci aranjat.

— Spune cine?

— S-a scris în ziare. Și casele de pariuri spun că n-o să accepte pariuri până în ajunul meciului. Nici ei nu înțeleg prea bine.

— De parcă ar înțelege vreodată ăia, ani de zile m-am

distrat pe seama lor, n-au priceput niciodată nimic, au pierdut mai mult mălai pentru întâlnirile mele decât eu cu conturile fostei mele neveste...

— Vrei să spui că e o întâlnire cinstită?

— ... o știi pe fosta mea nevastă, nu? Era un adevărat sac fără fund, ceva impresionant, mereu spunea că nu are bani să se îmbrace, eu n-o credeam, o lăsam să zică, dar ea insista, nu avea bani să se îmbrace, m-am văzut obligat s-o cred când i-am văzut fotografiile în *Playboy*...

— O să fie un meci cinstit, Poreda?

— ... în *Playboy*, înțelegi?

— Nu vrei să răspunzi?

— Ascultă, poponarule: boxul *nu e* curat. Și nici întâlnirea asta nenorocită n-o să fie. Așteptați-vă cu toții să fie murdară. Sânge și căcat. Ascultă, poponarule: eu vin cu căcatul. Sângele îl aduce Lawyer. OK?

Gould se ridică, trase apa, își ridică pantalonii de pijama, aruncă o privire în oglinda de la chiuvetă, apoi deschise ușa și ieși. Shatzy era așezată pe ultima treaptă de sus. Stătea cu spatele și nu se întoarse nici când începu să vorbească. Nu se întoarse nici măcar o dată, până la final.

— OK, Gould, pe scurt, ca să nu plictisim pe nimeni, tu te duci la Couverney, eu nu știam, acum știu, și nu contează cum am făcut ca s-o aflu, în orice caz mi-a spus-o profesorul Kilroy, el, care într-un anumit fel e o persoană cumsecade, doar că vorbește cam prea mult, îi place să vorbească, dar nu trebuie să te superi pe el, mai devreme sau mai târziu aveam să aflu oricum, poate că aveai să-mi trimiți o telegramă, sau ceva de genul ăsta, sunt sigură că ți-ar fi dat prin cap, să spunem de Crăciun, sau după un număr acceptabil de săptămâni, știu că mi-ai fi spus, numai cât să te acomodezi, se înțelege, nu cred că e ușor să ajungi ca picat din cer într-o zonă de război prezidată

de creiere nevrotice și posibil impotente, înconjurat de colegi care plătesc ca să învețe acolo unde tu ești plătit ca s-o faci, oricât ar încerca cineva să se facă plăcut, tot va fi o anumită reticență în privința zâmbetelor și a palmelor amicale pe spate, va trebui printre altele să explici și treaba asta cum că tu nu joci în echipa de fotbal, nu mergi la cor, nu mergi la balul de sfârșit de an, nu mergi la biserică, te lasă rece orice aduce cu o asociație sau un club sau orice altceva prevede întâlniri, și pe deasupra nu te interesează fumatul, nu faci nici un fel de colecții, nu-ți arde buza să săruți vreo fată, nu-ți plac mașinile, vor sfârși prin a te întreba ce naibii faci în timpul tău liber, la care nu va fi ușor să explici că tu umbli cu un uriaș și un mut să lipiți gumă de mestecat pe bancomate, vreau să spun că nu le va fi ușor să înghită asta, poți totuși să încerci să le spui că te duci să vezi meciurile fiindcă un mut a pierdut o acțiune văzută cu ani în urmă și trebuie s-o regăsească, asta e vag mai firesc, ar putea chiar să treacă peste asta, eu sunt oricum de părere să te limitezi la lucrurile generale, un foarte bun răspuns ar fi Eu *nu am* timp liber, sună puțin a geniu antipatic, dar oricum e ceea ce vor să creadă despre tine, ai putea să fii Oliver Hardy și tot ar crede despre tine că ești nesuferit, ei *au nevoie* s-o creadă, îi calmează, și *cu nasul pe sus*, mai ales asta, tu vei fi mereu pentru ei *cu nasul pe sus*, chiar dacă ai merge spunând Scuzați-mă tot timpul, scuzați-mă scuzați-mă scuzați-mă, pentru ei vei fi mereu cu nasul pe sus, e modul lor de a se apăra, mediocrii nu știu că sunt mediocri, așa stau lucrurile, tocmai fiindcă sunt mediocri le lipsește fantezia ca să-și imagineze că cineva poate fi mai bun ca ei, și așadar cine e cu adevărat mai bun trebuie să aibă ceva în neregulă, trebuie să fi trișat pe undeva, sau în definitiv trebuie să fie un descreierat care-și imaginează că e mai bun decât ei, și așadar unul cu nasul pe sus, cum cu siguranță te vor face să pricepi curând și prin modalități nu

prea plăcute, chiar cu cruzime, cruzimea este virtutea prin excelență a celor mediocri, ei simt nevoia să-și exercite cruzimea, exercițiu care nu necesită nici urmă de inteligență, fapt care le ușurează, evident, care le face simplă operațiunea, îi face să exceleze, ca să spunem așa, în acea operațiune care este a fi crud, ori de câte ori pot, și prin urmare adesea, mai des decât te-ai aștepta, astfel încât te vor surprinde, asta e inevitabil, cruzimea lor te va lovi pe la spate, chiar așa se va întâmpla, te va lovi din spate și nu va fi deloc ușor atunci, e mai bine s-o știi de pe acum, dacă n-ai înțeles-o încă, te vor lovi pe la spate, eu n-am supraviețuit niciodată la nimic care m-a lovit pe la spate, și știu că nu există modalitate, la urma urmei, să te aperi de ceea ce te lovește pe la spate e un lucru împotriva căruia n-ai ce face, numai să continui pe drumul tău, încercând să nu cazi, să nu te oprești, oricum nimeni nu e atât de tâmpit încât să creadă că poți să ajungi, cu adevărat, undeva altfel decât clătinându-te, și colecționând răni din toate părțile, și mai ales pe la spate, așa va fi și pentru tine, și mai ales pentru tine, într-un anumit fel, din moment ce nu vrei să-ți scoți ideea asta ciudată din cap, ideea asta tâmpită, să mergi în fața celorlalți, pe un drum, mai ales, nici nu vreau să mai spun, dar școala și toate celelalte, Nobelul, treaba asta, nu poți să-mi ceri s-o înțeleg cu adevărat, dacă ar fi după mine, te-aș lega de closet până ți-ar trece, dar pe de altă parte nu sunt persoana cea mai potrivită să înțeleg, nu m-a prins niciodată treaba asta cu mersul înaintea celorlalți, nu știu, și pe urmă școala a fost un eșec, chiar mereu, fără scăpare, așadar e firesc să nu înțeleg nimic, deși mă străduiesc, îmi trece prin cap doar povestea aia cu fluviile, asta dacă chiar vreau să găsesc ceva care să mă facă să înghit toată treaba asta, ajung să mă gândesc la fluvii și la faptul că s-au apucat să le studieze tocmai fiindcă nu le convenea chestia asta că un fluviu, trebuind să sosească la

mare, avea nevoie de atâta timp, să aleagă, aşadar, voit, să facă o grămadă de curbe, în loc să-şi ţintească drept scopul, trebuie să recunoşti că e ceva absurd în toate curbele alea, aşa că s-au apucat să studieze chestiunea şi ce au descoperit la sfârşit, incredibil, a fost că orice fluviu, chiar orice fluviu, înainte să ajungă la mare, face exact un drum de trei ori mai lung decât cel pe care l-ar face dacă ar înainta drept, uimitor, dacă te gândeşti, face exact de trei ori mai mult decât ar fi necesar, şi totul numai cu ajutorul curbilor, da, numai prin această stratagemă a curbilor, şi nu doar fluviul ăsta sau altul, ci toate fluviile, ca şi cum ar fi un lucru obligatoriu, un fel de regulă pentru toate, ceva de necrezut, într-adevăr, o nebunie, dar e ceea ce au descoperit cu certitudine ştiinţifică prin studiul fluviilor, toate fluviile, au descoperit că nu sunt bune, natura lor de fluvii e cea care le obligă la acea rătăcire continuă, şi chiar exactă, astfel încât toate, spun toate, la urma urmei, navighează pe un drum de trei ori mai lung decât e nevoie, ba chiar, pentru a fi exacti, de trei ori virgulă paisprezece, jur, celebrul pi grecesc, nu-mi venea să cred, în fapt, dar se pare că e chiar aşa, trebuie să iei depărtarea lor de mare, s-o înmulţeşti cu pi grecesc şi obţii lungimea drumului pe care îl parcurg în realitate, ceea ce, m-am gândit eu, e o mare păcăleală, deoarece, m-am gândit eu, dacă e o regulă pentru ele, nu înseamnă că ar trebui să fie şi pentru noi, vreau să spun, nici nu te-ai aştepta să fie şi pentru noi mai mult sau mai puţin la fel, şi toată rătăcirea asta dintr-o parte într-alta, ca şi cum am fi nebuni, sau, mai rău, pierduţi, în realitate e modul nostru de a merge drept, mod ştiinţific corect, şi ca să spun aşa deja prestabilit, deşi fără îndoială asemănător cu o secvenţă dezordonată de greşeli, sau răzgândiri, dar numai în aparenţă, fiindcă în realitate e modul nostru de a merge unde trebuie să mergem, modul care ne e specific nouă, natura noastră, ca să spun aşa, ce voiam să zic?,

povestea asta cu fluviile, da, e o poveste care, dacă te gândești, pare liniștitoare, mie mi se pare foarte liniștitoare, să existe o regulă obiectivă dincolo de toate prostiile noastre, e un lucru liniștitor, așa că am decis să cred în el, și atunci, iată, ce voiam să zic e că mă doare să te văd navigând pe curbe atât de dezgustătoare ca aceea spre Couverney, dar și dacă ar trebui de fiecare dată să merg să văd un fluviu, de fiecare dată, ca să mi-o amintesc, eu tot voi crede că așa e corect și că faci bine că te duci, deși e suficient s-o spun și-mi vine să-ți crăp capul, dar vreau ca tu să mergi, ești un fluviu puternic, nu te vei rătăci, nu contează că eu nu aș merge nici moartă acolo, suntem fluvii diferite, aici e problema, firește, eu trebuie că sunt un alt model de fluviu, ba chiar, când mă gândesc, cred că mai degrabă decât un fluviu, vreau să spun, sunt un lac, nu știu dacă înțelegi, poate unii sunt fluvii și alții sunt lacuri, eu sunt un lac, nu știu, ceva asemănător cu un lac, odată m-am scăldat într-un lac, era foarte ciudat fiindcă vezi că înaintezi, vreau să spun, e totul atât de plat, că atunci când înoți îți dai seama că înaintezi, e o senzație ciudată, și apoi erau o grămadă de insecte și, dacă puneai picioarele jos, lângă mal, unde atingeai fundul, dacă puneai jos picioarele, ți se făcea o silă grozavă, era ca un nisip unsuros, de deasupra n-ai fi crezut, dar un fel de nisip unsuros, petrol, ceva în genul ăsta, destul de scârbos de-a dreptul, oricum voiam să spun numai două lucruri, primul e că dacă îndrăznesc să-ți facă vreun rău vin direct acolo și-i atârni de un fir electric, îi atârni de coaie, chiar de coaie, și al doilea e că o să-mi lipsești, adică o să-mi lipsească forța ta, nu contează dacă nu înțelegi, acum, poate o să înțelegi pe urmă, îmi va lipsi forța ta, Gould, micuțule puști ciudat, forța ta, drăcia naibii de nenorocită.

Pauză.

— Ai habar cât e ceasul?

— Nu ştiu. E întuneric.

— Du-te să te culci, Gould. E târziu, du-te să te culci.

24

A fost totul atât de brusc şi, într-un anumit fel, *natural*.

În dimineaţa aceea Gould se întorsese la Renemport, şcoala – se gândise că poate îl găsea din nou pe băieţelul acela negru cu mingea lui de baschet, şi tot restul –, ca să fim mai exacti, *simţea* că era acolo, se trezise cu *certitudinea* că era acolo.

A mers o bună bucată de vreme, apoi a ajuns într-adevăr în faţa şcolii Renemport. Poate că era pauză, ori se serba ultima zi din ceva. Cert e că în curte era plin de băieţi şi fete şi toţi se jucau, făcând zgomot ca într-o colivie, dar una în care cineva parcă trăgea invizibile proiectile silenţioase, cu cruzime şi fără ţintă.

Erau o grămadă de mingi, de toate dimensiunile, care săreau pretutindeni şi însufleţeau geometrii cu picioare, mâini, ghiozdane şi ziduri.

Şcoala, în spatele coliviei, părea goală.

Nici urmă de băieţelul negru. Din când în când cineva arunca la coş. Dar mingea nu intra mai niciodată.

Gould s-a dus să se așeze pe o bancă de pe bulevard, la câteva zeci de metri de gardul şcolii. Prin spate trecea strada – brăzdată de maşini şi camioane în viteză. În faţă era un petic de iarbă verde, şi apoi ochiurile de fier ruginite, până sus, şi pe urmă curtea plină de copii. Nu era nici un ritm în toate astea, şi nici o regulă, sau un centru, aşa că se dovedea greu să *gândeşti*, acolo, şi într-un anumit fel imposibil – să ai gânduri. De aceea Gould îşi scoase haina, o sprijini pe spătarul băncii şi se opri, acolo, să nongândească.

Soarele era sus, deasupra a tot.

Mingea sări peste gard, depăşindu-l numai cu puţin, două

palme, nu mai mult. Căzu pe iarbă, ricoșă la câțiva metri de Gould și se rostogoli spre stradă. Era o minge alb cu negru, de fotbal.

Gould nongândeă. Urmări instinctiv cu privirea traiectoria mingii, o văzu ricoșând pe iarbă și apoi dispărând în spatele lui, spre stradă. Începu din nou să nongândească.

Atunci o voce străpunse zarva și strigă

— Mingea!

Era o fetiță. Se ținea de gard cu degetele prinse de ochiurile de fier ruginite.

— Hei, îmi arunci mingea înapoi?

Anii de lecții cu profesorul Taltomar îl învățaseră pe Gould să nu se simtă deloc stânjenit. Rămase să privească înainte, reîncepând să nongândească.

— Ce faci, îmi dai odată mingea înapoi, hei, cu tine vorbesc, ești surd cumva?

Timpul se scurse așa o vreme, cu fetița strigând și Gould privind înainte.

Minute.

Apoi fetița se sătură, se îndepărtă de gard și se întoarse la joacă.

Gould o observă în timp ce alerga după o altă fetiță, mai înaltă ca ea, și dispărea undeva în marele animal alcătuit din copii și mingi și strigăte și fericire. Fixă cu privirea gardul în locul unde ea își ținuse mâinile ceva mai devreme și-și imagină praful de rugină de pe mâinile ei, din cutele degetelor.

În clipa aceea se ridică. Se răsuci și se uită până văzu mingea alb cu negru pe partea cealaltă a străzii, lipită de marginea trotuarului, rostogolindu-se cu praful în aer aspirat de mașinile în viteză.

A fost totul atât de brusc și, într-un anumit fel, *natural*.

Șoferul autocarului văzu de departe băiețelul, dar nu-i trecu

prin minte că ar putea cu adevărat să traverseze strada. Se gândi că sigur avea să se întoarcă și, văzând autocarul, o să se oprească. Însă băiețelul intră pe șosea fără să se uite în jur, ca și cum ar fi fost pe aleea din fața casei lui. Șoferul apăsă din instinct pedala de frână, strângând volanul în mâini și trăgându-se în spate, pe scaun. Autocarul începu să derapeze, spatele mașinii trăgând spre centrul șoselei. Băiatul continua să meargă, privind ceva în fața lui. Șoferul slăbi puțin frâna ca să redreseze autocarul, văzu că lipseau numai câțiva metri și se gândi că omora un băiețel. Răsuci violent volanul spre dreapta. Auzi strigătele oamenilor de pe scaunele din spatele lui. Văzu flancul autocarului trecând la un metru, nu mai mult de un metru, de băiat, și simți în mâini vibrația roților care se frecau de trotuar.

Gould ajunse pe partea cealaltă a străzii, se aplecă și culese mingea. Se răsuci, se uită dacă venea vreo mașină, apoi traversă din nou strada. Un autocar era oprit, puțin pieziș pe trotuar: claxona nebunește. Gould crezu că saluta pe cineva. Se întoarce pe iarbă și se apropie de bancă. Privi gardul, cât era de înalt. Apoi se uită la minge. Pe ea scria: *Macarană*. Nu văzuse niciodată o minge atât de aproape. De fapt, nu atinsese niciodată una – o minge.

Aruncă o privire gardului. Cunoștea gestul, îl văzuse de o mie de ori. Îl revăzu mental, întrebându-se dacă avea să reușească să-l transmită tuturor părților corpului de care era nevoie. I se părea un lucru improbabil. Dar era atât de evident necesar să încerce. Recapitulă totul, în ordine. Secvența pașilor nu era complicată. Trebuia inventată rapiditatea, asta avea să fie greu, sincronizarea timpilor, și trebuia să încastreze toate bucățile într-un gest unic, fără întreruperi. Nu trebuia să se oprească la jumătate, asta era clar. Trebuia să fie un lucru care începea și pe urmă se încheia, fără să se piardă pe parcurs. Ca

refrenul unui cântec, se gândi. Copiii, de dincolo de plasă, continuau să strige. Cântă, Gould. Oricum s-ar termina, e momentul să cânti.

Șoferului de pe autocar îi tremurau picioarele, dar tot coborî și, lăsând portiera deschisă, se duse spre băiatul acela cretin. Stătea pe loc nemișcat, uitându-se la o minge pe care o ținea în mâini. Trebuia să fie de-a dreptul cretin. Se pregătea să-i strige ceva, când îl văzu în sfârșit mișcându-se: îl văzu ridicând mingea în aer, cu mâna stângă, și apoi lovind-o în zbor cu piciorul drept, trimițând-o în curtea școlii, peste gard. Ia uite-l și pe cretinul ăsta, se gândi.

Curba din piele alb cu negru întâlnește în aer o frondă gambă gleznă picior, lovitură de dreapta cu latul, impact moale și perfect care pătrunde corpul până la creier – plăcere în stare pură – în timp ce corpul se rotește în jurul *muletei* piciorului stâng în efortul de a păstra echilibrul pe durata răsucirii pentru a-l restitui apoi gambei drepte de îndată ce atinge solul, salvat din marea decolare cu percuție, împiedicând corpul să fie proiectat în față în timp ce privirea se ridică instinctiv spre mingea aceea care sare peste garduri și îndoieli, desenând pe cer o traiectorie ca un curcubeu alb-negru.

— Da, zise încet Gould. Era răspunsul la o sumedenie de întrebări.

Șoferul autocarului ajunse la câțiva metri de băiat. Picioarele încă îi mai tremurau puțin. Era nervos, cu adevărat.

— Ce ai, ești nebun sau ce? Hei, tu, ești nebun?

Băiatul se întoarce să-l privească.

— Nu mai sunt, domnule.

Zise.

— Alo.

— Cine e?

— Sunt Shatzy Shell.

— A, dumneavoastră sunteți, domnișoară.

— Da, eu sunt, domnule general.

— Toate bune acolo?

— Nu chiar.

— Bine.

— Am spus: nu chiar.

— Poftim?

— V-am sunat să vă spun că avem o problemă.

— Într-adevăr, dumneavoastră m-ați sunat. Cum se face?

— Ca să vă spun că avem o problemă.

— O problemă?

— Da.

— Nimic grav, sper.

— Depinde.

— Nu e momentul, să știți, să aveți probleme grave.

— Îmi pare rău.

— Chiar nu e momentul.

— Vreți să mă ascultați?

— Sigur, domnișoară.

— Gould a dispărut.

— Domnișoară...

— Da?

— Domnișoară, Gould a plecat la Couverney.

— E drept.

— Asta nu înseamnă să *dispari*.

— Așa e.

— Doar a plecat la Couverney.

— Da, dar nu a mai ajuns acolo.

— Cum adică?

— Gould a plecat la Couverney, dar n-a mai ajuns.
— Sunteți sigură?
— Foarte sigură.
— Și unde naiba s-o fi dus?
— Nu știu. Cred ca s-a hotărât să dispară.
— Poftim?
— A plecat, domnule general, Gould a plecat.
— O fi pățit ceva, ați sunat la universitate, la poliție, ați sunat undeva?
— Nu.
— Trebuie s-o faceți imediat, domnișoară, sunați-mă peste cinci minute, mă ocup eu de tot, ba chiar vă sun eu, în cinci minute...
— Domnule general...
— Nu vă pierdeți calmul.
— Eu nu-mi pierd calmul, aş vrea numai să mă ascultați.
— Vă ascult.
— Nu faceți nimic, vă rog.
— Ce naiba spuneți acolo?
— Ascultați-mă, nu faceți nimic, nu spuneți nimic nimănui și, vă rog, veniți aici.
— Eu, să vin acolo?
— Da, aş vrea să veniți aici.
— Nu spuneți prostii, trebuie să-l găsim pe Gould, nu folosește la nimic să vin acolo, faceți-mi plăcerea să...
— Domnule general...
— Da.
— Aveți încredere în mine. Luați unul din avioanele dumneavoastră, sau orice altceva, și veniți aici.
— ...
— ...
— ...

— Credeți-mă, e singurul lucru folositor pe care-l puteți face. Veniți aici.

— ...

— Vă aștept, atunci.

— ...

— Domnule general...

— Da?

— Mulțumesc.

26

O țigară care se aprinde – cu sonorul dat la maximum, zgomot de tutun febril, puternic ca fâșăitul unei foi de hârtie parcurgând kilometri întregi – obraji se înfundă trăgând fumul, cu pomeții mijiți sub ochi, ca două scoici fremătând pe un chip puternic ce se întoarce spre domnișoara de alături, o blondă râzând răgușit și puternic ca promisiunea unei partide care udă creierele bărbaților fiecare înghesuit pe locul lui pe o rază de zece metri și se pierde încet, încet printre celelalte șiruri de bărbați și femei aliniați pe scaune, unii într-altii, cu mințile aiurea, rânduri întregi, coborând în trepte, străpungând atmosfera brăzdată de valuri de muzică rock emise de boxele mari așezate sus și sfâșiate de voci care se ridică în picioare și strigă pe nume dintr-un capăt într-altul al sălii, călătorind prin lumina cu pete și FLASH-URI prin mirosurile de tutun, parfumuri de lux, aftershave, sudoare, cizme de piele, popcorn, croindu-și drum prin zarva colectivă, pântecul a milioane de cuvinte provocatoare murdare duhnind a alcool sau a iubire care freamătă ca viermii prin pământul acela de trupuri și minți, câmp arat de capete înșirate, coborând în trepte concentric și fatal spre puțul orbitor care, aflat în centru, adună priviri frisoane tensiuni, totul concentrat asupra albastrului covorului pe care stă scris cu roșu PONTIAC HOTEL și o va face

pentru toată noaptea asta incediară binecuvântată fie de sus acum că a sosit în sfârșit, venind de departe și călărind până...

aici pe ringul de la Pontiac Hotel, de unde de la microfonul Radio KKJ Dan de Palma vă urează bun-venit la această minunată seară de box. Totul este gata aici FLASH pentru confruntarea care a făcut să curgă râuri de cerneală și mii de pariuri, o confruntare pe care Mondini a dorit-o mult și a și obținut-o, poate chiar împotriva voinței elevului său FLASH cu siguranță spre surpriza generală FLASH și scepticismul presei, scepticism care, trebuie s-o spunem s-a transformat în așteptare febrilă dacă ne luăm după afluența publicului și tensiunea care se simte în aer FLASH de aici de la marginea ringului, unde nu mai lipsesc decât câteva secunde până la începerea meciului FLASH va arbitra mexicanul Ramón Gonzales, 8243 de bilete vândute, 12 radiouri în direct, în colțul roșu FLASH în șort alb cu dungă aurie, 33 de ani, 57 de întâlniri, 41 de victorii FLASH 14 înfrângeri, 2 meciuri egale, 12 ani de carieră, de două ori candidat la titlul mondial, s-a retras în urmă cu doi ani și trei luni pe ringul de la Atlantic City, luptător controversat, iubit și urât FLASH coșmarul caselor de pariuri, gardă inversă, cu excelentă capacitate de a încasa și luptător cu o forță rar întâlnită, Stanleeeeeeeey „Hoooooooooooooooooker“ Poreeeeeeeeeeda FLASH în colțul albastru, cu șort negru, 22 de ani, 21 de întâlniri, 21 de victorii, 21 înainte de limită FLASH neînvins și doborât la sol o singură dată, una dintre promisiunile boxului mondial, gardă de dreapta și de stânga FLASH în stare să boxeze FLASH pe ritmuri vertiginoase, capabil de o agilitate spectaculoasă, tânăr, imprevizibil, în stare să fie arogant FLASH și antipatic, tânărul căruia poate peste câțiva ani i se va spune cel mai mare, Larryyyyyyy „Laaaaaaaaawyer“ Goooooooooorman

(să simt degetele lui Mondini pe gât alunecând înainte și înapoi ca să dizolve cheagurile de teamă, nu mi-e teamă Maestro, dar tu fă-o, îmi place)

- Nu te grăbi și lasă naibii prostiile, Larry.
- De acord.
- Sari la o parte, nu-l lăsa să se apropie cu capul.
- De acord.
- Fă lucrurile simple și nu vei avea probleme.
- Mi-ai promis-o, Maestro.
- Da, ți-am promis.
- Eu câștig, și dumneata mă duci la mondiale.
- Gândește-te la întâlnire, cretinule.
- O să vă placă, o să vedeți, campionatul mondial.
- Du-te dracu', Larry.
- La dracu'.

BOX strigă arbitrul Gonzales, și dă startul, Poreda ocupă centrul ringului, Lawyer folosește garda de dreapta, se învârte

în jurul lui Poreda... Poreda folosește o gardă foarte închisă, cu mânușile strânse dinaintea feței, preferă să-și lase descoperit corpul, privire impasibilă și... feroce în spatele mânușilor roșii, e în aparență FLASH Poreda de odinioară, nu foarte elegant ca stil, dar ca o piatră... foarte dur, Lawyer zboară în jurul lui, schimbând frecvent direcția FLASH foarte dezinvolt, deocamdată folosește picioarele, nici nu-și alungește jabul... cei doi par să se studieze, fentă a lui Lawyer FLASH încă o fentă... Poreda lucrează puțin cu picioarele, dar dovedește destulă agilitate din bust, încă o fentă, și încă una a lui Lawyer FLASH Poreda nu se dă înapoi, se mulțumește să se eschiveze din bust... nici un pumn până acum, început foarte prudent din partea (ești groaznic de urât, Poreda, ți-a mai zis-o cineva până acum? N-are picioare, sau se face că nu le are, cu alea n-o să scape, și să lovesc la brațe, trebuie să lovesc acolo, sunt brațe rupte sau nu? Sigur că sunt, drăcia naibii, și atunci) *FOLOSEȘTE-ȚI JABUL, LARRY, JABUL, AȘA NU FACI DECÂT VÂNT* cu multă eleganță în jurul centrului ringului, dar nu lovește, Lawyer pare că-și bate joc de adversarul lui FLASH e tipic pentru Lawyer, de altfel, îi place să facă spectacol... ba chiar prea mult spun detractorii lui (asta ai vrea, nu-i așa, Poreda?, să-mi dau duhul alergând pe lângă tine ca pe lângă un zeu și tu doar să aștepti momentul potrivit ca să mi-o tragi, crezi că m-ai prins, ha?, ei bine, gata cu spectacolul, era doar ca să) **FLAH FLASH LOVITURĂ DE DREAPTA A LUI POREDA**, un croșeu imprevizibil de dreapta FLASH, nepregătit de altfel, dar care l-a luat prin surprindere pe Lawyer, lovit în față, tensiunea crește aici la Pontiac Hotel (nenorociture, ce dracu') **LARRY, UNDE DRACU' EȘTI?** (sunt aici, sunt aici, Maestro, OK, gata cu dansul, nenorociture) fentă a lui Lawyer, încă o fentă, își schimbă garda, jab, **ÎNCĂ UN JAB, ȘI UN CROȘEU DE STÂNGA, FLASH POREDA E MĂTURAT DE PE FLASH CENTRUL**

RINGULUI, Poreda e în corzi, **LAWYER FLASH** O COMBINAȚIE CU AMBELE MÂINI, O IMPRESIONANTĂ SERIE DE LOVITURI **FLASH LA TRUNCHI FLASH** Poreda nu lasă jos garda, își apără fața **FLASH** Lawyer lovește apoi recuperează distanța, acum se apropie, continuă să lovească în fața *MARȘ DE ACOLO, MIZERABILULE*, Lawyer înapoi și din nou înainte, Poreda rămâne în corzi, Lawyer cu ambele mâini, Poreda se ghemuiește, nu iese din gardă, *MARȘ DE ACOLO*, Lawyer insisă, **UPERCUT AL LUI POREDA, CROȘEU, CROȘEU DE DREAPTA ÎN FAȚĂ, LAYER SE CLATINĂ, POREDA INTRĂ ÎN CLINCI, O PROTEZĂ ÎȘI IA ZBORUL, A ZBURAT PROTEZA LUI LAWYER, ARBITRUL ÎNTRERUPE**, puternicul croșeu al lui Poreda i-a zgâlțâit creierii lui Lawyer, i-a smuls proteza, arbitrul o culege de pe jos, acum o înmânează secunzilor lui Lawyer, Lawyer poate să respire, pare să fi resimțit din plin succesiunea rapidă de lovituri a lui Poreda, părea să fie închis în gardă Poreda, când brusc l-a surprins pe Larry cu un upercut, ca imediat să îl lovească din nou cu repeziciune, Lawyer își pune din nou proteza, **BOX**, meciul începe din nou, e sânge pe fața lui Lawyer, poate o mică rană la arcadă, cei doi pugiliști se studiază din nou, pare mai degrabă o rană la gură, e mult sânge în clipa aceasta, curge pe gâtul lui Lawyer, poate că arbitrul ar trebui *TREIZECI DE SECUNDE LARRY* (OK, treizeci de secunde, capul pe umeri) *TREIZECI DE SECUNDE, IEȘI DE ACOLO, LASĂ-LE SĂ TREACĂ, TREIZECI DE SECUNDE* și Lawyer caută acum corzile, Poreda îl încolțește însă cu mare precauție, scurtează distanța în postura sa caracteristică, cu capul înainte bine ascuns între umeri, Lawyer încearcă să-l îndepărteze cu jabul, arbitrul oprește, îi dă lui Poreda un avertisment pentru poziția capului, lupta se reia, **GONG**, sfârșitul primei reprize, o repriză trăită practic într-un singur moment, acțiunea care

— E un nenorocit.

— Stai să văd.

— A făcut-o cu cotul... cu cotul drept în gură imediat ce a văzut proteza zburând, drăcia naibii...

— Taci din gură și lasă-mă să mă uit.

— ...

— OK, APĂ, VENIȚI ODATĂ CU APA AIA...

— Doare, Maestro.

— Nu spune prostii...

— Mă doare gura de parcă...

— ATUNCI ÎNCHIDE-O. Și ascultă-mă. LARRY!

— Da.

— Pornești de la zero. Uită tot, pornești de la zero, ca și cum ar fi prima rundă... fără grabă și cu mintea limpede, OK?, e totul ca la început, tu ești cel mai puternic, ești calm, du-te acolo și fă-ți treaba, asta-i tot.

— Câți mi-a scos?

— Doi sau trei, nimic grav.

— DOI SAU TREI?

— Știu un stomatolog bun, stai fără griji. Ridică-te, haide, respiră, ți-e sete?

— Îl omor pe nenorocitul ăla, jur că...

— LARRY, LA NAIBA, NU S-A ÎNTÂMPLAT NIMIC, O IEI DE LA CAPĂT, VREI SAU NU SĂ MĂ ASCULȚI, DE LA CAPĂT, totul de la capăt, nu s-a întâmplat nimic, fii cu mintea limpede, Larry...

— OK, OK.

— Prima rundă, de acord?

— Prima rundă.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— OK.

— Știi ceva? Îți lipsesc trei dinți, aici, din față.

— O bătă de baseball, acum niște ani.

— OK, să te ia dracu', Larry.

— Dracu’.

Runda doi aici pe ringul de la Pontiac Hotel, suntem în direct pentru ascultătorii Radio KKJ, lovitură urâtă în gură pentru Larry „Lawyer“ Gorman care acum câștigă centrul ringului... Poreda puțin mobil pe picioare, dar în continuare pe poziții, gata să lovească, directă de dreapta a lui Lawyer, încă o directă, Poreda nu-și deschide garda, Lawyer se rotește în jurul lui, pare să caute JAB PUTERNIC, DUBLAT DE ÎNCĂ UN JAB ȘI UN CROȘEU ÎN FAȚĂ, POREDA ÎN CORZI, Poreda în colț, se eschivează prin stânga, Lawyer nu-l slăbește (atenție la cap și la upercut, o să încerce cu siguranță din nou) Poreda e iar în colț, încearcă un upercut, în gol, Lawyer îl lovește în față, cu lovituri foarte rapide din lateral, Poreda continuă să-și apere fața, își înclină bustul, încearcă să se eschiveze prin dreapta, LA PĂMÂNT, POREDA LA PĂMÂNT, A PUS UN GENUNCHI JOS (ce faci, nenorocitul?) ARBITRUL ÎL ÎNDEPĂRTEAZĂ PE LAWYER, A FOST PROBABIL O LOVITURĂ LA FICAT, O LOVITURĂ ÎN PLIN, PICIORUL DREPT AL LUI POREDA S-A ÎNDOIT, CA RUPT ÎN DOUĂ, ACUM POREDA SE RIDICĂ, respiră greu în timp ce arbitrul Gonzales îl examinează, pare lucid, face semn din cap că totul e bine *LARRY* (privirea la fel ca înainte, nu s-a întâmplat nimic, e o capcană) *LARRY, LASĂ-L ÎN PACE!* (am înțeles, Maestro, știu, nu merg mai departe, nu merg, eu dansez acum, ha?, puțin dans o să-i prindă bine) în timp ce Lawyer îi dă târcoale, schimbând direcția, nu pare să aibă intenția să-l atace, sau poate că așteaptă momentul... Poreda scurtează distanța, Lawyer nu stă, se dă înapoi, se eschivează cu multă eleganță prin dreapta, Poreda încearcă din nou să scurteze distanța, Lawyer se sprijină de corzi, croșeu al lui DAR O LOVITURĂ DE PARARE A LUI LAWYER ÎL FACE PE POREDA SĂ SE CLATINE, RĂMÂNE ÎN PICIOARE, LAWYER CU AMBELE MÂINI, POREDA ÎN DIFICULTATE, POREDA, POREDA, UN

CROȘEU LA ȚINTĂ, ÎNCĂ UNUL, ACUM EL E CEL CARE LOVEȘTE, CONFRUNTARE VIOLENTĂ, LAWYER E ATINS, SE SPRIJINĂ ÎN CORZI (unde naiba) POREDA ÎN CONTINUARE ÎN ATAC, *PLEACĂ DE ACOLO, LARRY*, POREDA DĂ O LOVITURĂ JOASĂ ȘI APOI UN CROȘEU ÎN GOL *VREI SĂ PLECI ODATA DE ACOLO, LARRY?* (abia respiră) POREDA INSISTĂ, RECUPEREAZĂ DISTANȚA, LAWYER E PRINS ÎNTRE CORZI, POREDA, POREDA *LARRY!* POREDA LA ȚINTĂ CU DREAPTA ȘI DIN NOU CU DREAPTA, ÎN GOL DE DATA ASTA, POREDA SLĂBEȘTE STRÂNSOAREA, doi pași înapoi (du-te) LAWYER CA O PRAȘTIE, DIRECTĂ DE DREAPTA, ÎNCĂ O DIRECTĂ, POREDA E ÎN CENTRUL RINGULUI, ÎN DEFENSIVĂ. CROȘEU VIOLENT AL LUI LAWYER, POREDA SE CLATINĂ, CAUTĂ CORZILE (croșeul, nu vede croșeul), POREDA SPRIJINIT ÎN CORZI, LAWYER PĂSTREAZĂ DISTANȚA, CAUTĂ LOC DE TRECERE, POREDA EXECUTĂ MIȘCĂRI DIN TRUNCHI (te-am prins, frumos), Lawyer cu jabul, iar jab, Poreda nu ripostează, stă să caute JAB PUTERNIC ȘI CROȘEU DE DREAPTA, POREDA E LA PĂMÂNT, SUCCESIUNE FULMINANTĂ DE LOVITURI, POREDA E LA PĂMÂNT (hai sus, paiață), JOC DE PICIOARE, ȘASE... ȘAPTE... OPT... face semn că vrea să continue, partida este reluată, Lawyer pornește în forță, scurtează distanța, îl încolțește pe Poreda jab, încă un jab, DAR VINE O CONTRĂ, POREDA NU-I LASĂ TIMP, O CONTRĂ, LAWYER SE CLATINĂ, PICIOARELE I SE ÎNDOAIE, O CONTRĂ, LAWYER E ATINS, DAR RĂMÂNE ÎN PICIOARE (ce naiba...), încearcă să intre în clinci, acum (crăpa-ți-ar capul, nenorocitul), fază a meciului de maximă intensitate, tot publicul e în picioare, arbitrul cere break, Lawyer respiră cu gura larg deschisă, a fost atins de o contră (ce gunoi, Larry) în continuare în clinci, Poreda lovește din lateral, croșeu al lui Lawyer în figură, Poreda tot din lateral, cap în cap, (ce face ăsta, vorbește?) Poreda pare să reacționeze mai bine în confruntarea corp la

corp (tacă-ți fleanca, nenorociture, tacă-ți fleanca) arbitrul îi desparte pe cei doi pugiliști *ȘI ASTA CE MAI E, ARBITRU?* în ieșire Poreda lovește la trunchi, Lawyer protestează *ARBITRU, CE-A FOST AIA? MĂNUȘĂ DESCHISĂ!!!* e greu de spus de aici (degetul mare în diafragmă, o știu pe-asta, nenorociture), a părut o lovitură curată, Lawyer acum se retrage să-și tragă răsuflarea, Poreda nu insistă, ocupă centrul ringului, își pune picioarele în mișcare, este același Lawyer GONG pe care îl cunoaștem, sfârșitul rundei, o rundă care după părerea mea personală îi vede pe cei doi jucători considerabil

— Totul în regulă, Larry?

— Întâlnire de căcat.

— Dă-mi să-ți văd gura.

— E o întâlnire de căcat.

— De acord, o câștigi și mergem acasă.

— Țsta se face că e doborât la pământ.

— Așa se odihnește el.

— Ce naiba înseamnă asta, nu poate să se lase pus la pământ așa, fără...

— Îl doare fix undeva, se lasă doborât la pământ, își trage sufletul, în timp ce tu o iei razna, așa a făcut mereu.

— Nici vorbă să-l fi atins la ficat.

— Se lasă doborât la pământ minunat, e specialitatea lui.

— Ce naiba...

— Respiră.

— Încearcă mereu chestia aia cu capul...

— Taci, respiră.

— Și vorbește, ăla vorbește, mă înțelegi?

— Lasă-l să vorbească.

— Nu-mi convine că vorbește.

— Respiră.

— Spune că dumneata l-ai plătit ca să mă bată.

— VREI SĂ TACI ODATĂ ȘI SĂ RESPIRI?

— ...

— Ascultă, nu-l slăbi deloc, Larry, și dacă ți se pare mort, nu-l slăbi...

— E adevărată chestia asta?

— Care chestie?

— L-ați plătit?

— MAMA MĂ-SII, LARRY, ĂSTA E UN MECI DE BOX, NU O DEZBATERE, ȚINE-ȚI CAPUL LA RINGUL ĂSTA SAU ĂLA DE COLO ÎȚI POCEȘTE MOACA ASTA NENOROCITĂ DE BĂIEȚAȘ...

GONG

— Ești cel mai bun, Larry. Nu renunța la tot.

— OK.

— Ești cel mai bun.

— De partea cui ești dumneata, Maestro?

— Du-te dracu', Larry.

— La dracu'.

A treia repriză aici pe ringul de la Pontiac Hotel, Larry „Lawyer“ Gorman contra lui Stanley „Hooker“ Poreda, tensiune mare, este un meci care se consumă în văpăi bruște, fulgerătoare... clasa lui Lawyer contra experienței și forței lui Poreda... cei care în ajun credeau într-o farsă numai bună să umple buzunarele operatorilor de pariuri acum sunt nevoiți să-și schimbe părerea *NU-L LĂSA SĂ SE APROPIE, LARRY* cu doi luptători formidabili (stai departe de lași, la naiba) Poreda caută să scurteze distanța, îl forțează pe Lawyer să lupte corp la corp (du-te dracu'), cap în cap, salve de lovituri laterale din partea lui *FĂRĂ ÎNCĂIERĂRI, LARRY, DU-TE DE ACOLO* arbitrul cere break, Poreda încheie imediat, nu-l lasă pe Lawyer să respire, a hotărât desigur să nu-i mai lase spațiul pe care *RAPIDITATE, LARRY, FII RAPID ȘI RETRAGE-TE* continuă cu lovituri dezordonate în lupta corp la corp (rapid, rapid, OK,

rapid), arbitrul cere din nou break, dar Poreda se apropie, cu capul bine vârât între umeri, Lawyer se sustrage cu clasă, se învâрте în jurul adversarului, schimbă pasul, schimbă direcția, Poreda caută din nou să scurteze distanța, FULGER DIN PARTEA LUI LAWYER, o directă care i-a deschis garda lui Poreda, UN JAB, ȘI ÎNCĂ UNUL, lovituri foarte rapide, Lawyer lovește și apoi se întoarce să danseze în jurul lui (acum, totul într-un minut, acum) e cel mai bun box al lui, agilitate și rapiditate, DIN NOU JAB, FENTEAZĂ UN CROȘEU, POREDA SE ELIBEREAZĂ CU O MIȘCARE DE TRUNCHI, DAR LAWYER APLICĂ O LOVITURĂ DIRECTĂ, POREDA E LOVIT ÎN FIGURĂ, CALM, LARRY, CALM A DRACULUI DRĂCIE, Lawyer e ca un elastic, se mișcă înainte și înapoi, în rafale imprevizibile, Poreda nu pare să înțeleagă prea bine, așteaptă la corzi și suportă, Larry e un spectacol, e cel mai bun box al lui LARRY, DRĂCIA DRACULUI, OPREȘTE-TE, LAWYER LOVEȘTE CU HOTĂRÂRE DE DATA ASTA, POREDA ESTE TRIMIS ÎN CORZI, COMBINAȚIE CU AMBELE MÂINI A LUI LAWYER, UPERCUT AL LUI PORREDA, LAWYER ÎL PAREAZĂ, CROȘEU SCURT, LAWYER DIN NOU LA ȚINTĂ (respiră și parează), LAWYER FACE DOI PAȘI ÎNAPOI, Poreda respiră, tot publicul e în picioare, ȘI ACUM DU-TE, LARRY, DU-TE cu nervii întinși la LAWYER, UN FULGER, DIRECTĂ DE DREAPTA ȘI CROȘEU, O RAFALĂ (jos cu tine, nenorocitul) POREDA ESTE TRIMIS ÎN CORZI (jos cu tine, gunoiule) SE APLEACĂ, LAWYER LOVEȘTE CU AMBELE MÂINI (apoi dracu', apoi dracu', du-te dracu'), POREDA ALUNECĂ ÎN LATERAL, CROȘEU LARG, LAWYER E ATINS (ajunge odată) RĂSPUNDE CU O DIRECTĂ, ÎN FIGURĂ (să respir, de când n-am mai respirat?) POREDA SE LASĂ ÎN JOS PE TRUNCHI, IESE CU UN UPERCUT, LOVITURĂ LA ȚINTĂ ȘI CROȘEU DE DREAPTA, LAWYER SE DĂ ÎNAPOI LARRY!!! POREDA ÎL URMĂREȘTE LARRY, SUS BRAȚELE!!! (sus brațele) POREDA DE DOUĂ ORI ÎN FIGURĂ (să respir, trebuie să

reuşesc să respir) *NU LĂSA JOS BRAŢELE, NENO* (cât mai e?) *POREDA CU UN CROŞEU, ÎN GOL, ÎNCĂ UN CROŞEU*, (upercut) *UPERCUT AL LUI LAWYER ÎN FIGURĂ* (sus braţele) *ȚINE SUS BRAŢELE ALEA, LARRY!!!* VIOLENTĂ LOVITURĂ DE DREAPTA A LUI POREDA, LAWYER E LOVIT, LAWYER LA SOL (...) LAWYER LA SOL, LAWYER LA SOL (unde e?) O VIOLENTĂ LOVITURĂ DE DREAPTA A LUI POREDA L-A TRIMIS LA SOL PE LARRY LAWYER GORMAN, E ÎNTINS LA SOL PE SPATE (lumini, bâzâit, lumini, frig) ÎȘI RIDICĂ CAPUL, ARBITRUL GONZALES E APLECAT DEASUPRA LUI PENTRU NUMĂRĂTOAREA OBIȘNUITĂ (greață, sânge pe pantofii aceia, pantofii arbitrului, de unde naiba a venit pumnul ăla?) TREI (trebuie să stau așezat, așezat, lumini, frig, fețe care privesc, fețe uriașe, greață, Doamne, ce oboseală, cum de nu l-am văzut venind?, ticălosule) PATRU (m-a lovit în plin, drăcia dracului, privește corzile și numără, trei, le văd, trei, OK, toate fețele alea, o femeie care strigă, nu aud strigătul, la naiba) CINCI (picioarele, picioarele, sunt picioarele?, e totul în regulă, acum ridică-te, zumzet, unde e Mondini?, respiră, oxigen în creier, respiră) ȘASE (nu-mi simt gura, la naiba, Mondini, câți lipsesc?, picioarele sunt, trebuie să-mi opresc capul din mișcare, privește un punct fix, închide ochii, de ce te apropii așa de mult de mine, arbitru nenorocit, are un dinte de aur în gură) ȘAPTE (OK, trebuie să aștept să-mi stea în loc capul, zumzăitul, și privirea îmi joacă, trebuie să mă gândesc la picioare să mă ducă mai departe, mă vor duce departe, nu e problemă, nu-mi simt gura, Mondini, să mă mișc în sus și-n jos din trunchi și să dansez din picioare, nu e o problemă) OPT (sigur că pot să continui, continui, arbitru nenorocit, cât mai e, Mondini?, continui, totul e-n regulă, unde e Poreda?, lasă-mă să-i văd fața lui Poreda, nenorocitul, eu, ce față am eu?) BOX, încă 23 de secunde la finalul acestei dramatice runde a treia, Poreda încearcă să-l împingă pe

Lawyer în corzi, Lawyer se trage înapoi, lucrează din picioare, folosește jabul ca să-l țină la distanță pe Poreda, 18 secunde, POREDA ÎNAINTEAZĂ, Lawyer alunecă prin stânga, DAR ȘOVĂIE, POREDA ÎL ATACĂ, LOVEȘTE CU DREAPTA, LA ȚINTĂ, DIN NOU CU DREAPTA ÎN FIGURĂ, LAWYER INTRĂ ÎN CLINCI, PARE EPUIZAT, POREDA NU-L SLĂBEȘTE, CAUTĂ ȘANSA POTRIVITĂ, LAWYER ÎNCEARCĂ SĂ REACȚIONEZE, DREAPTA, STÂNGA, NU LOVEȘTE LA ȚINTĂ, DIN NOU DREAPTA, LOVITURĂ SUB CENTURĂ, POREDA PROTESTEAZĂ, ARBITRUL ÎNTRERUPE ACȚIUNEA, AVERTISMENT PENTRU LAWYER, 5 SECUNDE, POREDA DEZLĂNȚUIT ASUPRA LUI LAWYER, E O LUPTĂ CORP LA CORP FURIBUNDĂ,

GONG

ȘI GONGUL ÎL SCOATE PE LAWYER DINTR-O SITUAȚIE cu siguranță nu prea comodă, după aterizarea care

— Respiră.

— ...

— Așază-te și respiră, haide.

— ...

— Ia să văd, OK, uită-te la mine, în regulă, și gata cu sărurile astea, respiră.

— ...

— Mi-a plăcut ideea ta cu lovitura joasă... Poreda nu mai e nici el ce era, el stătea să leșine și tu erai cu morcovul... nici el nu mai e ce era cândva.

— ...

— Brațele și mâinile, totul în regulă?

— Da.

— Respiră.

— Nu l-am văzut.

— Un croșeu scurt, de la început tot nu-l vezi.

— ...

— Apă, hai.
— Maestro...
— Clătește-te, nu bea, NU BEA, scui pă, așa.
— Ce să fac, Maestro?
— E OK așa, și acum respiră, RESPIRĂ.
— Ce să fac?
— Cum e gura?
— N-o simt.
— Mai bine.
— Nu știu ce să fac acolo, sus, Maestro.
— GATA CU SĂRURILE ASTEA, poți să respiri?
— Maestro..
— OK, totul e bine.
— Maestro...

GONG

— Du-te dracu', Larry.
— Ce se întâmplă, Maestro?
— Du-te dracu', Larry,
— Maestro...

A patra rundă aici pe ringul de la Pontiac Hotel, se aud tot mai tare strigătele celor opt mii de spectatori din culise, Poreda și Lawyer își ocupă pozițiile în centrul ringului, amândoi au răni serioase la față, lui Lawyer îi curge sânge din gură, Poreda are un ochi pe jumătate închis, se mișcă încet, acum, studiindu-se încă reciproc în centrul ringului (totul e așa departe totul merge mai încet, Poreda e mai încet mânușile mele roșii ca ale altcuiva flash ace în mâini vrum vrum durerea mă mai ține treaz, frumoasă durere e o orgie vrum Poreda, boule, să te ia dracu', nici n-am simțit-o pe-asta nu mai simt nimic lovește dacă vrei nu simt te las să mă sfâșii dacă vrei vino nenorocit bătrân dreapta dreapta stânga te sperie stânga nu vezi croșeul nu mai ai ochi să vezi vezi cu

sânge îți pulsează în cap vino în față eu nu vin după tine la
dracu' cu tine n-am simțit-o pe-asta n-o să mai simt nimic
niciodată nu mai e nimeni e iadul vino în iad vrum frumos
colțul cu corzile în spate miros de vrum câine vrum vrum
dansează picioare de zeu vrum nenorocitele cap de piatră
degetele mele nu poți să-l vezi canalie nu poți să-l mai vezi
vino în iad acum) CROȘEU DE STÂNGA AL LUI LAWYER, O
MĂCIUCĂ, INCREDIBIL, POREDA SE CLATINĂ ÎNAPOI, E ÎN
CENTRUL RINGULUI, NU REUȘEȘTE SĂ-ȘI ȚINĂ SUS GARDA, SE
CLATINĂ, LAWYER SE APROPIE ÎNCET, POREDA FACE UN PAS
ÎNAPOI, LAWYER ÎI STRIGĂ CEVA, SE APROPIE, LAWYER,
POREDA E NEMIȘCAT, LAWYER, LAWYER, TOT PUBLICUL ÎN
PICIOARE

Gould văzu încuietoarea răsucindu-se și ușa deschizându-se. Un domn în uniformă își făcu apariția.

— Hei, băiețas, de ce nu răspunzi?

— Poftim?

— Am ciocănit, pentru bilete, nu ai răspuns, ce faci, dormi în closet?

— Nu.

— Bilet ai?

— Da.

— E totul în regulă?

— Da.

Rămânând așezat pe closet Gould îi întinse biletul.

— Am ciocănit, dar nu ai răspuns.

— Nu-i nimic.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, nu, totul e în regulă.

— Știi, uneori mai sunt și unii care se prăpădesc, au vreun necaz, trebuie să deschidem, așa e regulamentul.

— Desigur.

- Ce faci, ieși?
- Da, acum ies.
- Îți închid ușa, OK?
- Da.
- Altă dată să răspunzi.
- Da.
- OK, drum bun.
- Mulțumesc.

Controlorul închise ușa. Gould se ridică, își trase pantalonii în sus. Se uită o clipă în oglindă. Deschise ușa, ieși și închise ușa la loc după el. O doamnă, în picioare, se uita la el. Se întoarse spre locul lui. Câmpia se derula în spatele geamurilor fără surprize. Trenul alerga.

27

Tatăl lui Gould sosi seara târziu, când era deja întuneric. Se uită puțin în jur.

- Totul e schimbat pe aici.

Nu era în uniformă. Avea ceva, pe chip, de puști. Cum ar fi zâmbetul. Și purta pantofi cu șireturi, maro, destul de eleganți. Era greu de închipuit că puteai să duci un război cu pantofi de genul acela. Păreau mai potriviți să facă pace, ceva ca o plictisitoare, liniștitoare pace.

Shatzy se uită afară pe fereastră fiindcă se aștepta la soldați, gărzi de corp, ori ceva asemănător. Dar nu era nimeni. Se gândi că era ciudat. Nu și-l imaginase niciodată *singur* pe omul acela. Și acum era acolo. Singur. Imaginează-ți dacă poți.

Tatăl lui Gould spuse că se numea Halley. Zise că i-ar plăcea ca Shatzy să-i spună simplu Halley. Și nu domnule general.

Spuse și că, mai exact, nu era chiar general.

- A, nu?

- În fine, e o poveste plicticoasă. Spuneți-mi Halley, de

acord?

Shatzy spuse că era de acord. Pregătise pizza, așa că începură să mănânce la masa din bucătărie, cu radioul pornit și tot tacâmul. Tatăl lui Gould spuse că era o pizza bună. Apoi întrebă de Gould.

— A plecat, domnule general.

— Puteți să-mi spuneți ce înseamnă asta exact?

Shatzy îi explică. Spuse că Gould plecase, dar nu se dusese la Couverney, luase trenul spre un loc pe care ea nu-l știa, și de acolo îi telefonase.

— V-a telefonat?

— Da. Voia să-mi spună că nu se va întoarce și că ne roagă să nu-l căutăm, să-l lăsăm să plece, chiar așa a spus, lăsați-mă să plec, e totul în regulă, apoi mi-a spus: Acum să-ți explic cum facem cu banii. Și mi-a explicat.

— Care bani?

— Banii, pur și simplu, banii, mi-a zis dacă putem să-i trimitem bani, pentru primele săptămâni, pe urmă o să se descurce.

— Bani.

— Da.

— Și dumneavoastră nu i-ați mai spus nimic?

— Eu?

— Dumneavoastră.

— Nu știu, cred că nu, nu i-am spus multe. Ascultam. Încercam să-mi dau seama din voce dacă era... nu știu, încercam să-mi dau seama dacă îi era teamă, așa ceva, dacă îi era teamă sau... sau era liniștit. Înțelegeți?

— ...

— Cred că era liniștit. Îmi amintesc că m-am gândit că avea o voce calmă, că părea chiar veselă, da, poate că o să vă pară ciudat acum, dar era vocea unui băiat vesel.

— Nu v-a spus unde era?

— Nu.

— Și dumneavoastră nu l-ați întrebat, așa e?

— Nu, cred că nu.

— Cu siguranță trebuie să fie vreun mod de a detecta convorbirea prin interceptarea telefoanelor. N-ar trebui să fie greu.

— Nu vă grăbiți s-o faceți, domnule general.

— Cum adică?

— Dacă țineți la Gould, n-o faceți.

— Domnișoară, el e un băiețel, nu se poate plimba așa prin lume, neînsoțit, *e periculos* să umble prin lume, cu siguranță nu voi permite să...

— Știu că e periculos, dar...

— E doar un băiețel...

— Da, dar *nu se teme*, asta e important, el nu se teme, sunt sigură de asta. Și atunci nu trebuie să ne fie nouă. Cred că e o chestiune de curaj, înțelegeți?

— Nu.

— Cred că ar trebui să avem curajul să-l lăsăm să plece.

— Vorbiți serios?

— Da.

Vorbea serios. Era convinsă că Gould făcea exact ceea ce se hotărâse să facă, și când se întâmplă una ca asta nu prea ai de ales, tot ce poți să faci dacă ești unul care-i stă alături e să nu-l deranjezi, doar atât, să deranjezi cât mai puțin posibil.

Tatăl lui Gould îi spuse că era nebună.

Atunci Shatzy zise

— Asta n-are nici o legătură.

și apoi îi spuse povestea cu fluviile, treaba aceea cum că, dacă un fluviu trebuie să ajungă la mare, o face tot cotind la dreapta și la stânga, deși fără îndoială ar fi mai rapid, mai

practic, să meargă drept în loc să-și complice viața cu toate curbele alea, obținând numai lungirea traseului de trei ori – de trei virgulă paisprezece ori, mai exact – cum au demonstrat cercetătorii cu o științifică și frumoasă precizie.

— E ca și cum ar fi *obligate* să se învârtă, înțelegeți? Pare o absurditate, dacă vă gândiți la asta, e imposibil să nu vi se pară o absurditate, dar cert e că ele *trebuie* să înainteze în felul acela, înșirând o curbă după alta, și nu e un mod absurd sau logic, nu e nici corect, nici greșit, e modul lor, pur și simplu, modul lor, și atât.

Tatăl lui Gould stătu puțin în tăcere, să se gândească. Apoi spuse:

— Unde a spus să-i trimitem banii aceia?

— N-o să vă spun nici dacă mă legați de o rachetă cu vârf nuclear să mă lansați pe o insulă din Japonia.

Apoi au rămas o vreme în tăcere. Shatzy a început să curețe masa, în timp ce tatăl lui Gould se plimba de colo-colo, oprindu-se din când în când în fața ferestrelor și aruncând câte o privire afară. La un moment dat urcă la primul etaj. Shatzy putea să-i audă pașii pe podea. Și-l imaginează că privea camera lui Gould, că îi atinge obiectele, deschidea dulapurile, lua fotografiile în mână, chestii în genul ăsta. La un moment dat îl auzi intrând în baie. Auzi și robinetul de la chiuvetă curgând și-i veni în minte Larry „Lawyer“ Gorman, și-și dădu seama că-i era dor de el, vai, cât de tare îi era dor de el. Tatăl lui Gould se întoarse jos. Merse să se așeze pe canapea. Unul din pantofii maro era dezlegat, dar fie nu-și dăduse seama, fie nu-i păsa deloc.

Shatzy stinse lumina în bucătărie. Lăsă radioul pornit, dar stinse lumina, și se duse să se așeze pe jos, sprijinită cu spatele de canapea. Cealaltă canapea, cea verde. Tatăl lui Gould era așezat pe cea albastră. La radio se difuzau informații despre trafic. Era un accident pe autostradă. Nici un mort, din câte se

știa. Dar cine poate ști sigur?

— Soția mea era o femeie foarte frumoasă, știți, domnișoară? Când m-am căsătorit cu ea, era cu adevărat frumoasă. Și era *amuzantă*. Nu stătea locului o clipă și îi plăcea orice, era una dintre acele persoane care dau sens și celor mai ne semnificative tâmpenii, așteaptă ceva și de la ele, avea încredere în viață, înțelegeți?, așa era ea. M-am căsătorit cu ea fără măcar s-o cunosc bine, ne întâlniserăm în urmă cu trei luni, nu mai mult, nu-mi stătea mie în fire să fac una ca asta, dar ea mi-a cerut s-o iau de soție, și eu am făcut-o, și cred că e cel mai bun lucru pe care l-am făcut în toată viața mea, vorbesc serios. Eram foarte fericiți, vă rog să mă credeți. Și copilul, când ea și-a dat seama că aștepta un copil, nu mi-a trecut prin minte să mă sperii, a fost un lucru vesel, pur și simplu, credeam amândoi că avea să fie frumos, că era ceva potrivit. Schimbam în fiecare an orașul, așa e armata, te plimbă, și ea venea cu mine, și oriunde am fi mers ea părea născută acolo, părea că era în orașul ei. Reușea să-și facă prieteni pretutindeni. Când a venit Gould, eram la Baza din Almenderas. Radare și zboruri de recunoaștere, lucruri de genul ăsta. Și s-a născut Gould. Eu lucram mult, ce reușesc să-mi amintesc e că ea părea fericită, îmi amintesc că râdeam, și era ca înainte, era o viață frumoasă. Nu știu când a început totul să se complice. Vedeți, Gould n-a fost niciodată un copil simplu, vreau să spun, nu era un copil normal, admitând că există copii normali, era un copil care nu părea a fi copil, ca să spun așa. Părea un om mare. Din câte îmi amintesc, noi nu făceam nimic special în privința lui, ne purtam cu el firesc, nu credeam că trebuia să facem ceva special pentru el. Poate ne înșelam. Când a mers la școală, atunci a ieșit la iveală povestea aia cu geniul. I-au făcut teste, experimente științifice, iar la final i-au spus că totul dădea de înțeles că acest copil era un geniu. Au folosit chiar cuvântul

ăsta. Geniu. A reieșit că mintea lui se situa la limita superioară a segmentului delta. Știi ce înseamnă asta?

— Nu.

— Sunt parametrii Stocken.

— Aha.

— Un geniu. Eu nu eram nici fericit, nici trist, și nici soția mea, nu știa ce să creadă, pentru noi era totuna, înțelegeți? O cheamă Ruth pe soția mea. Ruth. A început să se simtă rău când eram la Topeka. Avea momente când nu mai reacționa, nu-și mai amintea cine era, și pe urmă revenea la normal, dar era ca și cum ar fi făcut ceva extrem de obositor, era, ca să spun așa, extenuată. E ciudat ce se poate întâmpla într-un creier. În al ei totul parcă s-a răsturnat. Se vedea că încerca să-și regăsească puterea, și chiar interesul pentru viață, dar de fiecare dată trebuia să o ia de la început, nu era un lucru simplu, părea că trebuia să așeze la loc toate bucățile dintr-un lucru care se spărsese. Ne-au spus că era din cauza oboselii, doar o chestiune de oboseală, apoi, la un moment dat, au început să facă o întreagă serie de analize. Atunci îmi amintesc că nu mai eram fericiți. Încă ne mai iubeam, ne iubeam mult, dar era greu cu acea durere a ei între noi, era totul oarecum altfel. În acea vreme ea și Gould petreceau mult timp împreună. Eu nu eram sigur că era ideal pentru Gould, și acum, gândindu-mă mai bine, înțeleg că nici pentru ea, să stea cu un astfel de copil, nu era cel mai bun tratament. Era un copil care făcea lucrurile să ți se pară mai complicate în minte. Ea nu avea nevoie de lucruri complicate. Dar păreau să se simtă bine împreună. Știți, oamenii de obicei se tem de cei ca Ruth, nu stau de bunăvoie cu persoanele care au, să le spunem așa, probleme psihice, probleme adevărate, vreau să spun. Gould însă nu se temea. Se înțelegeau, râdeau, aveau o mulțime de povești ale lor. Părea un joc, dar nu știu, nu cred că toate astea îi făceau bine lui Ruth, și

nici lui. S-ar spune că nu, după cum s-a terminat. De la un moment dat, starea lui Ruth s-a înrăutățit foarte repede și apoi mi-au spus că era nevoie ca ea să se rupă de toate și, oricât de neplăcut putea să pară, trebuia să ne convingem că avea nevoie de o clinică, de îngrijire constantă, nu mai era în stare să trăiască într-un loc normal. A fost o lovitură grea. Știți, eu am lucrat mereu în armată, n-am fost antrenat să înțeleg, acolo te învață să execuți ordine, nu să înțelegi. Am făcut ce mi-au spus. Am dus-o într-o clinică. Munceam mult, pe urmă ori de câte ori aveam timp mă duceam la ea. Stăteam acolo, voiam ca ea să fie în continuare cu mine, și eu cu ea. Noaptea mă întorceam aici, acasă, de foarte multe ori era prea târziu să-l mai găsesc treaz pe Gould. Îmi amintesc că îi scriam bilețele. Dar nu știam niciodată prea bine ce să scriu. Din când în când îmi dădeam silința să mă întorc puțin mai devreme, și atunci ne jucam ceva, eu și Gould, sau ascultam partide de box la radio, fiindcă n-am avut niciodată televizor, Ruth le ura, iar eu eram chiar pasionat de box, am avut și câteva întâlniri, în tinerețe, mi-a plăcut mereu. În fine, stăteam acolo și ascultam. De vorbit, vorbeam puțin. Știți, o discuție cu băiatul tău nu e ceva ce poți improviza. Ori ai început prea devreme, ori e o belea, credeți-mă. În cazul meu era, fără îndoială, o belea. În cele din urmă totul s-a pierdut când armata m-a transferat la Port Larenque. La mii de kilometri distanță. M-am gândit puțin și apoi am luat o decizie. Știu că vi se va părea poate absurd, și chiar malițios, dar am hotărât că eu voiam să fiu cu Ruth, voiam înapoi viața mea cu ea, la fel de frumoasă ca la început, și aș fi făcut orice ca să obțin asta. Am găsit o clinică în apropiere de baza militară și am luat-o pe Ruth cu mine. Dar pe Gould l-am lăsat aici. Eram sigur că e mai bine să îl las aici. Știu ce părere o să vă faceți despre mine, dar nu simt nevoia să mă justific sau să mă explic. Aș vrea numai să spun că Gould era o lume, copilul acela e o

lume, iar eu și Ruth alta. Și m-am gândit că aveam dreptul să trăiesc în lumea *mea*. Și așa a fost. Greșit sau corect, așa a fost. Am avut mereu grijă ca lui Gould să nu-i lipsească nimic, și că poate să crească învățând, fiindcă acela era drumul lui. Am încercat să-mi fac datoria. Ce rămânea din datoria mea. Și mi s-a părut că, bine sau rău, lucrul a funcționat mereu. Am impresia totuși că m-am înșelat. Ruth însă se simte mai bine, acum o lasă să iasă pentru mai mult timp, vine acasă și uneori chiar pare cea de demult. Râdem și oamenii reușesc să stea în prezența noastră, nu se mai tem foarte tare. Ea, din când în când, e foarte frumoasă. Într-o zi, când părea chiar în regulă, liniștită, am întrebat-o dacă nu cumva voia să-l vadă pe Gould, că puteam să-l chemăm pe la noi, vreo câteva zile. Mi-a spus că nu. N-am mai vorbit despre asta niciodată.

În acea clipă parcă cineva i-a stins vocea. Cineva o pornise, și acum se hotărâse s-o stingă. Spuse

— Scuze

dar în realitate nu se auzi nimic. Shatzy înțelese că spusese

— Scuze

dar cine știe: n-ai cum să-ți dai seama niciodată.

Se făcuse târziu, între timp, și Shatzy se întrebă ce avea să se mai întâmple. Încercă să-și amintească dacă avea ceva de spus. Sau de făcut. Totul devenea mai complicat din cauza bărbatului care stătea nemișcat, așezat pe canapea, fixându-și mâinile și înghițind în sec, la răstimpuri, cu greu. Se gândi să-l întrebe ce era povestea aceea cu generalul când de fapt nu era chiar general, în sfârșit, treaba aia. Apoi se gândi că nu era o idee bună. Își aminti că ar fi fost mai bine să abordeze problema banilor. Cumva trebuiau să-i trimită lui Gould banii ăia. Se gândea cum să abordeze problema, când îl auzi pe tatăl lui Gould spunând

— Cum e acum, Gould?

O spusese cu o voce care părea nouă, de parcă îi fusese restituită chiar în clipa aceea, spălată și călcată. Ca și cum abia ar fi ridicat-o de la spălătorie.

— Cum e acum Gould?

— A crescut.

— În afară de asta, vreau să spun.

— A crescut bine, cred.

— Râde vreodată?

— Sigur că râde, de ce?

— Nu știu. Nu râdea prea mult înainte.

— Ne-am tăvălit de răs de câteva ori, dacă asta vă îngrijorează.

— Bine.

— În hohote, serios.

— Bine.

— Are mâinile ca ale dumneavoastră.

— Da?

— Da, are degetele la fel.

— Amuzant.

— De ce? Doar e fiul dumneavoastră, nu?

— Da, desigur, voiam să spun că e amuzant că există, undeva pe lumea asta, un băiat care rătăcește cu mâinile tale, mâini ca ale tale. E un lucru ciudat. Dumneavoastră v-ar plăcea?

— Da.

— Vi se va întâmpla. Când veți avea copii.

— Da.

— Ar trebui să faceți copii, nu westernuri.

— Credeți?

— Sau și copii, și westernuri, măcar.

— E și asta o idee.

— Gândiți-vă.

— Da.

— Ceva prieteni?

— Eu?

— Nu, voiam să spun... Gould.

— Gould? Păi...

— Ar avea nevoie de un prieten.

— Păi... îi are pe Diesel și Poomerang.

— Vreau să spun prieteni adevărați.

— Ei țin foarte mult la el, serios.

— Da, dar nu sunt adevărați, domnișoară.

— E vreo diferență?

— Sigur că e.

— Mie-mi sunt foarte simpatici.

— Așa spunea și Ruth.

— Vedeți?

— Da, dar nu *există*, domnișoară. Sunt inventați de el.

— De acord, dar...

— Nu e un lucru normal, nu?

— E puțin ciudat, dar nu e nimic rău în asta, lui îi face bine.

— Dumnezeu voastră nu vi se par înfricoșători?

— Mie? Nu.

— Nu vi se pare înspăimântător un copil care umblă tot timpul cu doi prieteni care nu există?

— Nu, de ce?

— Pe mine mă înspăimânta, îmi amintesc că era unul dintre lucrurile care mă înspăimântau. Diesel și Poomerang. Mă speriau.

— Glumiți? N-ar face rău nici unei muște și mori de răs cu ei. Vă jur că îmi lipsesc, pe lângă Gould, vreau să spun, dar chiar îmi plăcea mai mult când erau și ei doi pe aici.

— Vreți să spuneți că au dispărut, și uriașul, și mutul?

— Da, au plecat cu el.

Tatăl lui Gould începu să râdă încetișor, scuturând din cap.

Spuse

— Ca la nebuni.

Și apoi mai spuse o dată

— Ca la nebuni.

— Nu vă faceți griji, domnule general. Gould se va descurca.

— Sper.

— Trebuie doar să aveți încredere în el.

— Sigur.

— Dar se va descurca. E puternic băiatul. Nu pare, dar e puternic.

— Chiar credeți asta?

— Da.

— Are o mulțime de oportunități, are talent, riscă să dea cu piciorul la tot.

— Face numai ce vrea el să facă. Și nu e tâmpit.

— I-a plăcut mereu să învețe, la Couverney chiar îl plăteau s-o facă, n-avea motive să fugă. Nu vi se pare puțin ciudat să dispară tocmai acum?

— Nu știu.

— Se poate să nu vă fi dat chiar nici o explicație la telefon?

— Nu mi-a spus prea multe.

— Ceva trebuie să vă fi spus.

— Treaba aia cu banii.

— Și nimic altceva?

— Nu știu, se auzea puțin cam slab.

— Era o cabină de pe stradă?

— La un moment dat a spus ceva cum că ar fi dat un șut într-o minge.

— Grozav.

— N-am înțeles bine, însă.

— Nu ați înțeles bine?

— Nu.

Tatăl lui Gould începu din nou să zâmbească, scuturând din cap. Dar fără să spună

— Ca la nebuni.

De data asta spuse

— N-o să mă ajutați să-l caut, așa e?

— N-o să-l căutați, domnule general.

— Nu?

— Nu.

— Cum știți dumneavoastră asta?

— Înainte nu eram sigură, acum însă o știu.

— Chiar așa?

— Da, acum, că v-am văzut, sunt sigură.

— ...

— Dumneavoastră n-o să-l căutați.

Tatăl lui Gould se ridică, începu să facă pași prin cameră. Se apropie de televizor. Părea de lemn, dar cine știe? La fel de bine putea fi și dintr-un plastic care părea lemn.

— L-ați cumpărat?

— Nu, l-a furat Poomerang de la un japonez.

— Aha.

Tatăl lui Gould luă în mână telecomanda și apăsă pe butonul de pornire. Nu se întâmplă nimic. Încercă să apese pe câteva butoane, dar tot nu se întâmpla nimic.

— Vreți să îmi spuneți ceva, dar sincer, domnișoară?

— Ce?

— Nu v-a fost niciodată măcar puțin teamă să locuiți alături de un copil ca Gould?

— Doar o dată.

— Asta când?

— O dată când a început să-mi povestească despre mama lui. A zis că mama lui înnebunise, și pe urmă mi-a povestit tot.

Nu era atât ce spunea, ci *vocea* lui era înfricoșătoare. Părea vocea unui bătrân. A unuia care știuse totul dintotdeauna, și care știa și cum avea să se termine. Un bătrân.

— ...

— Ar avea nevoie de cineva care să-l ajute să fie mic.

— ...

— Nu credea că poți să fii mic în viața reală fără să profite cineva de asta ca să-ți ia viața, sau așa ceva.

— ...

— Credea că e un noroc să fii un geniu, fiindcă era un mod de a-ți salva viața.

— ...

— Un mod de a nu părea copil.

— ...

— Nu știu. Cred că asta era visul lui, să fie copil.

— ...

— Vreau să spun: cred că *este* visul lui. Cred că acum, că e mare, va putea în sfârșit să fie copil pentru tot restul vieții.

Apoi se făcu târziu vorbind despre războaie și westernuri, sau tăcând, cu radioul care transmitea o muzică oarecare. În cele din urmă, tatăl lui Gould spuse că i-ar fi plăcut să doarmă acolo, dacă pe ea nu o deranja. Shtazy îi spuse că putea să facă cum dorea, că era casa lui, și sigur că nu o deranja, ba chiar s-ar fi bucurat să rămână. Îi spuse că putea să-i pregătească patul din camera lui Gould, dar el făcu un gest vag în aer și spuse că nu voia, prefera să doarmă pe canapea, nu era nici o problemă, canapeaua era foarte bună.

— Nu e prea comod.

— E foarte bine, credeți-mă.

Așa că se culcă pe canapea. Pe cea albastră. Shatzky dormi în camera ei. Mai întâi rămase așezată pe pat, cu lumina aprinsă, o vreme. Abia apoi se vârî în așternuturi la culcare.

A doua zi dimineată căzură de acord în chestiunea banilor. Apoi tatăl lui Gould o întrebă pe Shatzy ce se gândea să facă. Voia să afle dacă voia să mai stea acolo sau nu.

— Nu știu, cred că o să mai stau o vreme aici.

— Aș sta mai liniștit dacă ați face-o.

— Da.

— Dacă i-ar da prin cap cumva lui Gould să se întoarcă, ar fi mai bine să găsească pe cineva aici.

— Da.

— Puteți să mă sunați oricând doriți.

— De acord.

— Eu o să vă sun.

— Da.

— Și dacă vă vine în minte vreo idee bună, să-mi spuneți îndată, de acord?

— Sigur.

Apoi tatăl lui Gould îi spuse că era o fată de treabă. Și îi mulțumi pentru că era o fată de treabă. Mai spuse și altceva. Și la urmă o întrebă dacă putea să facă ceva pentru ea.

Shatzy nu răspunse nimic atunci. Dar apoi, tocmai când el se pregătea să iasă pe ușă, spuse că era ceva ce putea să facă pentru ea. Îl întrebă dacă putea s-o ducă într-o zi s-o cunoască pe Ruth. Nu-i explică de ce, spuse doar atât.

— Mă duceți s-o cunosc pe Ruth într-o zi?

Tatăl lui Gould rămase o clipă în tăcere. Apoi spuse că da.

28

Pe mantaua preriei vântul înclină peisajul și sufletele spre vest, încovoid Clostownul ca un bătrân judecător obosit întors de la încă o pedeapsă cu moartea. Muzica.

Muzica era mereu aceeași, făcută de Shatzy din gură.

Noapte afară. În sufrageria surorilor Dolphin, ele două și

străinul, cel pe care încercaseră să-l împuște când intrase în cătunul lor.

Obiectiv vorbind, lucrul era puțin straniu, dar dacă încerci să i-o spui lui Shatzy, ridică din umeri și continuă.

Străinul se numea Phil Wittacher. Accentul cade pe *i*. Wittacher.

Phil Wittacher nu era o persoană care să se deplaseze de bunăvoie. Să spunem că se deplasa doar dacă era bine plătit, și în avans. Primise din Closingtown o scrisoare foarte politicoasă – și o mie de dolari ca să se deranjeze s-o citească. Era un punct de plecare bun. Scrisoarea spunea că, dacă voia să primească și restul de nouă mii de dolari, trebuia să se prezinte la singura casă roșie din cătun.

Singura casă roșie din Closingtown era cea a surorilor Dolphin.

De aceea acum stau acolo, în sufragerie, vorbind vrute și nevrute. Toți trei.

— De ce eu? întreabă străinul.

— Dacă luăm în considerare problema noastră, dumneata pari, din toate punctele de vedere, cea mai indicată persoană s-o rezolve, mister Wittacher, spune Julie Dolphin.

— Avem nevoie de cel mai bun, și acela ești tu, băiete, spuse Melissa Dolphin.

Erau și nu era la fel, spunea Shatzy. Se mai întâmplă cu gemenii: din punct de vedere fizic două picături de apă, dar în rest e ca și cum ai avea o singură inimă împărțită în două, cu tot albul de o parte și negrul de cealaltă. Julie era albul. Melissa, negrul. Greu să ți le închipui una fără cealaltă.

Probabil că nici măcar nu pot să existe una fără cealaltă, spunea Shatzy.

Straniu peisaj colorat cu albastru pe fundul ceștii pe care Julie Dolphin o duce la gură. Infuzie de verbină.

— Ați observat poate că acest cătun simulează o normalitate cu totul de fațadă: aici în fiecare zi se întâmplă ceva care, eufemistic vorbind, poate fi definit ca *enervant*.

— Toate cătunele din West sunt la fel, miss.

— Prostii, spuse Melissa Dolphin.

Străinul zâmbeste.

— Nu cred că înțeleg.

— O să înțelegi. Dar mă tem că va fi nevoie să ai răbdare să asculți câteva povești. Îți putem cere să te întorci mâine, la apus? Va fi plăcerea noastră să ți le povestim.

Phil Wittacher nu era o persoană căruia să-i placă s-o lungească. Dacă trebuia să facă o treabă, prefera să se grăbească.

Julie Dolphin pune pe masă un teanc de bancnote așa de netede că păreau călcate.

— Avem încredere că asta te va ajuta să ai în vedere neplăcuta eventualitate de a zăbovi în cătun oricât e nevoie ca să înțelegi problema, mister Wittacher.

Două mii de dolari.

Străinul schițează un semn de încuviințare, ia banii și îi face dispăruți într-un buzunar.

Se ridică. O valijoară din piele tare, ca o carcasă de vioară, era sprijinită de scaunul lui. Phil Wittacher nu se desparte niciodată de ea.

— La cât plătim, ar trebui să putem să aruncăm și noi o privire, nu? spuse Melissa Dolphin.

— Sora mea vrea să spună că am fi mai liniștite dacă am putea să vedem, cum să spun, instrumentele dumitale de lucru. Numai de curiozitate, știți, și noi, oarecum, ne pricepem, dacă putem spune așa.

Străinul zâmbeste.

Ia valijoara, o pune pe un scaun și o deschide.

Metal lucios, bine uns și precis. Sidef și inserții.

Cele două surori se apleacă să vadă.

— Pentru Dumnezeu.

— Adevărate bijuterii, dacă mă pot exprima așa.

— Sunt încărcate?

Străinul încuviințează.

— Normal.

Melissa Dolphin îl privește pe străin.

— Și atunci de ce sunt oprite?

Phil Withacher ridică ușor din sprâncene.

— Poftim?

— Sora mea se întreabă cum de aceste minunății de ceasuri ale duminică sunt oprite, din moment ce ne-ai asigurat că le-ai încărcat.

Străinul se apropie de valijoară, se apleacă să privească. Observă cu atenție cele trei cadrane, unul câte unul. Apoi se ridică.

— Sunt oprite, spune.

— Da.

— Miss Dolphin, vă asigur că asta e imposibil.

— Nu și aici, în cătunul ăsta, spune Julie Dolphin, apoi închide valijoara și i-o înmânează străinului.

— Cum vă spuneam, ar fi extrem de folositor dacă ați binevoi să ascultați ce avem să vă spunem.

Phil Whittacher ia valijoara, își pune mantaua, își ia pălăria și se îndreaptă spre ușă. Înainte s-o deschidă se întoarce, își scoate ceasul din buzunar, îi aruncă o privire, îl pune la loc și ridică ochii spre surorile Dolphin, galben la față.

— Îmi cer scuze, îmi puteți spune cât e ceasul?

Tonul e acela al unuia care se îneacă, dar întreabă câtă apă a mai rămas de băut.

— Îmi puteți spune cât e ceasul?

Julie Dolphin zâmbește.

— Normal că nu. Sunt treizeci de ani, două luni și unsprezece zile de când în Closingtown nu se mai știe ora, mister Wittacher.

În acel moment izbucnea în râs. Shatzy. Se punea pe râs. Se vedea că povestea asta îi plăcea enorm, se distra povestind-o, ar fi putut să continue o viață s-o facă. O înveselea, asta da.

— Pe mâine, mister Wittacher.

29

Fără pistoale – deasupra inimii, în buzunarul de la piept, cărți de vizită pe care scrie

Wittacher și Fiul

Fabricare și reparații de ceasuri și cronometre.

Medalia Senatului la Expoziția Universală din Chicago

Cu valijoara în mână, mergând prin vânt până la capătul cătunului, o casă roșie, casa Dolphin – trei trepte, ușa, Julie Dolphin, sufrageria, miros de lemn și de verdeață, două puști atârinate deasupra sobei, Melissa Dolphin, praf care scârțâie sub pantofi, peste tot, ciudat cătun, praf pretutindeni, nu plouă niciodată, ciudat cătun, Bună seara, mister Wittacher.

Bună seara.

Vreme de cinci zile – în fiecare zi la apus – Phil Wittacher s-a dus la surorile Dolphin, ca să asculte. I-au spus povestea lui Pat Cobhan, care se sinucisese în duel, la Stonewall, din dragoste pentru o curvă, și povestea șerifului Wister, care plecase din Closingtown inocent și se întorsese la Closingtown vinovat. L-au întrebat dacă întâlnise vreun bătrân pe jumătate orb cu pistoalele lucind la brâu. Nu. O să-l întâlnești. Îl cheamă Bird. Asta e povestea lui. Și i-au povestit despre bătrânul Wallace și despre bogăția lui. Îi povestiră despre familia

Christianson, toată povestea de dragoste, de la început până la capăt. În a cincea zi i-au povestit despre Bill și Mary. Apoi au zis

— E suficient.

Phil Wittacher își stinge trabucul într-o scrumieră din sticlă albastră.

— Frumoase povești, spune.

— Depinde, zice Melissa Dolphin.

— Noi înclinăm mai degrabă să le considerăm niște întâmplări atroce, spune Julie Dolphin.

Phil Wittacher se ridică, se apropie de fereastră, privește afară în întuneric. Spune

— În regulă, care e problema?

— Nu e așa simplu de explicat. Dar dacă e cineva care poate să înțeleagă, acela ești dumneata.

Îl întreabă dacă și-a dat seama că toate poveștile au ceva în comun.

Wittacher stă pe gânduri.

Moartea, spune.

Altceva, spun ele.

Vântul, spune.

Exact.

Wittacher tace.

Îl revede pe Pat Cobhan coborând de pe cal, după zile întregi de călătorie, adună de pe jos un pumn de praf, îl lasă să se scurgă încet printre degete și se gândește; nimic adevărat, aici. Și atunci își permite în sfârșit să moară.

Nu era vânt acolo unde șeriful Wister i s-a predat lui Bear. Deșert, soare. Nici urmă de vânt.

Wittacher se gândește.

Sunt șase zile de când e în cătunul acela și vântul n-a încetat o clipă să bată, ca o furie. Praf pretutindeni.

— De ce? întreabă Phil Wittacher.

— Vântul este blestemul, spune Melissa Dolphin

— Vântul e o rană a timpului, spune Julie Dolphin. Asta cred indienii, ştiaţi? Ei spun că atunci când se ridică vântul s-a sfâşiat mantia lungă a timpului. Atunci toţi oamenii îşi pierd propriul drum, şi câtă vreme vântul bate, nu-l vor regăsi niciodată. Rămân fără destin, rătăciţi într-o furtună de praf. Indienii spun că numai unii oameni cunosc arta de a sfâşia timpul. Se tem de ei şi îi numesc „asasini de timp“. Unul dintre ei a sfâşiat timpul din Closingtown: s-a întâmplat acum treizeci şi patru de ani, două luni şi şaisprezece zile. În acea zi, mister Wittacher, fiecare din noi şi-a rătăcit destinul într-un vânt ridicat pe neaşteptate pe cerul oraşului şi care nu s-a mai oprit de atunci.

Trebuia s-o auzi pe Shatzy când explica treaba asta. Spunea să-ţi imaginezi Closingtown ca pe un om care s-a aplecat peste fereastra unei diligenţe, cu tot vântul în faţă. Diligenţa era Lumea, care îşi urma frumoasa călătorie în Timp: mergea înainte consumând zile şi kilometri, şi dacă tu rămâneai înăuntru, la adăpost, nici nu simţeau aerul şi viteza. Dar dacă dintr-un motiv oarecare te aplecai pe fereastră, ăac, ajungeai într-un alt Timp, şi atunci atăta vânt şi atăta praf te făceau să-ţi pierzi minţile. Spunea chiar „să-ţi pierzi minţile“: şi prin locurile astea nu e o expresie oarecare. Spunea că Closingtown era un oraş aplecat pe fereastra Lumii, cu Timpul care-i sufla în faţă, şi praful drept în ochi pentru a înnegura totul în minte. Era o imagine greu de înţeles, dar le plăcea mult tuturor, făcuse înconjurul spitalului, cred că într-o oarecare măsură toţi regăseau în ea o poveste vag cunoscută, sau aşă ceva. Chiar profesorul Parmentier, odată, mi-a spus că, dacă asta mă ajuta, puteam să-mi imaginez ceea ce mi se întâmpla în cap ca pe ceva asemănător cu ce se petrecea în Closingtown. Se întâmplă că ceva sfâşie Timpul, mi-a spus, şi nu mai eşti punctual cu nimic.

Ești mereu puțin altundeva. Puțin înainte sau puțin după. Ai o grămadă de întâlniri, cu emoțiile, sau cu lucrurile, și tu ești mereu în urma lor ori le-o iei înainte. Spunea că asta era boala mea, dacă voiai. Julie Dolphin o numea: a-ți rătăci propriul destin. Dar asta era Vestul: încă mai puteau fi spuse unele lucruri. Ea le spunea.

— Acum treizeci și patru de ani, două luni și șaisprezece zile, mister Wittacher, fiecare dintre noi și-a rătăcit destinul într-un vânt ridicat pe neașteptate pe cerul orașului și care nu s-a mai oprit de atunci. Pat Cobhan era tânăr și tinerii nu știu să trăiască fără destin. S-a urcat pe cal și nu s-a mai oprit decât în locul unde îl aștepta al său. Bear era indian: el știa. L-a dus departe pe șeriful Wister, până la marginile vântului, și acolo l-a încredințat destinului pe care îl merita. Bird e un bătrân care nu vrea să moară. Înjură, dar stă ascuns în vântul ăsta, unde destinul lui de pistolero nu-l va găsi niciodată. ăsta e un oraș căruia cineva i-a furat timpul și destinul. Voiai o explicație: îți e de ajuns?

Phil Wittacher se gândește.

E totul o nebunie, spune.

Mai puțin decât crezi.

Sunt legende, spune.

Nu spune prostii, băiete.

E numai vânt, spune.

Crezi dumneata?

Shatzy spunea că atunci l-au pus să-și deschidă valijoara. Înăuntru erau toate uneltele lui și cele trei ceasuri ale sale, perfecte și frumoase: inexorabil oprite.

— Și cum explici asta, mister Wittacher?

— Poate umiditatea.

— Umiditatea?

— Vreau să spun, aici e foarte uscat, cătunul ăsta e groaznic

de uscat, îmi imaginez că din cauza vântului sau...

— Vântul?

— E posibil.

— E numai vânt, mister Wittacher, de când oprește vântul ceasurile?

Phil Wittacher zâmbește.

— Nu încercați să mă prindeți la colț: una e să oprești un ceas, alta e să oprești timpul.

Julie Dolphin se ridică – se ridică de-a binelea – vine aproape de străin, foarte aproape, și-l privește în ochi, drept în ochi.

— Vă rog să mă credeți: aici, în Closingtown, sunt același lucru.

— În ce sens, miss?

În ce sens, Shatzy? o întreba. Uneori eram câte cinci sau șase care-i ascultam poveștile. Ca să fim mai exacti, ea mi le povestea mie, dar nu-mi părea rău dacă le ascultau și celelalte. Veneau în camera mea, o umpleam pe toată, una dintre noi aducea dulciuri. Și ascultam.

În ce sens, Shatzy?

Mâine, spunea ea. Mâine.

De ce?

A spus mâine, asta înseamnă mâine.

Mâine?

Mâine.

Prima oară când am văzut-o pe Shatzy eram jos, în sala de lectură. A venit să se așeze lângă mine și mi-a spus

— Toate bune?

Nu știu de ce, dar am confundat-o cu Jessica, una dintre fetele de la universitate care veneau să facă practică aici. Îmi aminteam că avea o problemă cu o bunică, ceva cu o bunică grav bolnavă. Așa că am întrebat-o de bunica ei. Ea a răspuns și

am continuat să vorbim. Numai după o vreme, uitându-mă bine la ea, mi-am dat seama că nu era Jessica. Nici vorbă să fie ea.

— Cine ești?

— Mă cheamă Shatzy. Shatzy Shell.

— Ne-am mai văzut înainte?

— Nu.

— Atunci bună, pe mine mă cheamă Ruth.

— Bună.

— Ești aici pentru practică?

— Nu.

— Ești infirmieră?

— Nu.

— Și atunci cu ce te ocupi?

Ea a stat puțin pe gânduri. Apoi a zis

— Cu westernurile.

— Westernurile?

Nu eram sigură că-mi aminteam ce sunt.

— Da, westernuri.

Trebuia să fie ceva legat de pistoale.

— Și câte faci?

— Unul.

— E frumos?

— Mie îmi place.

— Mi-l arăți?

Așa a început povestea asta. Din întâmplare.

Phil Wittacher zâmbește.

— Nu încercați să mă prindeți la colț: una e să oprești un ceas, alta e să oprești timpul.

Julie Dolphin se ridică – se ridică de-a binelea – vine aproape de străin, foarte aproape, și-l privește în ochi, drept în ochi.

— Te rog să mă crezi: aici, în Closingtown, sunt același

lucru.

— În ce sens, miss?

Atunci Julie Dolphin îi poveste.

— Poți să mă crezi sau nu, dar acum treizeci și patru de ani, două luni și șaisprezece zile cineva a sfâșiat timpul din Clostown. S-a ridicat un vânt puternic și brusc s-au oprit toate ceasurile din localitate. N-a mai fost chip să le pornim la loc. Există unul, uriaș, pe care fratele nostru îl urcase într-un turn de lemn, chiar în centrul Main Street, sub cisterna cu apă. Era foarte mândru, se ducea chiar el să-l întoarcă, personal, în fiecare zi. Nu mai era nici unul la fel de mare în tot vestul. I se spunea „Bătrânul“, fiindcă mergea încet și părea înțelept. S-a oprit în ziua aceea și n-a mai pornit la loc. Avea acele oprite la 12 și 37, și, blocat așa, părea un ochi orb care nu înceta niciodată să te privească. În cele din urmă au hotărât să-l acopere cu scânduri. Cel puțin înceta să-i mai spioneze pe toți. Acum pare un rezervor, mai mic, sub cel mare. Dar înăuntru continuă să stea el. Oprit. Dacă crezi că sunt numai legende, ascultă asta. Acum unsprezece ani sosesc în sat cei de la calea ferată. Spun că vor să treacă cu șinele pe aici, ca să unească linia din sud cu zona marilor pășuni. Au cumpărat terenuri și au instalat pichete. Apoi își dau seama de un lucru straniu: toate ceasurile lor sunt oprite. Întreabă în stânga și în dreapta și cineva le spune toată povestea. Atunci cheamă un expert din capitală. Un omuleț îmbrăcat în negru, care nu vorbea niciodată. A rămas aici nouă zile. Avea aparate ciudate, nu mai prididea cu demontatul și remontatul ceasurilor. Și măsura tot, lumina, umiditatea, studia chiar și cerul, noaptea. Și, bineînțeles, vântul. La final a spus: Ceasurile fac ce pot: problema e că a dispărut Timpul. Aproape că ghicise – omulețul. Ceva ceva înțelesese. Aici, timpul, în realitate, nu a încetat să existe. Dar e adevărat că nu e același timp ca pentru

restul lumii. Aici o ia puțin înainte sau rămâne puțin în urmă, cine știe. Ce e sigur e că aleargă printr-un loc pe unde ceasurile nu reușesc să-l vadă. Cei de la calea ferată au reflectat puțin. Au spus că nu era tocmai ideal să lase o cale ferată să treacă printr-un loc unde timpul nu mai exista. Probabil își imaginau trenuri care dispăreau în neant și se pierdeau pentru totdeauna. Au vândut la loc terenurile și au mutat calea ferată mai spre vest. Aici nimeni n-a făcut din asta o tragedie. Cine e obișnuit să trăiască fără destin poate foarte bine să trăiască fără o cale ferată. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic. În sensul că vântul nu a încetat să sufle o clipă și nu s-a mai văzut nici un singur ceas care să nu fie oprit. Am putea să continuăm așa veșnic, orice ar vrea să însemne *veșnic* într-un loc căruia i-a fost sfâșiat timpul. Dar e greu. Se poate trăi fără ceasuri: e mai greu să trăiești fără destin, cu o viață care nu-ți mai rezervă nici o întâlnire. Suntem un oraș de exilați, oameni absenți din ei înșiși. Probabil nu ne mai rămân decât două posibilități: să reușim, cumva, să coasem timpul, sau să ne luăm, cu toții, tălpășița. Noi două am vrea să murim aici, într-o zi fără vânt: de asta te-am chemat pe dumneata.

Phil Wittacher a rămas pe gânduri.

— Ajută-ne să murim la timpul convenit, fără praf în ochi, băiete.

Phil Wittacher zâmbește.

Se gândește că lumea e plină de nebuni.

Se gândește la omulețul îmbrăcat în negru și nu reușește să și-l închipuie altfel decât beat, sprijinit de tejgheaua din saloon, ascultând tot felul de tâmpenii.

Se gândește la Bătrân și se întreabă dacă într-adevăr e cel mai mare ceas din West.

Se gândește la cele trei minunate ceasuri ale lui, cu ora din Londra, San Francisco și Boston. Oprite.

Le privește pe cele două bătrâne, cu casa lor perfect ordonată, convinse că sunt în deriva unui timp care nu e al lor.

Apoi își drege glasul.

— De acord.

Spune

— Ce trebuie să fac?

Julie Dolphin zâmbi.

— Să pornești ceasul ăla.

— Care ceas?

— Bătrânul.

— De ce acela?

— Dacă el va porni, celelalte îl vor urma.

— E numai un ceas. Nu vă va da nimic înapoi.

— Dumneata vezi cum îl faci să pornească. Pe urmă ce va fi să se întâmple se va întâmpla.

Phil Wittacher se gândește.

Phill Wittacher dă din cap.

— Totul e o nebunie.

— Ce e, faci pe tine acum, băiete?

— Sora mea se întreabă dacă nu cumva te încearcă o neîncredere exagerată în capacitățile dumitale de a...

— Nu fac pe mine. Spun numai că totul e o nebunie.

— Chiar credeaai că pentru tot amarul ăla de bani vei avea de făcut o muncă *rezonabilă*?

— Sora mea spune că nu te plătim ca să spui ce e sau nu o nebunie. Pornește ceasul ăla, atât ai de făcut.

Phil Wittacher se ridică.

— Mi se pare o mare tâmpenie, dar o s-o fac.

Spune.

Julie Dolphin zâmbește.

— Eram sigură, mister Wittacher. Și îți sunt cu adevărat foarte recunoscătoare.

Melissa Dolphin zâmbește.
— Rupe-i fundul, nenorocitul. Fără milă.
Phil Wittacher o privește.
— Nu e un duel.
— Ba sigur că e.
Muzică.

30

Bătrânul era atât de mare, încât când intrai în el aveai impresia că intri într-o casă. Deschideai o ușă, urcai niște scări și ajungeai direct în casa ceasului. Într-o oarecare măsură era ca și cum ai fi fost un purice care intra într-un ceas de buzunar. Phil Wittacher rămase înmărmurit de uimire. Toate angrenajele erau de lemn, sfoară și ceară. Mecanismul de întors ceasul funcționa cu apă, valorificând cisterna de deasupra. Din fier erau numai acele. Numerele, pe cadranul de lemn vopsit alb, erau desenate în culori, dar nu erau cifre normale. Erau cărți de joc. Toate de caro. De la as la damă, care stătea în dreptul orei 12. Regele era în mijlocul cadranului, unde stătea de obicei semnătura fabricantului.

Sat de nebuni, se gândi Phil Wittacher.

Urcă și coboară în acea rețea neclară de roțițe zimțate, șine, cârlige, greutate, balanțe.

Totul stă în loc.

Numai dacă nu s-ar mai auzi vântul ăsta suierând printre scândurile pereților, se gândește Phill Wittacher.

Petrece trei zile acolo înăuntru, atârând lanterne peste tot și făcând mii de schițe. Apoi se închide în camera lui să le studieze. Într-o seară se repede până la surorile Dolphin.

— Ce meserie avea fratele vostru?

— Nu ești plătit ca să pui întrebări, băiete, răspunde Melissa Dolphin.

— Vrei să spui înainte să vină în West? întreabă Julie Dolphin.

— Înainte să-l construiască pe Bătrân.

— Trăgea pe sfoară hoții, spune Melissa Dolphin.

— Inventa seifuri, spune Julie Dolphin.

— Aha, de-asta, spune Phil Wittacher.

Apoi se întoarce în camera lui de la primul etaj al saloonului. Și începe să-și studieze din nou schițele.

Într-o seară aude bătăi în ușă. Deschide și vede un bătrân îmbrăcat ca un pistolero. Cu pistoale cu tot. Două, băgate în teacă, întoarse, cu patul ieșit în afară.

— Tu ești omul cu ceasul? zice Bird.

— Eu.

— Pot?

— Dacă doriți.

Bird intră. Sunt schițe peste tot.

— Luați loc, spune Phil Wittacher.

— Am un singur lucru să-ți spun și pot s-o fac și din picioare.

— Vă ascult.

— Mă piș sânge, răul îmi răpește somnul, până și târfelor le e scârbă de mine și nu mai văd nici la un lat de palmă. Grăbește-te să reperi odată ceasul ăla. Am nevoie să mor.

Phil Wittacher ridică privirea spre cer.

— Doar nu credeți și dumneavoastră povestea aia...

— Nu prea ai multe în care să crezi prin părțile astea.

— Plecați atunci cu prima trăsură, coborâți unde nu mai e vânt și așteptați: dacă chiar credeți în asta, va fi de ajuns numai să așteptați puțin și veți găsi pe careva să vă omoare.

Cum se face că Bird îl amenință acum cu cele două pistoale? Acum o clipă erau în teaca lor.

— Ai grijă, băiete. De la distanța asta n-am nevoie de ochi.

Phil Wittacher ridică brațele.

Cum se face că cele două pistoale sunt din nou în teacă? Acum o clipă erau îndreptate asupra lui.

— Lasă brațele jos, tâmpitule. Nu pot să-ți iau viața dacă vreau să mor.

Phil Wittacher se lasă moale într-un scaun. Bird scoate dintr-un buzunar un teanc de dolari.

— Sunt toți banii mei. Îi țineam pentru un mariachi, dar îl aștept de ani și nu mai vine. Nu mai e poezie pe lumea asta. Repară ceasul ăla și vor fi ai tăi.

Bird bagă banii la loc în buzunar.

Phil Whittacher scutură din cap.

— Nu vreau bani, nu-mi trebuie bani, am făcut greșeala să accept slujba asta și da, o s-o termin, dar lăsați-mă în pace, vreau numai să plec cât mai curând cu putință din satul ăsta de nebuni, ba chiar, știți ceva?, mă întreb cum de încă n-am plecat, ăsta e adevărul, știți cumva de ce naiba mai sunt încă aici?

— E simplu: nu părăsești un duel la jumătate.

— Nu e un duel.

— Ba sigur că e.

Spune Bird. Apoi își duce două degete la borul pălăriei, se întoarce și se apropie de ușă. Înainte s-o deschidă, se oprește. Se întoarce din nou spre Phil Wittacher.

— Băiete, știi unde se uită un pistolero în timpul unui duel?

— Eu nu sunt pistolero.

— Eu sunt. Privește adversarul în ochi. În ochi, băiete.

Bird face un semn cu capul spre schițele înșirate în dezordine pe masă și prin cameră.

— Să te uiți la pistoale nu e de nici un folos. Când vezi ceva, e deja prea târziu.

Phil Wittacher întoarce privirea spre schițele lui. Ultima frază a lui Bird pe care o aude e:

— Privește-l în ochi dacă vrei să câștigi, băiete.

Spunea Shatzy că în ziua următoare Phil Wittacher a pus să fie scoase toate scândurile bătute în cuie peste cadranul Bătrânului. Acele erau oprite la 12 și 37. Aveau dreptate surorile Dolphin: părea un ochi orb care nu înceta să se uite la tine. El și cele treisprezece cărți de caro. Din camera lui, Wittacher a început să-l studieze ore întregi. Își mutase masa în fața ferestrei: lucra pe schițele lui, după care ridica privirea și îl privea pe Bătrân. Câteodată cobora în stradă, o traversa și urca în inima ceasului. Controla, măsoara. Când se întorcea în camera lui, se așeza la masă și începea din nou să studieze. Prin vânt, fixa ochiul orb al Bătrânului. În dimineața celei de-a patra zi se trezi în zori. Deschise ochii și zise:

— Ce fraier.

Se îmbracă, coborî la Carver și întreabă cine era cel mai bătrân om din Closingtown. Carver îi arată un bătrân indian care dormita așezat pe jos, cu o sticlă plină pe jumătate de rachiu în mână.

— Nu e nici unul care să nu fie mort de beat?

— Ar mai fi surorile Dolphin.

— Nu, ele nu.

— Atunci judecătorul.

— Unde-l găsesc?

— În patul lui. Casa de după magazinul lui Patterson.

— De ce în pat?

— Zice că lumea e dezgustătoare.

— Și ce-i cu asta?

— A spus-o acum vreo zece ani. De atunci se dă jos doar ca să se pișe și să se cace. Spune că nu merită osteneala.

— Mulțumesc.

Phil Wittacher iese din saloon, sosește acasă la judecător, bate la ușă, o deschide, pătrunde în penumbră, vede un pat

mare și în el, pe jumătate îmbrăcat, un bărbat imens.

— Mă cheamă Phil Wittacher.

— Să te ia dracu’.

— Sunt cel care-l repară pe Bătrân.

— Bravo ție.

Ia un scaun, îl apropie de pat, se așază.

— Cum era bărbatul care l-a construit?

— Ce vrei să știi?

— Tot.

— De ce?

— Trebuie să-l privesc în ochi.

31

La început, Shatzy venea, stătea puțin, apoi pleca. Puteau să treacă zile întregi până s-o revedem din nou. În acea perioadă eram internată în spital. Era una dintre acele perioade. Așa că puteau să treacă zile întregi fără s-o văd. Apoi nu știu cum s-a întâmplat, dar ea început să rămână, și în cele din urmă mi-a spus c-o luaseră să lucreze acolo. Nu știu. Nu avea un loc de muncă, cred. Avea nevoie să lucreze. Nu era chiar o infirmieră, nu avea studii, dar făcea ceva asemănător. Stătea cu bolnavii. Nu că i-ar fi plăcut toți, asta nu, unii nu-i plăceau chiar deloc. Și mi amintesc că odată au găsit-o într-un colț, plângea, și nu voia să spună de ce. Pot să fie foarte *neplăcuți* nebunii, câteodată. Putem fi foarte neplăcuți.

Miros de trabuc și de rahat, draperiile trase pe jumătate la ferestre, toată camera plină de ziare, ziare vechi, tăieturi de ziar – și chiar în mijloc e patul mare de fier, și, întins deasupra, judecătorul, uriaș: cu pantalonii descheiați, cu pantofi ciudați în picioare, cu părul gras pieptănat cu grijă pe spate, barba îngălbenită. Din când în când se întinde să ia un lighean de pe podea, scuipe în el o secreție maro și o pune iar jos. În rest,

vorbește. Phil Wittacher ascultă.

— Arne Dolphin. Poți să spui orice, dar era un tip care știa să vorbească. Dacă îi dădeai numai puțin timp, putea să te convingă și că ești un cal. Te făcea să râzi, dar cu prima ocazie aruncai un ochi la oglindă; așa, pentru siguranță. Mi-l și imaginez, acolo, la oraș, frecându-i pe toți la melodie cu povestea aia despre West. Avea niște hărți, și pe hărți era o vale, dincolo de Munții Sohones: un paradis, zicea el. A convins șaisprezece familii. Șaptesprezece cu a lui: cele două surori și un frate, Mathias. S-a scris și în ziare: caravana lui Arne Dolphin. Au călătorit vreme de șase luni, ajungând mai departe decât o făcuse oricare altul. Se pierduseră de săptămâni bune deja, când au ajuns la bucata aceasta de pământ. Nu era nimic. Numai indieni, prin canioanele dimprejur, ascunși în satele lor invizibile. Arne Dolphin a oprit caravana peste noapte. Nu știu unde se gândise să plece a doua zi. În orice caz, n-a mai plecat niciodată. A doua zi dimineată cineva s-a întors de la râu și a spus că acolo jos apa strălucea. Aur. Căutau păduri, pământ bogat, pășuni. Au găsit aur. Arne Dolphin a decis că trebuia să rămână un secret. Le-a propus celorlalți șaisprezece capi de familie un pact. Să lucreze cinci ani izolați de restul lumii, după care fiecare putea s-o ia pe drumul lui, cu aurul lui. Au acceptat. Așa s-a născut Closingtown: orașul care nu era pe nici o hartă din lume.

Au muncit din greu. Arne Dolphin reușise să îi bage pe fir și pe indieni. Nu știu cum a reușit, dar încet, încet i-a convins să lucreze pentru el. Era fascinat de lumea aceea. Le învățase limba, le studia misterul. A devenit pasiunea lui. Ore întregi stătea să le pună întrebări, să îi asculte, să învețe ceremonii stranii. Indienii îl respectau, îi dăduseră și un nume de-al lor, devenise fratele lor. Indieni, poker și ceasuri. Abia dacă se uita la femei, de băut nu bea și nici de bani părea să nu-i pese prea

mult. Se simțea tatăl acelor lucruri, inventatorul a tot ceea ce se petrecea: asta îi era de ajuns. Cred că se simțea cumva ca un zeu. Un sentiment deloc rău.

Uneori, din deșert sosea câte un disperat, ori poate vreun car de coloniști rătăcit. Arne Dolphin îi primea, le povestea despre aur, le explica regulile și, dacă greșeau, îi ucidea. Nici vorbă de procese. Arne Dolphin nu administra dreptate: el *era* dreptatea. Uneori se mai întâmpla ca vreunul dintre noii sosiți să încerce să fugă, să ducă vestea în lume: el și fratele lui, Mathias, porneau pe urmele lui. Se întorceau peste câteva zile cu capetele retezate ale respectivilor nenorociți. Le ardeau până și ochii, ca mesajul să fie cât mai clar cu putință. Era un om blând, vesel și crud.

Nu știu dacă ceilalți se temeau de el. Dar nici nu era nevoie. Era bărbatul care inventase lumea în care trăiau. Mai înainte să se teamă de el, îl iubeau. Îi datorau totul, iar el semăna îngrozitor de mult cu ce visa fiecare dintre ei să fie. Ba aveau, numai în el, încredere oarbă, am putea chiar s-o numim credință. Mai precis, tot aurul pe care îl găseau i-l dădeau lui. Vorbesc serios. Și el îl ascundea într-un loc sigur. Un loc pe care numai el și fratele lui îl cunoșteau. Era o bună modalitate de a evita ca vreunui din ei să i se facă dor de ducă înainte de vreme, trăgându-i pe ceilalți pe sfoară. Era o bună modalitate de a nu fi jefuiți de primii bandiți care treceau pe acolo. Aurul, Arne Dolphin îl făcea de-a dreptul să dispară: era mai mult aur în Closingtown decât în toate băncile din Boston, dar, dacă veneai în oraș și nu știai, nu găseai nici măcar un gram, un firicel, nimic. Căzuseră cu toții de acord că aveau să și-l împartă între ei după cinci ani. Nimeni nu voia să știe unde e înainte să sosească ziua aceea. O știau Arne Dolphin și fratele lui, Mathias. Era de ajuns. Closingtown nu era un oraș: era un seif.

După trei ani, trei ani și jumătate, râul a încetat să mai

aducă firicele de aur. O vreme au așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Atunci Arne Dolphin l-a trimis pe fratele lui împreună cu un indian să urmărească cursul apei. Credeau că vor găsi în munți un filon sau așa ceva. S-au întors după o lună. Nu găsiseră nimic. În seara aceea, la ei acasă, s-a petrecut necazul. O discuție între cei doi frați, poate ceva mai mult. A doua zi dimineată Arne dispăruse. Mathias s-a dus să verifice unde țineau aurul, dar a găsit depozitul gol. Oamenilor nu le venea să creadă. Mathias a luat cu el cinci oameni și fără să spună un cuvânt a plecat cu ei la galop în deșert. Câteva zile mai târziu caii lor au fost văzuți întorcându-se, la pas. Legate de șei erau capetele lor, cu ochii arși. Ultimul cal era al lui Mathias. Ultimul cap era al lui. Sfârșitul poveștii, băiete. Dacă întrebi în stânga și-n dreapta, vei auzi tot felul de povești, fiecare are propria poveste despre cum a făcut Arne Dolphin să plece cu tot aurul acela. Dar adevărul e că nimeni nu știe. Și că bărbatul acela era un geniu, în felul lui. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată. Și nu s-a mai întâmplat nimic din ziua în care a plecat. Țsta e un oraș de fantome. A murit în ziua aceea. Amin.

Phil Wittacher lasă să se scurgă câteva clipe.

Tăcere.

— Când s-a întâmplat? întreabă.

— Acum treizeci și patru de ani, două luni și douăzeci de zile.

Phil Wittacher tace. Se gândește.

— De ce nu vă duceți să-l căutați?

— Au făcut-o. I-au dat bani celui mai bun vânător de recompense pe care l-au găsit, l-au trimis pe urmele lui.

— Și rezultatul?

— L-am urmărit vreme de douăzeci de ani, am fost la un pas de el de sute de ori și niciodată n-am reușit să dau ochii cu el.

— Dumneavoastră?

— Eu.

— Dar dumneavoastră sunteți un judecător.

— Judecătorii sunt niște polițiști obosiți.

— Stând aici, n-o să-l prindeți niciodată.

— Greșit, băiete. Dacă ai pierdut un cal, sunt două lucruri pe care le poți face: să alergi după el sau să te oprești unde e apa și să aștepti să i se facă sete. La vârsta mea e greu să mai alergi, dar numai bine să stai să aștepti.

— Să așteptați *aici*. Și de ce s-ar întoarce?

— De sete, băiete.

— Sete?

— Îl cunosc pe bărbatul ăla mai bine decât îmi cunosc propriul mădular. Se va întoarce.

— Poate a murit, poate putrezește sub pământ de treizeci de ani.

Judecătorul dă din cap și zâmbește. Face un semn cu capul spre ziare, kilograme de hârtie care impregnează camera cu cuvinte.

— Indieni, poker și ceasuri. Își schimbă numele, schimbă orașul, își schimbă fața, dar nu e greu să-l recunoști. Și stilul e mereu același. Megaloman, blând, vesel și crud. Nu e un bărbat căruia să-i placă să se ascundă. Să fugă, da, în asta e maestru, dar când vine vorba să se ascundă... n-ar fi demn de el. E de ajuns să știi să citești bine ziarele, și e ca și cum ai fi agățat de ouăle calului său.

Phil Wittacher îl privește pe judecător. Mâinile stau să-i explodeze de grăsime și are unghiile lungi și murdare. Degetele negre de cerneală. Are ochi frumoși, de un albastru de bebeluș. Rătăcesc la întâmplare, fixând în aer suflete care dansează. Phil Wittacher se uită la ei până când aceștia îl observă, se întorc spre el și-l fixează, așteptând. Atunci spune

— Mulțumesc.

Se ridică. Așază scaunul înapoi de unde îl luase. Se îndreaptă spre ușă. Pe perete vede fotografia înrămată a unei fete care se face că citește o carte. Are părul strâns la ceafă și gâtul subțire, perfect. E și ceva scris, de mână, cu cerneală albastră. Încearcă să citească, dar e într-o limbă pe care n-o știe. Se gândește la Bird și la povestea aceea cu el care învață pe de rost dicționarele de franceză, de la A la Z. Nu-i prost, se gândi el privind gâtul acela subțire și perfect. Mâna lui e pe mânerul ușii când deodată se oprește și se întoarce spre judecător.

— Și ceasul?

— Care ceas?

— Bătrânul.

Judecătorul ridică din umeri.

— Tipic pentru Arne Dolphin. Voia să construiască cel mai mare ceas din West. Și a făcut-o. I-a pus la treabă pe indieni și a făcut-o.

Judecătorul se apleacă să scuie. Apoi cade la loc lat.

— Dacă vrei să știi adevărul, eu nu l-am văzut niciodată să meargă.

— Aha.

— Ai înțeles ce s-a stricat acolo în el?

— Nu s-a stricat nimic. E oprit.

— E vreo diferență?

Phil Wittacher răsucesce mânerul, aude declicul mecanismului de închidere.

— Da, spune.

Deschide ușa și iese în lumina care, înlănțuită cu praful, biciuiește aerul vesel al după-amiezii, făcând gândurile să se involbureze ca niște trapeziști îndrăgostiți pe acel tărâm ars de soarele fără odihnă, spunea Shatzy, aproape cântat, ca și cum ar fi fost o baladă – și râzând, asta mi-o amintesc bine – râdea.

Chiar și când am început să mă întorc acasă, câteva zile pe săptămână, am continuat să mă văd cu ea și s-o ascult, când avea chef să povestească. Avea un reportofon, mereu, așa încât atunci când îi veneau idei le înregistra și era o modalitate bună să nu le piardă. M-am gândit că ar putea fi o idee bună. Că poate era o modalitate bună să-mi pun *în ordine* propriile chestii. O vreme mi-am dorit și eu unul, un astfel de reportofon. Așa, dacă mi s-ar fi întâmplat să văd totul clar, tot ce se întâmplase și tot ce *nu* se întâmplase, aș fi putut să înregistrez. Și mi-aș fi explicat mie însămi cum stăteau lucrurile. Ciudate idei îți mai vin în minte, câteodată.

Odată Shatzy mi-a spus că ea îmi cunoscuse copilul.

Circulau multe zvonuri despre ea la spital. Se spunea că umbla cu doctorii. Că se culca cu ei, mai precis. Nu știu. N-ar fi fost nimic rău în asta. Unii erau căsătoriți, dar alții nu erau și, la urma urmei, ce înseamnă asta? Soțul meu, Halley, spunea că e o fată bună. Cine știe dacă el mi-a fost fidel când eu o luasem razna, când de-abia dacă-l recunoșteam. Ar fi fost simpatic s-o fi făcut. Ar fi fost un lucru pe seama căruia să ne amuzăm peste ani.

— Nu vreau să vă grăbesc, mister Wittacher, dar credeți că sunteți pe drumul cel bun în privința Bătrânului? spune Julie Dolphin.

— Totul funcționează.

— Vă bateți joc de noi?

— Nu e stricat. E oprit.

— E vreo diferență?

Phil Wittacher își ia pălăria în mână.

— Da, își spune sieși.

Pe copilul meu îl chema Gould.

Toată ziua aceea călduroasă și vântoasă, Phil Wittacher și-o petrece închis în Bătrân. Un ceas hidraulic, își spune sieși în timp ce deschide conductele cisternei și lasă apa să coboare urmărind-o la fiecare cotitură de-a lungul mecanismului de încărcare. Repetă operațiunea de zeci de ori. Nu reușește să înțeleagă. Se așază. Obosit. Se gândește. Se ridică. Urmărește un fir pe care numai el îl știe și care-l plimbă în jurul Bătrânului, de la o rotiță la alta, până la cadranul smălțuit, cu cele treisprezece cărți frumoase de carouri ale sale. Le privește. Îndelung.

Ore.

Pe urmă înțelege.

— Nenorocitul.

Spune.

— Nenorocit genial.

Coboară din Bătrân cu capul golit de oboseală. În gol zumzăie una după alta întrebări. Toate încep cu de ce.

Nu se întoarce în camera lui, merge ținută la casa surorilor Dolphin. Miros de lemn și de verdeață. Două puști atârdate deasupra sobei.

— Ce s-a întâmplat în seara aceea între Arne și Mathias?

Surorile stau așezate în tăcere.

— Am întrebat ce s-a întâmplat.

Julie Dolphin își privește mâinile așezate în poală.

— Au avut o discuție.

— Ce discuție?

— Dumneata repari ceasuri, să știi anumite lucruri nu-ți e de nici un folos.

— Țsta e un ceas ciudat.

Julie Dolphin își întoarce din nou privirea spre mâinile

așezate în poală.

— Ce discuție? întreabă Phil Wittacher.

Melissa Dolphin ridică capul.

— Fluviul nu mai aducea aur. În munți nu se găsea nimic. Mathias avea o idee. Căzuse de acord cu alți cinci capi de familie. Ideea era să ia tot aurul și să fugă, noaptea.

— Să fugă cu aurul?

— Da.

— Și pe urmă?

— Mathias l-a întrebat pe Arne dacă se bagă.

— Și el?

— Arne a spus că nici nu voia să audă. I-a spus lui Mathias că era o javră, și ceilalți cinci la fel, și tot restul lumii. Părea de bună-credință, știa să joace comedie când era nevoie. A spus că, dacă ăla era sfârșitul Closingtownului, el unul nu voia să-l vadă. A spus că pentru el totul se termina în clipa aceea. Îmi amintesc că și-a luat ceasul, un ceas de buzunar din argint, i l-a dat lui Mathias și i-a spus: orașul îți aparține. Apoi și-a luat lucrurile și a plecat. A spus că nu se va mai întoarce. Nu s-a mai întors.

Phil Wittacher stă pe gânduri.

— Și Mathias?

— Era beat. A început să spargă tot ce-i ieșea în cale, apoi a ieșit și a stat plecat ore bune. S-a întors dimineața. S-a dus unde țineau aurul. N-a mai găsit nimic și a înțeles că Arne luase cu el tot. I-a adunat pe ceilalți cinci și au plecat la galop, pe urmele lui Arne.

— Aceiași cinci capi de familie?

— Erau prietenii lui.

— Și apoi?

— Peste patru zile s-au întors capetele lor retezate, cu ochii arși.

Phil Wittacher clatină din cap.

— La ce oră au sosit?

— O întrebare tâmpită, aici, la noi.

Phil Wittacher clatină din cap.

— OK. Ce era, zi, noapte, ce?

— Seară.

— Seară?

— Da.

Phil Wittacher se ridică. Se duce la fereastră. Privește strada și praful care zboară pe dinaintea ferestrelor. Nu-i vine ușor, dar în cele din urmă întreabă:

— Arne a ucis timpul?

Surorile Dolphin tac.

— El a fost?

Surorile Dolphin stau acolo, cu capetele plecate și mâinile în poală. Nici nu se înțelege bine care din cele două spune

— Da. A luat cu el tot când a plecat.

Phil Wittacher își ia mantaua. Și pălăria. Surorile Dolphin rămân așezate. Parcă așteaptă să li se facă o poză.

— Ceasul acela... ceasul de argint, l-ați mai găsit vreodată?

— Nu.

— Nu era prins de șa, ori printre hainele lui Mathias?

— Nu.

Phil Wittacher zice încet: aha.

Apoi, tare:

— Noapte bună.

Iese. Traversează orașul, intră din nou în saloon, se pregătește să urce în camera lui când îl vede pe același indian, bătrân și beat, așezat pe jos, sprijinit de zid. Se oprește. Se întoarce la el și se apleacă în fața lui. Îl privește și spune:

— Arne Dolphin, nu-ți spune nimic numele ăsta?

Ochii indianului sunt niște pietre umede încrustate într-o mască de riduri.

— Mă auzi?... Arne Dolphin, prietenul vostru Arne, marele Arne Dolphin.

Ochii indianului nu se mișcă.

— Cu tine vorbesc... Arne Dolphin, canalia aia ticăloasă de Arne Dolphin, marele nenorocit.

Și pe urmă, mai încet:

— Asasinul timpului.

Ochii indianului nu se mișcă.

Phil Wittacher zâmbeste.

— O să-ți amintești, când va fi nevoie.

Indianul închide și deschide pleoapele.

Va face ceasul ăla să pornească? o întrebam pe Shatzy, și mai toți o întrebau asta. Ea râdea. Poate că nu știa nici ea. Nu știu cum se fac westernurile. Vreau să zic, dacă știi de la început cum o să se termine sau afli pe urmă, puțin câte puțin. Eu n-am făcut niciodată westernuri. Odată am făcut un copil. Dar asta e o poveste ciudată. Și în cazul ăsta chiar nu știai, dinainte, cum avea să se termine. Doctorul spune că atunci când voi fi vindecată va trebui să stau, cu răbdare, și să *mi-o povestesc*. Dar nu știu când se va întâmpla. Îmi amintesc că îl chema Gould, și multe alte lucruri, uneori frumoase, dar care îmi fac rău, toate. Era singurul lucru pe care îl uram la Shatzy. Ea vorbea despre copilul acela, despre copilul meu, cu multă naturalețe, și eu nu suportam asta, nu voiam ca ea să vorbească despre el, nici nu știu cum ar fi putut să fie prietena lui, tot să fi avut cu vreo cincisprezece ani mai mult decât el, nu voiam să știu ce era între ei, nu vreau să știu, luați-o pe fata asta de aici, nu vreau s-o mai văd, doctore, lasă-mă în pace, ce caută fata asta aici? Luați-o de aici pe fata asta, o urăsc, luați-o sau o omor.

Spunea că Gould nu mai avea nevoie de nimic și de nimeni.

A rămas aici vreme de șase ani. La un moment dat a plecat la Las Cruces, spunea că găsisese de lucru într-un supermarket

acolo. Dar pe urmă, după câteva luni, s-a întors. Nu-i convenea că acolo unde lucra totul era la ofertă specială. A spus că-și petrecea vremea obligându-i pe oameni să consume mai mult decât le trebuia, iar asta era o tâmpenie. A început din nou să lucreze la spital. Aici, de fapt, mai rar se întâmplă ca pentru două crize de isterie să ți se ofere o a treia împreună cu un cupon la tragerea la sorți pentru un electroșoc gratis. În privința asta, îi dădeam dreptate. Locuia singură, într-un apartament din apropiere. Îi spuneam mereu că trebuia să se căsătorească. Ea îmi spunea: Am făcut-o deja. Dar pe urmă nu-mi mai amintesc cum continua povestea. E sigur că nu avea pe nimeni. E ciudat, dar era o fată care nu avea pe nimeni. E un lucru pe care nu l-am înțeles niciodată despre ea: cum făcea ca să rămână, la urma urmei, atât de singură. Aici, la spital, totul s-a stricat din pricina problemei ăleia cu furtul. Au spus că furase bani din seiful farmaciei. De fapt, au spus că o făcea deja de luni întregi, o avertizaseră deja, dar nimic, ea continuase. Eu nu credeam că era adevărat, erau oameni care o urau, aici, înăuntru, în stare să-i pună bețe în roate. Așa că i-am spus că nu credeam, că mă gândeam că era totul o înscenare. Ea n-a zis nimic. Și-a luat lucrurile și a plecat. Halley, soțul meu, i-a găsit un serviciu de secretară la o asociație pentru văduvele de război. Când o spui așa nu pare, dar era destul de distractiv. Văduvele de război fac o grămadă de lucruri pe care nu ți le-ai imagina vreodată. Uneori mă duceam pe la ea. Avea biroul ei, munca nu era grea. Avea o grămadă de vreme să stea și să lucreze la westernul ei.

Phil Wittacher se ridică, îi mai aruncă o privire bătrânului indian și se îndreaptă spre scară.

— E ca și cum ai vrea să storci sânge dintr-o piatră. Sunt ani de când nu l-am auzit să zică un cuvânt, spune Carver în timp ce șterge al cine știe câtealea pahar.

— Aha.

— Whisky?

— Ar fi o idee.

— Whisky.

Phil Wittacher se sprijină de tejghea.

Carver îi toarnă un pahar.

Phil Wittacher încearcă să nu se gândească. Dar se gândește.

— Carver.

— Da.

— Era cineva în orașul ăsta blestemat care să-l urască pe Arne Dolphin?

— Înainte să plece?

— Cine n-ar face-o azi?

— Da.

— Dar înainte?

Carver ridică din umeri.

— Cine n-are nici un dușman pe lumea asta?

Phil Wittacher bea. Pune jos paharul.

— Carver.

— Da.

— Mathias, fratele lui, Mathias – îl ura?

Carver se oprește. Îl privește pe Phil Wittacher.

— Ai avut vreodată un frate care să fie zeu?

— Nu.

— Ei, l-ai fi urât, în fiecare zi din viața ta, în secret și cu toată forța din lume,

Pe birou avea două fotografii înrămate. Shatzy. Una era a Evei Braun, cealaltă a lui Walt Disney.

de zidul saloonului, cu pălăria trasă peste ochi și batista la gură ca să se apere de praf. Privește cadranul Bătrânului, limbi și numere de jucător de poker.

Se pune în mers. Îi place să meargă cu vântul în spate. Nu face zgomot și poate să conducă el.

Se gândește că e o poveste de oameni bătrâni și că el n-are nici o legătură. Își repetă cu veselie că el e numai un ceasornicar. Spune cu voce tare Hai de aici, e vremea să pleci, îmi pare rău, dar nu e o treabă de nasul meu, la revedere tuturor. Se gândește că nu are nici măcar un motiv ca să rămână și să pornească ceasul ăla. Apoi se oprește. Se uită înainte. O vede pe Melissa Dolphin: mătură drumul din fața casei, biciuită de valul rotund de praf, mătură, cu grijă irațională, și inutilă. Părul alb îi zboară, părăsind ordinea pe care, cu mâini bătrâne, în fața oglinzii, a încercat să i-o impună în acea dimineață, ca în fiecare dimineață. Pare o fantasmă exilată, răbdătoare, invincibilă și învinsă.

Spunea Shatzy că fix în acel moment Phil Wittacher s-a întors, a scuipat pe jos, și din moment ce vântul îi venea din față, practic s-a scuipat singur pe pantaloni. Apoi i-a trimis pe toți la dracu’.

34

Phil Wittacher intră în casa judecătorului. Penumbră, miros de rahat și trabuc. Ziare peste tot. Ia un scaun și îl apropie de pat. Se așază.

— Tot la ideea că un cal se va întoarce mai devreme sau mai târziu să se adape?

— Să fii sigur de asta, băiete.

— Nu pare să-i fie prea sete.

— O să-i fie. Nu mă grăbesc.

— Eu da.

— Și atunci?

— Dacă nu-i e sete, să-l facem noi să-i fie.

Phil Wittacher o spune în timp ce-i întinde judecătorului o foaie bătută la mașină. Textul spune că duminică, pe 8 iunie, la orele 12 și 37, cu mare ceremonie, Phil Wittacher, de la Wittacher și Fiul, va reporni istoricul ceas din Cosingtown, cel mai mare din întregul West. Mâncare, băutură și la urmă surpriza.

Phil Wittacher arată cu capul spre teancurile de ziare.

— Am făcut în așa fel încât să fiu sigur că va citi știrea asta. La urma urmei, sunt treizeci și patru de ani de când trimite mesaje: era și timpul să-i răspundem.

Judecătorul se ridică dintre perne, își coboară picioarele din pat, citește foaia cu atenție.

— Doar nu crezi că nenorocitul ăla e suficient de nebun încât să vină.

— Va veni.

— Prostii.

— Vreți să mă credeți când vă spun că va veni?

Judecătorul se uită la el ca și cum ar fi o problemă de algebră.

— Și tu cum de știi, viteazule mucos? Ești cumva în mintea lui Arne Dolphin?

— Eu știu unde e, ce face și ce-o să facă mâine. Eu știu totul despre el.

Judecătorul izbucnește în râs și trage un vânt groaznic. Râde ca un nebun preț de câteva minute. Cu gâjâit de bronhii și catar. Dar cu ceva cristalin la mijloc. Devine deodată serios.

— În regulă, ceasornicarule, blestemat să fiu dacă înțeleg ceva, dar OK.

Se apleacă înainte și își apropie fața mare de cea a lui Phil Wittacher.

— Să nu-mi spui că o să-l și pornești de-adevăratelea, ceasul ăla.

— Asta e treaba mea, să vorbim despre ce o să faceți dumneavoastră.

— Simplu. De îndată ce nenorocitul pune piciorul în oraș, îi înfig un glonț drept în frunte.

— Oricine din orașul ăsta ar putea s-o facă. Nu vă irosiți. Pentru dumneavoastră m-am gândit la ceva mai rafinat.

— Și anume?

— *Nu* să-i înfigeți un glonte drept în frunte.

— Ești prost?

— Omul ăla, în orașul ăsta, e un om mort. Eu am nevoie de el viu. Rezolvați dumneavoastră problema.

— Viu în ce sens?

— Domnule judecător: eu vi-l aduc aici. Dumneavoastră găsiți o modalitate să-l faceți să se așeze la masă cu mine. Cât să ne spunem niște lucruri. Apoi faceți ce doriți. Dar eu îl vreau la masa aia, fără martori, și fără gloanțe în frunte.

— Nu va fi simplu: omul ăsta e o bestie feroce. Dacă îi lași timp, ești un om mort.

— V-am spus că e o treabă demnă de dumneavoastră.

— Nu va fi floare la ureche.

— Nu, așa că mai bine vă căutați altă pereche de pantofi.

Judecătorul se uită la picioare.

— Du-te dracu', mucosule.

— N-am timp. Trebuie să merg la Bird.

Așa că pleacă la Bird.

— Bird, tu știi cum trăgea Arne Dolphin?

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Știu, dar știi ce se spune despre el?

— Puțin cam lent la extragere. Țintă grozavă. Un talent de familie, se pare. Surorile au făcut ceva spectacol pe timpuri.

— Povestea aia cu valetul de inimă roșie?

— Îhî.

— Cum naiba făceau?

— Nu știu. Dar când sunt la mijloc cărți de joc, e mereu un truc. Numai pistoalele nu mint niciodată.

Phil Wittacher se gândește că nu e adevărat.

— Bird: un om contra șase, în câmp deschis: are vreo posibilitate să scape viu?

— Sunt șase gloanțe într-un Colt. Deci da.

— Lasă poeziile, Bird. Poate sau nu să scape cu viață?

Bird se gândește.

— Da, dacă cei șase sunt orbi.

Phil Wittacher zâmbește.

— Noi suntem cei orbi, Bird. Vedem numai ce ne așteptăm să vedem.

— Lasă filozofia, băiete. Ce naiba vrei de la mine?

— Tot mai vrei să mori?

— Da, așa că grăbește-te să pornești ceasul ăla.

— Ai ceva de făcut pe 8 iunie?

— În afară de a mă pișa sânge și a trage cu pietre în câini?

— În afară de asta.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Se gândește.

— Aș spune că nu.

— Bine. O să am nevoie de tine în ziua aia.

— De mine sau de pistoalele mele?

— Mai lucrați împreună?

— Doar la ocazii speciale.

— E o ocazie specială.

— În ce sens?

— O să repornim nenorocitul ăla de ceas.

Bird mijește ochii ca să-l privească mai bine în față pe Phil

Wittacher.

— Îți bați joc de mine?

— Sunt chiar foarte serios.

Cum se face că pistolul ăla, care mai înainte era în teaca lui, e acum îndreptat spre capul lui Phil Wittacher?

— Îți bați joc de mine?

— Sunt chiar foarte serios.

Cum se face că pistolul e din nou în teacă?

— Contează pe mine, băiete.

— Am nevoie de ochii tăi, Bird.

— Asta nu e bine.

— Cum stai cu ei?

— Depinde de lumină.

— Ce carte e asta?

Bird mijeste ochii asupra cărții care a alunecat din mânăca lui Phil Wittacher.

— Treflă?

Phil Wittacher o prinde cu două degete și o ridică în sus.

Bird scoate pistolul și trage. Șase focuri. Cartea saltă pe cele șase gloanțe ca pe o masă invizibilă de sticlă. Apoi cade ca o frunză moartă.

— Crezi că ai reuși s-o nimerești la vreo treizeci de metri?

— Nu.

— Și dacă ar sta pe loc?

— La vreo treizeci de metri?

— Da.

— Cu niscăi noroc, aș putea s-o fac.

— Am nevoie s-o faci, Bird.

— E nevoie de niscăi noroc.

— N-ar fi mai bine cu niște ochelari?

— Du-te dracu', ceasornicarule.

— N-am timp. Trebuie să mă duc la surorile Dolphin.

Surorile Dolphin îl privesc nemișcate. E incredibil, dar lui Phil Wittacher i se pare că vede în ochii Melissei Dolphin strălucind ceva care pare a fi... lacrimi.

— Va fi mare tăvăno pentru voi, dar voi ați vrut-o,

Surorile Dolphin dau din cap că da.

— Mi-ar plăcea să vă spun să stați închise în casă până când se va termina totul, dar știu că oricum n-o veți face, așa că aș prefera să veniți și să vă jucați rolul. Așa că să ne înțelegem: fără improvizații – și respectați ordinele.

Surorile Dolphin fac din nou semn cu capul că da.

— OK. Când va veni clipa, vă voi anunța. Noapte bună, doamnelor.

Manta, pălărie.

— Mister Wittacher...

— Da.

— Am vrea ca dumneata să știi că...

— Da?

— Mă rog, nu e ușor să ne găsim cuvintele, dar suntem obligate să vă aducem la cunoștință că...

— Da?

Melissa Dolphin nu mai are lacrimi în ochi când spune:

— Nimic personal, dar nu mai e mult și-ți iese cucul afară, băiete.

— Poftim?

— Ce vrem să spunem e că ar fi poate mai prudent dacă ai vrea să-ți închei deschizătura pantalonilor, acolo, chiar sub curea, mister Wittacher.

Phil Wittacher se privește. Se încheie. Ridică privirea spre surorile Dolphin.

Dar ce rău am făcut eu? se gândește.

E mai mult sau mai puțin ultimul fragment de western pe care l-am auzit din gura lui Shatzy. Nu știu dacă mai avea încă

puțin, dar îl luase cu ea. S-a dus într-un mod urât, și asta eu o consider o nedreptate, fiindcă fiecare ar trebui să poată să-și aleagă pe ce muzică să danseze propriul sfârșit. Ar trebui să fie *un drept*, sau cel puțin un privilegiu pentru marii dansatori. Eu am și urât-o, pe Shatzy, dintr-o sumedenie de motive. Dar știa să danseze, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Era în mașină cu un doctor, noaptea, băuseră puțin, sau fumaseră ceva, nu-mi amintesc. Au intrat în plin într-un stâlp al viaductului, jos, la San Fernandez. Conducea el, și a murit pe loc, Shatzy însă încă mai respira când au scos-o. Au dus-o la spital și a urmat ceva lung și dureros. Avea o grămadă de chestii rupte, ba chiar și gâtul, cum se mai spune. În cele din urmă a sfârșit într-un pat de spital, cu totul oprit pentru totdeauna, mai puțin capul. Creierul încă mai funcționa, ea putea să vadă, să audă, să vorbească. Dar toate celelalte erau ca moarte. Era un lucru sfâșietor. Shatzy fusese mereu o tipă care nu renunța ușor. Avea talent când venea vorba să stoarcă de la viață și ultima picătură. N-a scos un cuvânt zile întregi, nemișcată, acolo, în patul ei. Apoi, într-o zi, soțul meu, Halley, s-a dus s-o vadă. Și ea a zis: Domnule general, fie-vă milă, s-o terminăm odată. A spus chiar așa. Fie-vă milă. Fapt e că soțul meu, nu știu cum se face, ținea mult la fata aia, ea reprezenta ceva pentru el, n-ar fi lăsat-o niciodată să plutească în derivă, sau ceva de genul, n-ar fi făcut-o niciodată. Așa că a găsit o modalitate. A dus-o într-un spital militar. Acolo, anumite lucruri sunt mai ușor de făcut. Soldații s-au obișnuit, dacă se poate spune așa. Era și destul de ridicol, deoarece în spitalul acela erau numai băieți și ea era singura femeie. Ea glumea chiar pe seama asta. Și în ziua de dinainte să se ducă, când am mers s-o salut, ca să zic așa, a cerut să mă apropii și pe urmă mi-a spus dacă puteam să mă plimb puțin pe acolo, prin spital, și să găsesc un băiat care să vrea să vină o clipă până la ea. Voia să fie drăguț. Am încercat

să înțeleg ce voia să spună prin drăguț, dar ea a zis numai dacă puteam să găesc unul cu buze frumoase. Așa că m-am dus și în cele din urmă m-am întors cu un băiat care avea o față chiar foarte frumoasă, cu părul negru și fața frumoasă, ceva tulburător, de-a dreptul. Îl chema Samuel. Când a ajuns acolo, Shatzy i-a zis: Mă săruți? Și el a sărutat-o, dar a fost un sărut în toată regula, ca dintr-un film, nu se mai termina. A doua zi un doctor a făcut ce trebuia să facă. Cred că era vorba de o injecție. Dar nu știu exact. S-a dus într-o clipă.

Am în casă sute de casete înregistrate, pline de westernuri. Și am în minte două lucruri pe care mi le-a spus despre Gould, pe care nu le voi spune niciodată nimănui.

Am îngropat-o aici, la Topeka. Fraza de pe piatra ei funerară și-o alesese ea. Fără dată. Numai: *Shatzy Shell, nici o legătură cu cel cu benzina.*

Ușoară să-ți fie țărâna, micuțo.

35

Suflă vântul sub un soare-jaguar, și drumul din Closingtown fumează praf precum coșul unui șemineu în care ar arde întreg Pământul.

Pretutindeni, deșert.

Sosit din afară și pătruns în fiecare venă a orașului.

Nici un sunet, nici o voce, nici un chip.

Un oraș abandonat.

Zboară rămășițe de nimic, și câini mulți rătăcesc căutând umbra la care să-și așeze coastele și regretele.

Duminică, 8 iunie, soarele la apus.

Dinspre est, din norul de praf, din trecut, apar doisprezece călăreți, unul lângă altul, cu pălăriile lăsate peste ochi, eșarfe trase peste gură. Cu pistoalele la brâu și puști sub braț.

Înaintează încet, contra vântului, ținând caii la pas.

Sunt deja siluete distincte când ajung în dreptul primelor case din Closingtown.

Unsprezece dintre ei au mantalele galbene. Unul – neagră.

Înaintează, încet, cu hamurile într-o mână, cu pușca în cealaltă. Pândesc fiecare centimetru din oraș, în jurul lor. Văd nimicul.

Nu vorbesc, înaintează aliniați, unul lângă altul, ocupând tot latul străzii. Un pieptene. Un plug.

Minute.

Apoi cel îmbrăcat în negru se oprește.

Se opresc toți.

În dreapta e saloonul. În stânga Bătrânul.

Limbile oprite la 12 și 37.

Tăcere.

Se deschide ușa saloonului.

Iese o bătrână cu un nor de păr alb care fuge în toate direcțiile de îndată ce întâlnește vântul.

Unsprezece puști se ridică și țintesc înspre ea.

Ea își apară ochii de soare cu o mână, traversează veranda saloonului, coboară cele trei trepte, se apropie de cei doisprezece și nu se oprește decât în fața celui îmbrăcat în negru. Țevile puștilor n-au pierdut-o o clipă din cătare.

— Salutare, Arne, spune Melissa Dolphin.

Bărbatul nu răspunde.

— Dacă aș fi în locul oamenilor tăi, aș ține bucle strânse și n-aș face nici cea mai mică mișcare. Au mai multe puști ațintite asupra lor decât am eu ani. Le-am numărat: 138. Nu anii. Puștile.

Omul ridică privirea. Țevi de pușcă, ascunse prin toate găurile posibile, îl privesc.

— Știi, nu ai lăsat o amintire prea frumoasă prin părțile astea.

Cei unsprezece se uită cu nervozitate în jurul lor, ținând puștile plecate.

Melissa Dolphin se răsucește și se întoarce încet spre saloon, urcă treptele verandei, încearcă să-și aranjeze părul, deschide ușa și dispare în saloon.

Cele 138 țevi de pușcă rămân îndreptate asupra celor doisprezece. Nu trag. Nu pleacă.

Tăcere.

Bărbatul în negru le face un semn celorlalți. Coboară de pe cal, îl ține de hățuri, îl duce la pas până la intrarea în saloon. Învârte hățul în jurul unui stâlp de lemn. Își vâra pușca în șa. Își dă jos eșarfa de pe față. Barba îi e deasă și căruntă. Se întoarce să arunce o privire celor 138 de puști. Nici una nu e ațintită asupra lui. Toate sunt pentru prietenii lui. Traversează veranda, duce o mână la ușa și pe cealaltă la teaca pistolului. Deschide. Intră.

Primul lucru pe care îl vede e un indian bătrân, așezat pe jos. O statuie.

Al doilea lucru e un saloon gol.

Al treilea e un bărbat așezat la o masă îndepărtată, ultima din colț.

Traversează saloonul și ajunge în fața bărbatului. Își scoate pălăria. O pune pe masă. Se așază.

— Tu oi fi ceasornicarul?

— Eu, spune Phil Wittacher.

— Cu fața aia de copil?

— Îhî.

Bărbatul în negru scuibă pe jos.

— Ce-ți pasă de ceasul ăla?

— Nu e un ceas. E un seif.

Bărbatul în negru zâmbește.

— Plin, adaugă Phil Wittacher.

Bărbatul în negru plescăie din limbă.

— Bingo, spune el.

— Genial. Deschizi cisterna, apa coboară, face să pornească mecanismul și mecanismul face să pornească limbile. Numai că dacă încerci asta, nu merge. Și știi de ce?

— O să mi-o spui tu.

— Fiindcă funcționează invers. Învârți limbile, ele pornesc mecanismul, mecanismul dă drumul la apă, apa urcă, acționează trei pistoane care deschid o celulă subterană și pompează de sub pământ o altă apă: plină de aur și nemișcată de treizeci și patru de ani, trei luni și unsprezece zile. Pare un ceas. Dar este un seif. Genial.

— Felicitări. Știi o mulțime de lucruri.

— Mai multe decât crezi tu, Mathias.

Ca un șoc electric. Preț de o clipă bărbatul în negru e un bărbat pe punctul de a se ridica, a scoate două pistoale și a trage. O clipă mai târziu e un bărbat care aude o voce strigând:

— Nu mișca!

A treia clipă o folosește ca să se oprească. A patra ca să se așeze. A cincea ca să se întoarcă ușor, ținându-și mâinile pe masă.

Judecătorul are o pereche de cizme strălucitoare cu pinteni colorați, ținte și tot tacâmul. S-a pieptănat cu parfum, și chiar și-a ras proaspăt barba. Stă în picioare în celălalt capăt al saloonului, cu o pușcă ațintită asupra bărbatului în negru.

— Conversația nu s-a încheiat, spune.

Bărbatul în negru își întoarce privirea spre Phil Wittacher.

— Ce vrei de la mine?

— Să-ți spun o poveste, Mathias.

— Atunci grăbește-te.

— Ai treabă?

— Să-l omor pe burtosul ăla din spate și să-mi scot pielea

din cătunul ăsta tâmpit.

— E un tip răbdător. O să aștepte.

— Grăbește-te, am spus.

— OK. Acum treizeci și patru de ani, trei luni și unsprezece zile. Noapte. Tu îi propui fratelui tău Arne să fugiți cu ceilalți cinci și tot aurul. El refuză. Înțelege că totul s-a terminat și restul va fi doar un război spurcat pentru tot aurul acela. Face un lucru pe care numai tu îl poți înțelege: îți dăruiește ceasul lui de argint. Apoi își ia lucrurile și pleacă, în plină noapte. Trebuie să fie de nesuportat să ai un frate atât de corect, nu-i așa Mathias? Nici o greșală niciodată. Un zeu. Cum a fost să trăiești în umbra lui ani, zeci de ani? E unul din lucrurile alea care te pot face să înnebunești, nu-i așa? Dar tu n-ai înnebunit. Dimpotrivă. Ai așteptat. Și în noaptea aceea a venit momentul tău. Parcă te văd, Mathias. Te duci la ceas, deschizi seiful, îl găsești plin, iei tot aurul pe care-l poți duce în șaua calului tău. Dimineața ieși fugind din casă, strigând că Arne a fugit cu tot aurul, îi iei pe cei cinci prieteni ai tăi și-l urmărești. Îl ajungeți cât încă mai era în deșert. Arne e unul contra șase: nu are cum să reușească. Câți reușește să lase lați înainte să moară, Mathias? Doi, trei?

— ...

— Nu contează. Te ocupi tu de cei rămași. Nu aveau cum să se aștepte la asta, erau prietenii tăi. Îi ochești din spate, poate în timp ce îl decapitau pe fratele tău, așa e? Le tai și lor capul, le arzi tuturor ochii. Legi capetele de șaua cailor. Și de șaua calului tău o legi pe cea a fratelui tău, Arne. Șiret. Căii sosesc în Closingtown seara. E aproape întuneric, capetele lor sunt desfigurate, calul e al tău. Și mai ales: oamenii văd ce se așteaptă să vadă. De ce ar trebui un frate care a pierdut toată viața lui să câștige tocmai atunci? Se așteptau să te vadă mort pe tine și te-au văzut. Și de s-ar mai întâmpla de o sută de ori,

de o sută de ori ar vedea tot capul tău, legat de șaua aceea. Dar era al lui Arne capul acela.

Bărbatului în negru nu i se clintea un singur mușchi.

Phil Wittacher aruncă un ochi pe fereastră. Sunt unsprezece călăreți în mantale galbene și 138 de puști ațintite asupra lor.

— Restul e o răzbunare lungă de treizeci și patru de ani, trei luni și unsprezece zile. O jumătate de viață în care te-ai dat drept Arne Dolphin și te-ai bucurat zi de zi la gândul că un întreg oraș îl ura, în sfârșit, pe zeul acela care îl trădase, hoțul, asasinul bunului său frate Mathias, bărbatul care plănuise de la bun început să-și bată joc de toți, nenorocitul care se plimba peste tot jucând poker și colecționând ceasuri, în timp ce ei se stingeau încet, în vânt. Genial, Mathias. A trebuit să renunți la tot aurul ăla, dar ai găsit răzbunarea pe care o căutai. Sfârșitul poveștii.

Mathias Dolphin vorbește încet, cu o voce adâncă.

— Cine mai știe în afară de tine?

— Nimeni. Dar dacă vrei să încerci să mă omori, n-o face acum. Burtosul de acolo se pricepe. Și acum cincizeci de kilograme era un vânător de seamă: nu are nici o problemă să țintească din spate.

Mathias Dolphin strânge pumnii.

— OK, ce vrei ca să-ți ții gura?

— Ceasul tău de argint, Mathias.

Mathias Dolphin pleacă instinctiv privirea spre vesta lui de piele, neagră. Apoi își țintuiește iar privirea în ochii lui Phil Wittacher.

— Dacă ești așa de priceput, ceasornicarule, cum de ai nevoie de combinație ca să deschizi seiful ăla?

— Nu mă interesează să deschid seiful. Bătrânul mă interesează. Și ca să-l pornesc fără să-l sparg, am nevoie de combinația aia.

— Ești nebun.

— Nu. Sunt un ceasornicar.

Mathias Dolphin dă din cap. Reușește chiar să zâmbească. Dă ușor la o parte marginea mantalei sale și, cu un gest decis, scoate lanțul care îl ține prins de vestă. Pune ceasul pe masă.

Phil Wittacher îl ia. Deschide capacul.

— E oprit, Mathias.

— Nu sunt eu ceasornicarul.

— Ai dreptate.

Phil Wittacher apropie ceasul de ochi. Pune ceasul, deschis, pe masă.

— Careu de dame și rege de romb, spune.

— Acum îl poți porni pe Bătrân, dacă chiar ții s-o faci.

— Acum da.

— Cred că o să fie o surpriză frumoasă pentru toți, când o s-o faci, și eu nu țin să fiu de față. Așa că spune-i burtosului să lase pușca jos, acum o să plec.

Phil Wittacher îi face un semn judecătorului. Judecătorul lasă pușca jos. Ușor, Mathias Dolphin se ridică.

— Adio, ceasornicarule.

Spune. Se întoarce. Îl privește pe judecător în ochi-

— Mă înșel sau ne-am mai văzut undeva noi doi?

— Poate.

— Erai tânăr și ajungeai mereu cu o clipă prea târziu. Tu erai?

— Poate.

— E straniu: oamenii fac toată viața aceeași greșeală.

— Adică?

— Tu sosești mereu cu o clipă prea târziu.

Apoi scoate pistolul și trage. Judecătorul de-abia are timp să ridice pușca. Un glonte îl nimerește în piept și-l trânteste jos izbindu-l de perete. La auzul focului, afară se dezlănțuie iadul.

Mathias se aruncă asupra lui Phil Wittacher și, întins peste el, pe jos, îi duce pistolul la tâmplă.

— OK, ceasornicarule, mâna asta o joc eu.

Afară are loc un schimb de focuri infernal. Mathias se ridică trăgându-l pe Phil Wittacher după el ca pe o cârpă. Traversează saloonul ținându-l bine și încercând să evite să fie descoperit prin dreptul ferestrelor. Trec pe lângă judecător: prăbușit la pământ, cu pieptul sângerând și pușca încă strânsă în mână. Vorbește cu greu, dar vorbește.

— Ți-am spus, băiete. Nu trebuia să-i lași timp.

Mathias îl lovește cu un picior în față, judecătorul cade lat.

— Ticălosule, spune Phil Wittacher.

— Tacă-ți fleanca. Nu trebuie decât să-ți ții fleanca. Și să mergi. Încet.

Se apropie de ușă. Trec pe lângă bătrânul indian, care stă pe jos. Mathias nici nu-l privește. Rămâne la adăpost, după stâlpul ușii.

Aud schimbul de focuri stingându-se, aproape brusc, ca înghițit de nimic.

Câteva focuri răzlețe.

Pe urmă tăcere.

Tăcere.

Mathias îl împinge în față pe Phil Wittacher, ținându-i țeava pistolului lipită de spate.

— Deschide ușa, ceasornicarule.

Phil Wittacher o deschide.

Strada principală din Closingtown e un cimitir plin de cadavre și mantale galbene.

Numai vânt, praf și cadavre. Și zeci de oameni, cu armele în mână, postați pe acoperișuri, peste tot. În tăcere.

Privind.

— OK, ceasornicarule, să vedem dacă ești iubit în cătunul

ăsta.

Îl împinge afară și iese în spatele lui.

Lumină, vânt, praf.

Toți îi privesc.

Mathias îl împinge pe Phil Wittacher să traverseze veranda și să coboare în stradă. Își vede calul legat încă la locul lui. E singurul cal care a mai rămas în picioare. Se uită în jur. Toți au puștile plecate.

— Ce naiba e cu ei, ceasornicarule? Le-a pierit cheful de ucis?

— Cred că tu ești Arne.

— Ce tot spui?

— Nu l-ar ucide niciodată pe Arne.

— Ce tot spui?

— Ar vrea, dar nu pot. Preferă să o facă el pentru ei.

Phil Wittacher face un semn spre centrul străzii. Mathias privește. Cu pălărie neagră strălucitoare, manta deschisă la culoare, până în pământ, cizme lucioase, două pistoale la brâu, mânere din argint. Înaintează ținând brațele încrucișate și atingându-și ușor cu mâna pistoalele. Pare un prizonier sau un nebun. O pasăre cu aripile închise.

— Cine naiba e?

— Unul care trage mai repede decât tine.

— Spune-i că dacă nu se oprește îți zbor creierii.

— Oricum o s-o faci, Mathias.

— Spune-i!

Phil Wittacher se gândește: Ești nemaipomenit, Bird! Apoi strigă:

— BIRD!

Bird continuă să meargă, încet. În spatele lui, Bătrânul privește scena cu ochii lui din cărți de poker.

— BIRD! OPREȘTE-TE. BIRD!

Bird nu se oprește.

Mathias împunge cu țeava pistolului ceafa lui Phil Wittacher.

— Încă trei pași, și trag, băiete.

— BIRD!

Bird face trei pași, după care se oprește. Sunt vreo douăzeci de metri între cei doi. Rămâne nemișcat.

Phil Wittacher se gândește: Ce poveste. Apoi spune, în vânt:

— Bird, las-o baltă. Partida e pierdută. La el sunt cărțile bune.

Pauză.

— Careu de dame și rege de romb.

Atunci își deschide aripile. Dar întorcându-se asupra lui însuși, cu mantaua deschisă în vânt.

Patru focuri rapide, trase în fața Bătrânului.

Damă.

Damă.

Damă.

Damă.

Mathias îl ochește pe Bird și trage.

Două lovituri în mijlocul spinării.

Bird cade, dar încă mai trage în cădere.

Al cincilea foc.

Rege.

Bătrânul face: CLAC.

De la una din ferestrele saloonului, Julie Dolphin aliniază ochi, țintă, bărbat, și spune Adio, frate, apoi apasă trăgaciul.

Capul lui Mathias explodează cu sânge și creier.

Indianul, în saloon, cântă încetișor și deschide pumnul lăsând să-i curgă printre degete pământ de aur.

Ceasul de argint, acolo pe masă, începe să ticăie.

Limba Bătrânului tremură și apoi începe să se miște.

12 și 38.

Phil Wittacher e în picioare, murdar de sânge. Ce oboseală, se gândește.

În tăcere, Bătrânul se scutură și șoptește ceva cu o voce care pare un tunet izbucnit din centrul pământului.

Întregul Cosingtown îl privește.

Haide, Bătrâne, spune Phil Wittacher.

Tăcere.

Apoi ca o explozie.

Bătrânul se deschide larg.

Un val de apă se înalță spre cer.

Strălucește în lumina după-amiezii, și nu mai contenește, fluviu sclipitor tras înspre cer.

Apă și aur.

Întregul Cosingtown cu nasul pe sus.

Phil Wittacher cu privirea în pământ. Se apleacă, ia un pumn de praf. Se ridică. Deschide degetele.

Nu există vânt aici, se gândește el.

Bird închide ochii.

Ultimul lucru pe care-l spune e:

— *Merci.*

Pe Bird l-au îngropat cu brațele încrucișate peste piept: mâinile îi atingeau ușor pistoalele, și ele acolo, în sicriu, lansând sclipiri. În număr mare au însoțit coșciugul până pe coama dealului, fiindcă se gândeau că va fi o onoare, peste ani, să spună: Eu l-am însoțit pe Bird, în ziua aceea, către lumea cealaltă. Săpaseră o groapă frumoasă, largă și adâncă, și puseseră o piatră, închisă la culoare, cu numele lui. Au coborât coșciugul în groapă și apoi toți și-au scos pălăriile și s-au întors spre pastor. Pastorul a spus că el nu mai îngropase niciodată nici un *pistoler* și că nu era sigur că știe ce să spună. A întrebat dacă bărbatul acela făcuse vreodată ceva bun în viața lui. A

întrebat dacă știa cineva ceva. Atunci judecătorul, care avea un glonte pe undeva pe lângă șira spinării, dar nu-i păsa de el nici cât negru sub unghie, a spus că Bird nimerise patru dame și un rege, de la treizeci de metri, fără să irosească nici un glonte. A întrebat dacă era suficient. Pastorul a spus că din păcate nu. Atunci a început o dezbatere, și toți s-au străduit să-și răscolească prin memorie ca să reușească să găsească un lucru bun, fie și unul singur, pe care Bird să-l fi făcut în viață. Era caraghios, dar le veneau în minte numai o mulțime de grozăvii. În cele din urmă, tot ce au reușit să găsească a fost treaba aia cu învățatul francezei. Avea aerul să fie măcar un lucru cât de cât *gentil*. L-au întrebat pe pastor dacă era de ajuns. Pastorul a spus că era ca și cum ai pescui păstrăvi într-un pahar cu whisky. Atunci judecătorul l-a amenințat cu un pistol și a spus:

— Pescuiește.

Și așa păstorul a spus o mulțime de lucruri interesante despre posibilitatea de a-ți ispăși o viață de păcate cultivând studiul limbilor străine. S-a descurcat binișor. Amin, au spus toți la final, și erau destul de convinși. Au umplut groapa cu pământ și s-au întors acasă.

Cu banii găsiți asupra lui Bird au adus în oraș un mariachi. L-au dus pe deal și apoi l-au pus să cânte de câte cântece îi ajungea suma aceea. El a făcut câteva calcule și pe urmă a zis: o mie trei sute cincizeci. I-au dat banii și i-au zis să înceapă și să nu se grăbească, căci Bird nici atât n-o făcea. El și-a luat chitara și a început. Cânta cântece în care totul mergea de-a-ndoaselea, dar oamenii, într-un mod inexplicabil, erau destul de fericiți. A continuat vreme de șapte ore. Apoi au sosit din oraș primele focuri de armă. A înțeles, s-a urcat pe calul lui și și-a luat tălpășița. Dar era un mariachi cinstit, așa că nu a încetat să cânte până nu s-a pierdut la orizont, și pe urmă vreme de zile, luni și ani.

Iată de ce, prin colțurile acelea, când oamenii aud un mariachi cântând, ridică paharul și zic: Pentru tine, Bird.

Nici o adiere de vânt, și pâlcuri luminoase de roșu crepuscular la orizontul Clostownului. Phil Wittacher își îndeasă pălăria pe cap și urcă pe cal. Se uită în depărtare, înainte. Apoi se întoarce spre surorile Dolphin: nemișcate, în picioare, cu părul alb pieptănat atent într-o geometrie fără greșală.

Tăcere.

Calul își lasă capul în jos de câteva ori, apoi ridică botul, să amușine aerul.

Ochii lui Julie Dolphin strălucesc de lacrimi. Are buzele strânse. Face un semn cu mâna, discret, dar lui Phil Wittacher i se pare extrem de frumos.

— Bucile strânse și pistoalele încărcate, băiete, spune Melissa Dolphin. Restul e poezie fără rost.

Phil Wittacher zâmbește.

— Nu e un duel viața, spune.

Melissa Dolphin cascadează ochii.

— Sigur că e, cretinule.

Muzică.

THE END

EPILOG

— Nu, e un lucru complet diferit.

— *Crezi că e o chestiune de experiență sau... de prudență, dacă vrem s-o numim așa?*

— De prudență?... Nu știu, cred că e mai degrabă... să spunem că diferă modul în care simți durerea...

— *În ce sens?*

— Vreau să spun... când ești tânăr, durerea te lovește și e ca și cum s-ar trage în tine... e sfârșitul, ți se pare că e sfârșitul... durerea e ca un foc de armă, te aruncă în aer, e ca o explozie... ți se pare fără de leac, un lucru iremediabil, definitiv... chestia e că *nu te aștepti la ea*, asta e miezul problemei, că atunci când ești tânăr nu te aștepti la durere, și ea te surprinde, și mirarea e cea care te duce de nas, *mirarea*. Mirarea, înțelegi?

— *Da.*

— Când ești bătrân... adică atunci când îmbătrânești... nu mai există mirarea asta, nu mai reușește să te ia prin surprindere... o *simți*, asta da, dar e numai oboseală care se adaugă oboselii, nu mai explodează nimic, înțelegi? E ca și cum cineva și-ar pune niște kilograme în spate... E ca și cum ai merge și ai avea pantofii tot mai uzi, de la noroi, și grei. La un moment dat te oprești, și acolo se termină. Dar nu sari în aer, ca atunci când ești tânăr, nu mai e ca atunci. De asta poți să faci box cât te ține, dacă vrei. Nu-ți mai face rău. Într-o zi ești prea obosit și te duci, atâta tot.

— *Tu te-ai lăsat din cauza oboselii?*

— Am crezut că eram obosit. Atâta tot.

— *Obosit de pumni?*

— Nu... pumnii încă îmi mai plăceau, să-i dau și să-i încasez, îmi plăcea să boxez... nu-mi prea cădea bine să pierd, sigur, dar aş fi putut să mai continui nițeluș câștigând... nu știu... la un moment dat am crezut că *nu mai aveam chef să stau acolo sus...* acolo sus toți te privesc, nu ai scăpare, ești în centrul atenției, te văd și dacă faci pe tine, nu poți să faci nimic că ei te-au și văzut, și eu eram obosit, de asta... cred că deodată m-a cuprins o dorință bestială să stau într-un loc unde nimeni nu putea să mă vadă. Așa că am coborât. Asta e tot.

— *Ai coborât cu senzație, în orice caz, chiar în mijlocul unei lupte pentru mondiale...*

— Repriza a patra, cu Butler, da...

— *Păi, a făcut ceva impresie, sunt imagini care au devenit celebre, cu tine care te oprești brusc din luptă, te întorci...*

— Urăsc imaginile alea, am în ele o față de prost, sau de laș, când nu era deloc așa... dar nu e ca și cum ai putea să-ți alegi singur clipa în care îți dai seama de lucrurile importante, iar eu mi-am dat seama de ele acolo sus, chiar în mijlocul acelei întâlniri, brusc mi s-a părut totul atât de minunat de clar, și era atât de evident că trebuia să cobor de acolo și să găsesc un loc unde să nu mai fiu sub privirile tuturor, nu conta că era chiar în mijlocul întâlnirii, nu avea nici o importanță....

— *...a fost o luptă de care se vorbise luni întregi...*

— ... da...

— *... era un campionat mondial...*

— Da, de acord, dar... OK, era un campionat mondial, ce pot să-ți spun, știam ce era un campionat mondial, nu eram un prost... Eu aveam campionatul mondial bine vârât în cap din ziua când am intrat în sală... conta numai să urc acolo sus, în vârf, campion mondial. Apoi lucrurile s-au schimbat, dar la

început... Dumnezeu, ce ambiție, când ești puști poți să visezi niște lucruri... crezi cu adevărat în ele, poate că lumea te urăște fiindcă ești îngâmfat, ori pari un nebun megaloman, și totul e adevărat, dar pe dinăuntru... Dumnezeu, ce forță pe dinăuntru, o forță frumoasă, viață în stare pură, nu ca ăia care stau să facă calcule, să-și ascundă speranțele sub saltea, nu poți să știi când lumea își dă seama, ăia care se prefac ca să ți-o tragă în ultima rundă, eventual cu o lovitură murdară... o, era insuportabil, dar... Mondini mă ura pentru asta, m-a urât dintotdeauna... dar... în anii ăia am învățat să fiu viu. Și e o boală de care nu te mai vindeci niciodată.

— *Mondini, ce a însemnat el pentru tine?*

— Nu e o poveste frumoasă asta.

— *Vrei să ne vorbești despre ea, Larry?*

— Nu știu. A luat o întorsătură urâtă, și poate că nici nu se putea altfel.

— *V-ați despărțit după întâlnirea cu Poreda.*

— Îți amintești întâlnirea aia, Dan?

— *Sigur că da.*

— OK, atunci să-ți spun ceva. Înainte de repriza a patra, îți amintești?

— *Ultima...*

— Da, înainte de ultima, în colț, în minutul de pauză, ei, Mondini nu mai era acolo jos, plecase...

— *N-a venit la colț?*

— Nu, nu asta e problema, în colț a fost, a făcut tot ce trebuia să facă, apă, săruri, și toate porcăriile alea... dar nu mai era, nu mai era Mondini, nu mai era Maestrul meu, era un tip care mă părăsise, mă înțelege?

— *Poreda a repetat adesea că Mondini îi dăduse bani să câștige întâlnirea aceea.*

— Lasă ce zice Poreda.

— *Dar el...*

— La dracu', contează cât o ceapă degerată ce zice Poreda.

— *A fost și o anchetă.*

— Baliverne. Eu m-am ridicat de pe scăunelul ăla și eram singur, asta e tot ce contează.

— *A fost una din cele mai violente runde la care am asistat vreodată.*

— Nu știi, îmi amintesc vag, nu mai era box, în momentele alea, era ură și violență, nu mai eram eu, sus acolo, era ceva care se lupta în locul meu...

— *Mondini a aruncat buretele la douăzeci și două de secunde de la sfârșitul rundei.*

— N-ar fi trebuit s-o facă.

— *Pe urmă a spus că nu-i plăcea să-și vadă elevii făcuți bucăți.*

— Prostii. Ascultă-mă bine, eu puteam să continui, aș fi putut s-o țin așa toată săptămâna, eram tânăr și Poreda era bătrân, și, ascultă la mine, poate că nu-mi amintesc eu tot ce s-a întâmplat în runda aia, dar un lucru mi-l amintesc, și ăla e fața lui Poreda, era unul pe care-l durea până-n gaura curului, era unul care nu mai putea, ar fi murit înaintea mea, ca Dumnezeu de adevărat spun, când am văzut arbitrul întrerupând și prosopul zburând pe jos, am crezut că venea din colțul lui Poreda, jur, am crezut că în sfârșit înțeleseseră, și cred că am ridicat chiar și brațele, fiindcă aveam impresia că am câștigat. Când colo, prosopul era al meu. Absurd.

— *Loviturile lui Poreda erau grele. Mondini știa.*

— Mondini nu trebuia să arunce buretele.

— *Și de ce a făcut-o?*

— Întreabă-l pe el, Dan.

— *A spus mereu că a făcut-o ca să te salveze.*

— De ce?

— *Spunea că...*

— Să mă salveze de ce?

— *El spunea că...*

— Să schimbăm subiectul, hai.

— ...

— Iisuse, au trecut atâția ani și încă mă scoate din pepeni treaba aia... îmi pare rău, Dan, poate tăiem bucata asta, ce zici? Se poate?

— *Nu-ți face griji, nu e problemă... putem să aranjăm interviul la montaj cum vrem...*

— ... doar că e o poveste... nu știu, n-am înțeles-o niciodată, adică am înțeles-o, dar pe urmă... ei, prostii.

— *Pe urmă ai trecut în clanul fraților Battista.*

— Undeva trebuia să mă duc, și ei aveau mijloacele să mă ducă la mondiale...

— *Circulau multe zvonuri cu privire la clanul ăla, unii spuneau că...*

— Știi ceva despre Mondini? Vreau să-ți spun un lucru despre Mondini, nu l-am mai spus nimănui, dar ție vreau să ți-l zic, aici, în emisiune... ei, la patru ani după meciul acela... nu ne mai văzuserăm, nici nu ne mai auziserăm, nici nimic... Eu eram cu Battista, nu? Era în timp ce mă pregăteam să mă bat cu Miller, cine câștiga avea să se lupte cu Butler pentru titlul mondial, era în perioada aceea. Ei... într-o zi îmi dau să citesc în ziar și în el era un interviu cu Mondini. Nu era primul, mi se mai întâmpla să citesc câte ceva despre el, și aproape mereu reușea să spună ceva contra mea, o replică, chiar și numai o propoziție, mi se părea că ținea, de fiecare dată, să mă înțepe puțin. Ei, de data aia încep să citesc, și cel care îi lua interviul îl întreba pe Mondini dacă eu aveam vreo șansă contra lui Miller. Și el spunea: Acum, că e cu Battista, sigur că are o șansă. Și omul îl ruga să repete, fiindcă voia să înțeleagă mai bine. Și el, în

interviu, spunea: Lawyer e un bluff, boxa bine când era tânăr, dar banii l-au schimbat, acum e doar o paiată în mâinile clanului Battista și ei o să-l ducă unde or să vrea, poate chiar la mondiale. Apoi mai spunea niște tâmpenii despre mașina mea și femeile cu care umblam, nu știu, n-avea ce să știe el, erau ani de când nu ne mai vedeam, ce știa el despre femeile cu care umblam eu... la naiba, fusese Maestrul meu, el *știa* că eram cineva, știa cum eram, nu putea să uite totul pentru o fotografie într-un ziar ori vreo porcărie citită altundeva, le văzuse chiar, meciurile mele, știa că puteam să mă lipsesc de toți Battista din lume, el înțelegea boxul, și cum îl mai înțelegea, era totul numai răutate și ură. Așa că am făcut un lucru absurd, m-am dus drept la sală și înainte ca cineva să reușească să mă oprească m-am dus drept în fața lui și i-am zis Du-te dracului, Mondini, și am început să-l lovesc, știu că e groaznic, dar la urma urmei și el fusese boxer, putea să se apere, și chiar făcut-o, și eu am lovit, fără mânuși, dar l-am lovit până l-am văzut pe jos, și apoi i-am mai zis o dată Du-te dracului, din nou, și asta e ultima imagine pe care o am cu el, el pe jos trecându-și o mână peste față și uitându-se la ea, murdară de sânge, e ultima oară când l-am văzut. Nu i-am mai citit interviurile, n-am mai vrut să știu de el. Îngrozitor, nu?

— *Nu l-ai mai auzit de atunci?*

— Era Maestrul meu, la dracu'. Tu ai avut vreodată vreun Maestru, Dan?

— *Eu?*

— Da, tu.

— *Poate... da, poate, pe cineva...*

— Trebuie să fie greu să fii Maestru, nimănui nu-i iese prea bine, știai?

— *Poate.*

— Trebuie să fie greu.

— ...

— ...

— *Ai mai avut și alții?... Maeștri, zic.*

— Nu, după Mondini, nu. În colț, cu cei din clanul Battista, era ca și cum aș fi avut un instalator, sau un asigurator, nu era nici o diferență. Eu am boxat singur în toți anii ăia. Singur.

— *Nu te-au învățat nimic?*

— Să nu fierb prea mult spaghetele. Atâta lucru.

— *Și întâlnirea cu Miller?*

— Miller?

— *Da.*

— Miller era un înfometat. I-ar fi plăcut lui Mondini. Provenea din nu știu care periferie, spunea mereu că el cunoscuse strada, și prin urmare nimic nu putea să-l mai sperie. Prostii. Tuturor le e frică.

— *Tuturor?*

— Sigur că da, tuturor...

— *Ție ți-era frică?*

— Eu... e un lucru ciudat... la început nu, nu mi-era frică, serios, apoi n-a mai fost așa... știi ceva, ceva care te poate face să înțelegi... înainte de orice luptă... urci acolo sus, nu?, și în acele puține clipe de dinainte să începi ai adversarul în celălalt colț, sari, arunci câteva lovituri în gol... chiar imediat înainte de întâlnire, nu?... ei, atunci, mulți Maeștri, dacă te uiți, stau în fața boxerului lor, se pun special între el și adversar, ca să nu-și vadă dușmanul, înțelegi?, se pun în mijloc, fixându-și drept în ochi băiatul și îi strigă lucruri în față, și toate astea sunt numai pentru ca el să nu-și privească adversarul, nu trebuie să-l privească, nu trebuie să aibă timp să-l privească și să-i fie teamă, înțelegi?... Ei, Mondini în schimb făcea contrariul. Se pune lângă tine și-l privea pe adversar ca și cum ar fi privit un peisaj de la balconul casei lui. Îngeresc. Comenta, glumea. Cu

Sobilo, de exemplu... Sobilo era ras în cap și avea un cap de mort tatuat chiar în vârful capului... îmi amintesc că Mondini repeta întruna Spune Larry, i s-a căcat cumva careva în cap?, și eu îi spuneam E un tatuaj, Maestro, și el Ce spui?, și-și căuta ochelarii ca să vadă mai bine, dar nu-i găsea și... ei, deodată nu mai era ușor să-ți fie frică, în felul ăla. Pe urmă, lucrurile s-au schimbat. Și luptătorii erau diferiți... te înspăimântau de-a dreptul... Miller omorâse deja doi, de exemplu, când l-am întâlnit eu, cu siguranță fusese numai ghinion, dar nu poți să negi că atâta le-a fost... ăsta era boxul dur, Mondini mi-o spusese mereu, erau pumni diferiți, și era treaba asta ciudată că puteai chiar să și mori... ciudat... să mori... știi ce mi-a spus o dată Pearson? Bătrânul Pearson, ți-l amintești. Campionul de la categoria mijlocie...

— *Bill Pearson?*

— Chiar el. Mi-a spus un lucru inteligent. Mi-a spus că *trebuie* să-ți fie frică de adversar: așa nu mai ai vreme să te temi de moarte. Așa a spus.

— *Frumos.*

— Da, frumos. Și avea dreptate. Am învățat la un moment dat să mă tem puțin de adversari. Îmi ținea mintea ocupată. Scotea ce-i mai bun din mine. Era un sistem bun.

— *Miller... atât de înfricoșător era?*

— A, cu siguranță, el... te putea impresiona... totuși nu era așa de rău pe cât părea, dar... îmi amintesc senzația ciudată care m-a încercat în acele două sau trei ocazii când m-am trezit prins la colț, mă lăsasem surprins, cu el nu trebuia să lași să se întâmple, niciodată, însă eu căzusem în plasă și m-am trezit acolo, să se fi întâmplat de vreo două ori, sau trei, însă îmi amintesc foarte bine, preț deo clipă te simțeai ca... terminat, mort, undeva prin minte îți încolțea gândul că, dacă nu te grăbești să găsești un mod să ieși, acolo o să-ți dai duhul, nu era

o chestiune de pierdut ori câștigat... Dumnezeu, îți veneau o groază de idei despre cum să scapi de acolo, își garantez, deveneai un țipar, jur...

— *În cele din urmă însă, el e cel care a ajuns la podea.*

— Era puternic, dar încet. În box nu poți să-ți permiți să fii încet. Era normal până la a patra, a cincea repriză... pe urmă i se îngreunau picioarele, încetinea cu totul... problema cu el era să rezisti în acele prime reprize, apoi venea partea ușoară... dacă poți s-o numești ușoară...

— *A fost pus la pământ de patru ori, înainte ca arbitrul să-l oprească.*

— Da, era curajos, și mai era și mândru... poate pe undeva ține și de treaba asta cu foamea, era unul venit din foame... era un adevărat personaj... adică era chiar așa cum îți închipui că e un boxer, în toate și întru totul, înfometat, feroce, rău și... copil, puțin copil... odată, acum câțiva ani, intru într-un bar și-l găsesc acolo, bând, așezat la tejghea, elegant, cu un sacou argintiu și o cravată albastră, ori așa ceva, să mori de râs nu alta, dar el se credea elegant... mi-a făcut cinste cu o băutură și a început să vorbească ca o moară stricată, zicea că era chitit să se întoarcă, avea o ofertă bună de la un cazinou din Reno, era încă în formă, chiar dacă vorbea nițel cam lent... știi, așa, târându-și puțin cuvintele, nu?, ei... părea destul de în formă, spunea că singura problemă era cu mâna stângă, avea o mână stângă care se rupea și când învârtea o clanță, și atunci eu i-am spus că n-avea decât să o dea naibii, că unuia ca el îi ajungea dreapta, eu unul încă mi-o aminteam, mâna lui dreaptă, mi-o aminteam de câte ori coboram din pat... și el era mulțumit, râdea și bea și râdea... și la un moment dat mi-a spus ceva care mi-a rămas întipărit în minte, mi-a spus că el, înainte de o partidă, trebuia să pună mâna pe capul unui copil, așa, ca o mângâiere, ori așa ceva, da, pe capul unui copil, era ceva care-i purta noroc, și mi-a spus că

în ziua aceea, când s-a luptat cu mine, ieșise de la vestiare și ca de obicei se îndreptase spre ring prin mijlocul mulțimii, și tot timpul se uitase în jurul lui, dar nici urmă de băiețel nicăieri, iar când a urcat în ring, și toată lumea aplauda și striga, el tot mai continua să se gândească la asta, la faptul că nu găsisese un băiețel căruia să-i pună mâna pe cap, și până și acolo, sus, în ring, în clipele de dinainte să se audă gongul, el tot mai căuta un băiețel, în primele rânduri. Și zice că erau numai adulți. Și bătrâni. Și zice că e foarte rău când cauți un băiețel și nu-l găsești. Chiar așa a spus. E foarte rău când cauți un băiețel și nu-l găsești.

— *Apoi chiar s-a întors în ring, zece reprize cu Bradford, un spectacol destul de trist.*

— Vouă, celor care stați acolo jos, vi se pare trist... vouă... dar nu e trist... nici vorbă să fie... nu e așa, știi, Dan?... nu e trist, e frumos... poate că nu boxează chiar groaznic, iar tu ți-i amintești mai puțin grași și mai iuți, și atunci spui Ce trist, dar... dacă te gândești... încearcă numai să fure un strop de șansă de la existența lor... au dreptul, e ca atunci când două persoane se iubesc și după ani și ani trăiți împreună, să spunem după treizeci de ani de când trăiesc și dorm împreună, vine seara când în pat... poate că sting lumina, poate că nici nu se mai dezbracă de tot, dar vine mereu seara în care fac puțină dragoste... și asta cum e?, trist?, doar pentru că sunt bătrâni și... mie mi se pare frumos, dacă ai făcut box ți se pare frumos, și eu am văzut întâlnirea respectivă... aia a lui Miller, Dumnezeuule, era gras ca... apoi m-am gândit OK, în regulă așa, pumnii erau adevărați, nu aveau nimic rușinos, dacă voiau s-o facă, era frumos c-o făceau, sper că i-au plătit corect, o meritau...

— *Tu însă nu te-ai mai întors în ring.*

— Eu nu.

— *Nu te-a tentat niciodată?*

— O, Doamne... chiar niciodată... nu se poate spune... însă... nu, nu m-am gândit niciodată cu adevărat să mă întorc.

— *După victoria asupra lui Miller... după cinci ani de box profesionist, cu un record de 35 de victorii și o singură înfrângere, ai devenit challengerul oficial al lui Butler la mondiale. Ce-ți amintești din clipele acelea?*

— Frumoase vremuri: se mânca bine și orele treceau repede. Știi cine spunea asta? Drink, secundul lui Mondini... făcuse box vreme de doi ani, numai doi ani, când fusese tânăr, dar pentru el rămăsese paradisul... cred că o încasase la fiecare întâlnire, dar era tânăr și... nu știu, oricum, părea că fuseseră singurii doi ani remarcabili din viața lui, așa că toți îl întrebau mereu Hei, Drink, cum erau anii aceia?, și el: Frumoase vremuri: se mânca bine și orele treceau repede. Ce tip.

— *Ai spus mereu că ai o mare admirație pentru Butler. Te temei de el, înainte să-l întâlnești, prima oară, la Cincinnati?*

— Butler era inteligent. Era un tip aparte de boxer. Ai fi zis că era mai degrabă făcut pentru... biliard, ori așa ceva... pentru lucruri care țineau de nervi, precizie, calm... fără violență.. Știi ce zicea despre el Mondini, când ne uitam la meciurile lui? Spunea: Învață: literele, el le scrie cu capul, pumnii și-i păstrează numai ca să înmâneze corespondența, atâta tot. Eu priveam și învățam. Îmi amintesc că mulți, pe vremuri, spuneau că făcea un tip de box plictisitor, asta era problema, cu el boxul devenea ceva plictisitor, era plictisitor ca atunci când te uiți la cineva care citește o carte, spuneau ei. Dar adevărul e că el ținea lecții, de fiecare dată când boxa, el ținea lecții. Era singurul mai tare decât mine.

— *La Cincinnati, în ziua aia, i-ai luat coroana de campion mondial, punându-l la sol la treizeci și două de secunde de la sfârșitul meciului.*

— Cea mai frumoasă rundă din viața mea, totul în apnee, o

minunăție.

— *Butler a zis că la un moment dat i-ar fi plăcut să coboare în public ca să se bucure de spectacol.*

— Era un domn Butler, un domn adevărat. Știi, acum vreo câțiva ani, la Madison, înainte de Kostner-Avoriaz, ne-am reîntâlnit, el și cu mine, și cu alți vechi campioni, obișnuita pasarelă a foștilor campioni de dinaintea unui meci, nu?, acolo sus, în ring, cu toată lumea aplaudând, ei, în fine, era o chestie lungă, nu se mai termina, tot mai apărea câte unul, câte un fost campion, și la un moment dat Butler, care era lângă mine, se întoarce spre mine și-mi spune Știi care e cea mai mare spaimă a boxerilor?, și eu spun Nu, nu știu... mă gândeam că era vreun banc, așa că am spus Nu, nu știu... când colo era ceva serios. Mi-a spus: Să moară fără să aibă bani de înmormântare. Apoi s-a răsucit din nou în partea cealaltă și n-a mai spus nimic. Ei, poate că ți se va părea stupid acum, dar eu m-am tot gândit, și știi că toată povestea asta e adevărată?, dacă mă gândesc la toți boxerii cu care am vorbit, mai devreme sau mai târziu venea mereu în discuție treaba aia referitor la unde să fim îngropați, și cu înmormântarea, pare o *prostie*, dar așa e, cum spune Butler și... e un lucru care m-a pus pe gânduri, fiindcă... eu, de exemplu, nu m-am gândit niciodată la treaba asta, nu cred că m-am gândit nici măcar o singură dată ce avea să se întâmple la înmormântarea mea, nu știu, nu e genul de lucru la care îmi vine să mă gândesc... înțelegi?, nu... și în privința asta, parcă nu sunt din tabloul ăsta, eu, cu... e ca și cum n-ar fi lumea mea, ringul și tot restul... cred că asta era ideea din capul lui Mondini, că eu n-aveam ce căuta în lumea aia, a boxului, și că nu conta dacă aveam talent sau mai știu eu ce, nu mă încadram și cu asta basta, cred că ăsta era motivul pentru care n-a crezut niciodată în mine, n-a crezut cu adevărat, în cele din urmă ăsta era motivul, el credea că nu e locul meu, n-a vrut niciodată să se

răzgândească cu privire la asta și... niciodată... așa.

— *La opt luni după meciul din Cincinnati, îi acordai revanșa lui Butler. Și te îndreptai spre a doua înfrângere din cariera ta.*

— Da.

— *Mulți au spus că nu erai pregătit pentru întâlnirea aceea, unii chiar au vorbit despre o combinație, spuneau că cei din clanul Battista aveau deja în minte a treia întâlnire și un munte de bani... spuneau că te-au forțat să pierzi...*

— Nu știu... totul era foarte ciudat în perioada aceea... ei nu mi-au cerut niciodată nimic, îți jur... cei din clanul Battista nu mi-au spus niciodată nimic, dar... nu știu, era puțin ca și cum toți am fi știut că cel mai corect lucru pe care îl puteam face era o partidă frumoasă, la final, ca să decidem cine era cel mai puternic... cred că și eu, pe undeva, doream ceva de genul ăsta, nu atât pentru bani, ăștia nu erau așa de importanți, numai că... părea mai corect, nu știu, așa trebuia să stea lucrurile. Așa că în ring am urcat fără să știu prea bine ce voiam... cred că voiam să boxez... să fac spectacol... și uite, dacă lui i-ar fi fost frică, sau dacă s-ar fi gândit fie și numai o clipă că ar fi putut să piardă... ei, ar fi pierdut, s-ar fi terminat pentru totdeauna, pentru el... eu n-aș fi dat cu siguranță înapoi... numai că... cert e că el a urcat acolo sus cu o singură idee, bine bătută în cap cu lovituri de ciocan, o singură idee precisă, și ideea aia era să mă măture de acolo. Și a făcut-o. Înțelegea totul cu o clipă înaintea mea, știa ce aveam să fac și unde aveam să mă duc, părea că îmi gândea pumnii înainte s-o fac eu însumi. Și între timp bătea cu ciocanul. La un moment dat m-am gândit că totul era pierdut, și atunci mi-am jurat că măcar aveam să mă țin pe picioare până la sfârșit, mi-am jurat-o, în timp ce eram așezat în colț, iar Battista îmi spunea nu știu ce tâmpenii pe care nici măcar nu le ascultam, și mi-am spus La dracu', Larry, o să termini partida asta în picioare, chit că e ultimul lucru pe care-l faci. Apoi a

sunat clopoțelul, mai erau patru runde până la final, am hotărât să-mi pun toată inima pe care o aveam în picioare și să încep cel mai frumos dans pe care îl văzuse Butler. Să lovesc nici nu mă gândeam, dar să zbor în jurul lui, asta da. Puteam s-o fac, preț de patru runde puteam s-o fac. Așa că m-am pus pe dans și am început să-l duc pe Butler la plimbare. A căzut în plasă vreme de un minut, ceva mai mult de un minut. Apoi l-am văzut zâmbind și dând din cap. S-a înfipt în centrul ringului și m-a lăsat să-mi fac numărul. La răstimpuri mai dădea câte o fentă, dar în realitate aștepta și atât. Când a lansat jabul aproape că nici nu l-am văzut pornind, am simțit numai că picioarele mi-au fugit de sub mine, și fără picioare nu prea mai puteai să dansezi...

— *Știi că mulți au spus că ar fi fost un pumn-fantomă, că te-ai aruncat singur jos?*

— Lumea vede ce vrea să vadă. În momentul acela erau deja convinși că vândusem meciul, și așa... dar pumnul ăla a fost real, ți-o spun eu...

— *Ai vândut vreodată vreo partidă, Larry?*

— Ce întrebare e asta, Dan?... suntem la radio... nu se pun întrebări din astea...

— *Mă întrebam numai dacă ți s-a întâmplat să vinzi vreo partidă... de-acum au trecut ani...*

— Haide... ce întrebări sunt astea... de ce ar fi trebuit să vând o partidă?... ce legătură are acum...

— *OK, să facem abstracție.*

— *Știi cum merg lucrurile, nu?... tocmai tu... haide...*

— *OK, ascultă, acum că te-ai lăsat și... duci o altă viață... voiam să știu dacă îți lipsește ringul. Și publicul, și titlurile din ziare, ori sala, lumea aceea.*

— Dacă îmi lipsesc?... Dumnezeu, e... puțin cam greu s-o spun, sunt lucruri diferite, e o poveste încheiată, asta... nu e ca

și cum m-aș gândi zi de zi... îmi lipsește, da, ceva îmi lipsește, așa și trebuie... erau lucruri foarte frumoase, știi, boxul te face să trăiești lucruri cu adevărat unice, nu e nimic ca.... pe scurt, e ceva special, cu adevărat, de multe ori am fost... mi se întâmpla să fiu fericit, mi-a dat multă fericire, chiar și în moduri mai puțin obișnuite, nu e ușor de explicat, dar... cum să spun... era... făcea din tine un om fericit, da, ca să-ți dau un exemplu, îmi amintesc o dată, la San Sebastiano, nu știu nici măcar cu cine trebuia să mă bat, aveam niște probleme legate de greutate, mi se mai întâmpla uneori, și așa, ca să-mi recapăt forma, Mondini m-a trezit, la cinci dimineața, pe întuneric... mi-am pus salopeta grea, și pe deasupra halatul, cu gluga trasă peste cap, ideea era să sar coarda vreme de o oră bunicică și să transpir ca un animal și, mă rog, așa se făcea, era singurul mod de a pierde din greutate într-un timp scurt, numai că... problema era că ne aflam într-un hotel, iar Mondini spunea că nu voia să sar coarda în cameră, că o să-i trezim pe toți, așa că am mers jos, să căutăm un loc oarecare, și nu era nimeni prin hotel la ora aia, așa că am deschis câteva uși la întâmplare și am dat peste o sală mare, una din acelea pentru căsătorii, petreceri, era o masă care nu se mai termina și o mică scenă pentru orchestră, și ferestre mari care dădeau spre oraș. Îmi amintesc că toate scaunele erau așezate invers pe masă, și era și o tobă, pe scenă, da?, dar era acoperită cu un cearceaf, un cearceaf roșu, închipuie-ți. Mondini a stins lumina și mi-a spus Sari, și nu te opri până nu vezi culoarea mașinilor jos în stradă. Apoi a plecat. Așa că eu am rămas acolo, singur, înfometat și cu gluga trasă pe cap, și am început să sar coarda, singur, pe întuneric, având în jurul meu un oraș întreg care dormea, și eu, care stăteam acolo, în ritmul acelei corzi, cu zgomotul pe care-l făceau picioarele mele, și ochii ațintiți dinaintea mea și... căldura aceea, apoi zorii, puțin câte puțin, prin ferestrele mari,

dar încet, *delicat*, Dumnezeu, era ca și cum... ce știu eu, era nemaipomenit de frumos, îmi amintesc că săream și gândurile mi se derulau în ritmul picioarelor mele, și ce gândeam era Sunt de neînvins, sunt în siguranță, chiar asta, sunt în siguranță, sunt în siguranță, în timp ce săream, și mă gândeam, sunt în siguranță... da, așa.

— ...

— Îmi imaginez că asta înseamnă să fii fericit.

— *Da.*

— Da.

— *Cum e viața acum, Larry?*

— Viața?

— *Da, vreau să spun, cum îți merge?*

— Asta e o întrebare personală, Dan, nu sunt întrebări pe care să le pui la radio.

— *Nu, acum sincer, era o curiozitate de-a mea, mi-ar plăcea să știu, cum îți merge?*

— OK, dar atunci închide reportofonul ăla, ce treabă are publicul...

— *Poate că și lor le-ar plăcea să știe...*

— Haide, nu spune tâmpenii, închide chestia aia...

— *OK, OK...*

— Apoi o pornești iar, da?

— *OK, dacă vrei o....*

Clic.

Gould închise lumina de la baie. Ridică privirea spre ceas. Șapte fără trei minute. Deschise dulapul, își scoase cămașa albă și o atârnă pe umerășul din plastic. Luă de pe masă cartonașul pe care scria *Mulțumesc* și îl puse deoparte, pe etajera de deasupra. Apoi se uită la vasul de sticlă cu bacșișuri. Inventase un sistem ca să estimeze totalul înainte să numere banii: era un sistem care combina mai multe variabile, inclusiv unele de tip

atmosferic, ziua săptămânii sau numărul de copii care folosiseră closetul. Așa că s-a pus și de data asta să calculeze și la urmă și-a întipărit în minte o cifră. Apoi goli recipientul de sticlă pe masă și începu să numere. De obicei avea un procent de eroare care nu depășea 18%. În ziua aceea s-a apropiat foarte mult de cifra exactă. Cu 7% mai mult. Se perfecționa. Strânse monedele și le puse într-un săculeț de nylon. Îl strânse la gură și îl băgă la loc în ghiozdan. Aruncă un ochi împrejur, să fie totul la locul lui. Apoi își luă paltonul din dulăpior și-l îmbracă. În dulăpior erau o pereche de cizme de cauciuc, un atlas geografic și câteva alte lucruri. Mai erau și trei fotografii, atârinate de ușa. Una era cu Walt Disney și alta cu Eva Braun. Și mai era și o a treia.

Gould închise dulăpiorul. Puse scaunul la locul lui, împingându-l sub masă, își luă ghiozdanul, se îndreptă spre ușa, mai aruncă un ochi, apoi stinse lumina. Ieși, închise ușa în urma lui și urcă scările. Supermarketul, aflat deasupra, se închidea și el. Lăzi pe jumătate goale și vânzători care împingeau trenuri de cărucioare. Se duse să-i înmâneze cheile lui Bart, în camera de supraveghere.

— Totul în regulă, Gould?

— Nemaipomenit.

— Să fii cuminte, da?

— Pe mâine.

Ieși din supermarket. Era întuneric și bătea un vânt aspru. Dar aerul era curat, de sticlă limpede. Își trase în sus gulerul de la palton și traversă strada. Diesel și Poomerang îl așteptau, sprijiniți de un coș de gunoi.

— Cum era rahatul?

— Abundent.

— Noroc cu vremea, e o plăcere să te caci iarna, nonspuse Poomerang.

Aveau toți trei mâinile cufundate în buzunare. Urau mânușile. Dacă te gândești bine, din toate lucrurile frumoase pe care poți să le faci, nici unul nu mai poate fi făcut dacă ți-ai pus mânușile.

— Mergem?

— Mergem.

Nota autorului

Le mulțumesc Maestrului Silvano Modena, lui Ivan Malfatto și tuturor atleților de la Academia de Box Rodigina.

Le mulțumesc Emanuelei Audisio, lui Bruno Fornara, Ariannei Montorsi, Mariei Nonno, Sălii de Sport Doria din Milano, lui Giorgio Saracco, Maestrului Tazzi, lui Rino Tomasi.

Le mulțumesc lui Lag și Elenei Testa.

Le mulțumesc lui Jake LaMotta, căruia i-am furat două replici: una e la pagina 66, cealaltă la pagina 203. Avea talent, ca umorist. Cea mai frumoasă replică a lui rămâne: „Eram atât de săraci, încât de Crăciun babacul ieșea afară, trăgea un foc în aer, apoi se întorcea în casă și spunea: Regret, dar Moș Crăciun s-a sinucis“.